

100^{år}

1918 17. august 2018

AIA-TRANBJERG FODBOLD FEJRRER 100 ÅRS JUBILÆUM

AIA-TRANBJERG FODBOLD

17. AUGUST 1918 - 2018

100 ÅRS JUBILÆUMSSKRIFT

REDAKTION

Hans Vedholm
(ansvarhavende)
Præstegårdsvej 45
8320 Mårslet
Tlf. 20102911
hans.vedholm@gmail.com

Bjørn Eppler
Kim Homann
Flemming Knudsen
Kurt Leth
Mogens Poulsen
Leo Ørum

FOTO

Hvor fotografens navn ikke er angivet,
tilhører ophavsretten forfatteren eller
redaktionen.
I tvivlstilfælde bedes redaktionen kon-
taktet.

OPLAG

5.000 stk.
Bladet må gengives, når kilden angives.

LAYOUT, PRODUKTION OG TRYK

GRAPHIC HOUSE v/Ole Thomsen.

DISTRIBUTION

Husstandsomdeles i 8310 Tranbjerg J.

FORSIDEFOTO

Fra øverste venstre hjørne og med
uret:
Klubhuset på Dalgas Avenue, ved
Grønløkkeskolen og på Aahavevej.
Poul Pedersen, Henrik Eigenbrod,
1. holdet i 1960, Damejunior 1990,
Miniputter 1991, Ernst Pedersen og
Gunnar Nu samt Lasse Vibe.

INDHOLD

4 Det begyndte med	50 Tilbage til divisionen og Idrætsparken
6 Klubhuse og baner	52 Farvel til Aahavevej
8 Ingen skal grine af AIA	54 Tom Mikkelsen blandt de største
10 Vind i sejlene i 1929	56 Pigefodbold blev en succes
13 Rekordkampen mod HIK	58 Sparede sammen til nyt klubhus
14 Et spændende kapitel	60 Danmarks bedste oldboyshold
16 Et blivende sted	62 Henrik Eigenbrod, direktør i KB
18 Op i 1. Division	64 Syv år med udfordringer
20 H.C. Hansen og AIA	66 Fra tanke til klubhus
22 Op og ned flere gange	68 Klubhusets arkitekt
24 Førsteholdet i op- og nedtur	70 Tidsnedslag fra Kortklubben
28 Oldboys - en succeshistorie	73 Fire tidligere AIA'ere
30 Kampvalg om formandsposten	74 Talentfulde miniputter
32 Vorup-kampen gav mareridt	76 En fornem ambassadør
34 Kaj Nielsen - bedste mand	78 En opringning ændrede hverdagen
36 Motorvej kørte os over	82 Nogle spændende år
38 Damefodbolden kom	82 Lasse Vibe - blev en af de største
40 Initiativudvalget	83 Arne Søby - klubmand
41 Idræt i Tranbjerg	84 Fodboldskole
42 Mona fik guld og VM	86 Fodboldens Venner - Bamse og andre
44 Grønløkkeplanen	88 Svære at fastholde - damefodbold
46 Fra Tranbjerg til Aahavevej	90 Polle er ikke mere
48 Fodbold og penge	

TILLYKKE TIL FODBOLD

Hans Vedholm

Redaktionen af dette jubilæumsskrift ønsker Fodboldafdelingen i AIA-TRANBJERG hjerteligt til lykke med de første 100 år. Arbejdet har stået på i næsten et år, og det har været godt hjulpet af det jubilæumsskrift, der blev udarbejdet for hele foreningen i 1968 i 50-året for dannelsen af den nye forening. Redaktionen valgte fra starten, at vi ikke ville lave en historisk, videnskabelig korrekt fremstilling af vores historie. I stedet ville vi bygge på 50-års skriftet og derefter bringe mere personlige beretninger fra nogle af de mange personer, der har været involveret i klubbens arbejde. Det betyder, at der er foretaget nogle valg. Nogle emner og episoder er blevet valgt ud, og det betyder i sagens natur, at ikke alt er med. Men håbet er, at den samlede fremstilling vil give et nogenlunde retvisende billede, selv om det naturligvis altid vil kunne diskuteres, om vægtningen af de enkelte emner var rimelig.

Skriftet omtaler også en række personer, der gør og har gjort en stor indsats for vores klub. Det betyder, at der også er udeladt mange mennesker, der med lige så stor ret kan mene, at netop de havde fortjent at blive omtalt og få deres billede i dette skrift. Det er derfor vigtigt at understrege, at der er al mulig grund til at hylde de spillere, ledere, trænere, forældre og andre støtter, der har muliggjort, at vores forening har eksisteret i 100 år. Der er grund til også at takke vores sponsorer og annoncører for god støtte og stor velvillighed gennem mange år. Redaktionen takker de mange, der har bidraget til at virkeliggøre dette jubilæumsskrift. Nu er arbejdet færdigt. Tilbage er kun at ønske læserne god læselyst.

FORMANDENS HILSEN

Morten Mølgaard

Af Morten Eaton Mølgaard, formand, AIA-TRANBJERG Fodbold

I anledning af AIA-TRANBJERGS 100 års jubilæum vil jeg gerne benytte denne specielle anledning til at ønske klubben, dens medlemmer og frivillige et stort tillykke. Vi fejrer ikke kun en historisk begivenhed, men især grundtanken ved foreningslivet og det unikke fællesskab, som AIA-TRANBJERG repræsenterer. Det er en ære at kunne stå som formand for en klub, der har kunnet dyrke fodbolden og dens værdier igennem 100 år.

100 års historie giver mig anledning til at genfortælle klubbens historie og i det perspektiv minde de personer, der har været med til at grundlægge og skabe den klub, som vi kalder vores i dag. Jeg vil dog som en yngre, eksisterende formand med respekt og en stor tak overlade denne opgave til vores ældre medlemmer, hvoraf flere både som aktive og som frivillige har tjent klubben i årtier. Klubbens berettigelse er som ved dens opstart i 1918 dens medlemmer. Fra vores yngste piger og drenge til vores ældste herrer i oldboys, kvinder der staves med Q og senior herrer er vi velrepræsenteret som klub i dag. Stor tak til vores spillere for at gøre klubben ære på både ude- og hjemmebane og værne om vores fælles motto. I er ikke kun den sportslige drivkraft, I er livsnerven i vores fællesskab. AIA-TRANBJERG er som mange andre foreninger bundet sammen af de mange frivillige hænder, der dagligt er med til at løfte de mange opgaver en klub, som vores kræver. Disse personers arbejdsindsats gør det muligt for os andre at kunne nyde fællesskabet og dets rammer. Det er en glæde at indgå i samarbejdet med jer og kunne drage fordel af jeres mange års erfaring. Så kære trænere og andre frivillige i AIA-TRANBJERG: Det er med den største ydmyghed, at jeg siger tak for jeres store indsats og villighed. I er ikke kun en unik kapacitet for klubben, men også for Tranbjerg som lokalsamfund. Breddeidræt hos børn og unge er i sin helhed præget af forældres og familiers engagement.

AIA-TRANBJERG er ingen undtagelse. Vi er stærkt afhængige af forældres lyst og vilje til at involvere sig både i egne og andres børn. Vi har i mange år oplevet denne vilje, og jeg ser forældrene som de primære ambassadører for AIA-TRANBJERG. Jeg håber, at I fortsat vil påtage jer denne opgave i fremtiden og videregive den til kommende medlemmer og deres forældre. Tak for jeres støtte og hjælp samt for opbakning i både medgang og modgang. Vi vil gerne sikre en fremtidig udvikling og belønne den energi og lyst, vores medlemmer udviser hele året rundt. Vi ønsker derfor som klub at kunne fokusere på træningsfaciliteter, der er tidssvarende. Et stort ønske for klubben og dens medlemmer er en længe ventet kunstgræsbane. Dette har igennem et par år været et fokuspunkt for klubbens ledelse og en fælles sag på tværs af holdene. Vi håber, at politiske gode intentioner og 100 års tjeneste i aarhusiansk foreningsliv vil give fornyet liv på Grønløkke Allé i den nærmeste fremtid. Det er med stolthed, at vi kan kigge tilbage på 100 år med fodbold og fællesskab. Det er nu vores pligt at forvalte de traditioner, vi har overtaget og udvikle nye idéer og et videre grundlag for AIA-TRANBJERGS beståen. Jeg ønsker derfor fremover, at hver spiller, træner og andre repræsentanter for AIA-TRANBJERG også i fremtiden må kende, forstå og med stolthed kan tilslutte sig vores motto: "Aldrig er træets top mere værd end roden."

DET BEGYNDTE MED

Fra 1968 jubilæumsskrift: Utilfredshed med forholdene i AGF var startskuddet. Siden blev Arbejdernes Idrætsklub Aarhus, AIA, til Idrætsforeningen AIA Aarhus.

Af Bjørn Eppler

Idrætsforeningen AIA-TRANBJERG er et barn af den tidsepoke, da man skelnede mellem borgerlige og ikke-borgerlige foreninger. Indtil den 19. juni 1967 hed foreningen "Arbejdernes Idrætsklub Aarhus" og anvendte initialerne AIA. Den 10. juni 1974 blev foreningen lagt sammen med Tranbjerg Idrætsforening og fik navnet Idrætsforeningen AIA-TRANBJERG. Under navnet Arbejdernes Idrætsklub Aarhus blev klubben stiftet den 17. august 1918. De nærmere omstændigheder var følgende:

En aften under træning på AGFs baner på Dalgas slog utilfredsheden ud i lys lue, og på hjørnet af Montanagade og Odensegade drøftede spillere de utilfredse forhold, som de efterhånden fandt utålelige, og man så ingen anden udvej end starten af en ny forening. Man splejsede til følgende annonce:

teftmøde.

En Arbejdernes Idrætsklub.

Der afholdes i Aften Kl. 8¹/₄ et Møde i Arbejdernes Forsamlingsbygning med det Formaal at søge oprettet en Idrætsklub for Arbejdere.

Den skulle sammenkalde interesserede aarhusianere til stiftelsen af en arbejderklub.

Til den stiftende generalforsamling den 17. august indfandt der sig 70 mennesker, som blev optaget som medlemmer. Et nedsat udvalg havde udarbejdet love, som med et par ændringer blev vedtaget, og Arbejdernes Idrætsklub Aarhus var en kendsgerning.

Modstykket til de borgerlige foreninger var skabt. Det fremgik blandt andet af lovene, hvor en paragraf forlangte, at medlemmerne skulle være organiserede for at blive optaget. Dette politiske og udemokratiske krav fraveg

man dog hurtigt, og snart rekrutterede AIA sine medlemmer fra alle samfundslag.

Foreningens første formand - og som sådan hovedmand for stiftelsen - var stolemager og senere slagtehusinspektør Alexander Jensen. I den første bestyrelse sad endvidere tømrer Johs. Møller, maskinarbejder Tage Jensen, maler A.K. Pedersen, maskinmester A. Sabroe (Den Gyldenblondes onkel), glasmester Arthur Sørensen og maler A. Andersen.

I et dagblads referat af den stiftende generalforsamling stod at læse:

Arbejdernes Idrætsklub.
Den konstituerende Generalforsamling
Arbejdernes Idrætsklub afholdtes i Aften i Arbejdernes Forsamlingsbygning.
Der havde indfundet sig en talrig Kreds af Medlemmer og paa Mødet blev optaget endnu flere, saaledes at Klubben kan indlede sin Virksomhed med omtrent 100 Medlemmer, og sandsynligvis vil endnu flere melde sig inden man tager fat paa den aktive Virksomhed til Vinter.
Generalforsamlingen vedtog at døbe Klubben "Arbejdernes Idrætsklub, Aarhus" (A. I. A.), og dens Formaal skal være at udbrede Interesse for fri Idræt (Atletik), Fodboldspil, Kridet og Gymnastik og andre Grene af Sport.
De af Udvalget udarbejdede Love vedtoges efter en grundig Drøttelse.
Kontingentet fastsattes til 25 Øre maanedlig for Medlemmer under 18 Aar. Passive Medlemmer skal yde et Kontingent af 2 Kr. aarlig. Optages kan enhver Arbejder, der er Medlem af sin faglige Organisation, for saa vidt han har Udgang til at staa i en saadan, ligeledes optages Medlemmerne af Lærlingeforenin-

gerne.

Til Formand for den ny Idrætsklub valgtes Stolemager Alex. Jensen, til Kasserer Tømrer Johs. Møller og til Næstformand Maskinarbejder Tage Jensen.

Den øvrige Bestyrelse kom til at bestaa af Maler A. K. Pedersen, Maskinmester Anton Sabroe,

Glasmester Arthur Sørensen, og Maler A. Andersen. Suppleanter blev Holger Petersen og Tapetserer Andersen.

Under Eventuelt rettede Formanden en Opfordring til Medlemmerne om at agitere stærkt for Tilgang, og Generalforsamlingen sluttede med Levehaab for Arbejdernes Idrætsklub, Aarhus, der forhaabentlig snart maa blive Byens største.

Som formål fastsatte man udbredelse af interesse for og fremme af fri idræt, fodboldspil, svømning og andre discipliner. Af idrætsgrene optog man i 1918 fodbold, atletik, gymnastik og cricket. Det var således et alsidigt program, foreningen startede med.

Dette er et historisk blik over klubbens første 50 år. Foreningen, som skeptikerne spåede en kortvarig levetid, har overlevet. Mange personligheder har præget foreningens virke, og mange begivenheder har sat deres spor i erindringen. At udvikle og drive en forening kræver såvel ledere med indblik og initiativ som medlemmer med gode sportslige egenskaber.

AIA havde i sine første 50 år haft sådanne folk i sine rækker, og ønsket for fremtiden må blive, at foreningen vedvarende kan inddrage og fængsle folk med hjertet på rette sted i arbejdet for Idrætsforeningen AIA-TRANBJERG.

HISTORISKE MILEPÆLE

1920: Medlemsblad oprette på initiativ af H.W. Kiene.

1924: I dette år skete den første store omvæltning i foreningens opbygning. Jens Thygesen og Bernhard Jensen stillede et forslag, som skulle bevirke, at den økonomiske basis for AIA blev betydeligt forbedret. Hver afdeling skulle være økonomisk og administrativt selvstændige - dog med ansvar over for hovedbestyrelsen. Hver afdeling valgte deres egen bestyrelse på særskilte generalforsamlinger. Forslaget blev vedtaget med 27 stemmer for og 20 imod.

1926: Jens Thygesen forelægger plan og love for ABU – Aarhus Boldspil Union - som bliver stiftet på initiativ af AIA's fodboldafdeling. Jens Thygesen blev næstformand ved starten, men allerede få måneder efter var han formand. Endvidere kan nævnes, at han var formand fra 1935 til 1948, og i mange år varetog Egon Krone

(1. holdstræner, hovedformand m.m.) formandskabet i ABU.

1929: Der stiftes en oldboysafdeling.

1930: Medlemsbladet går ind på grund af mangel på annoncer.

1940: Tilskuerklub stiftet med 300 medlemmer.

1945: Der stilles fra fodboldafdelingen side forslag om ændring af §11 i lovene. Da man ikke på daværende tidspunkt havde noget formandsemne, og fodboldformanden Jens Thygesen fungerede, mente denne det rigtigst at gå over til et forretningsudvalg, bestående af formændene for fodbold-, svømme- og gymnastikafdelingen.

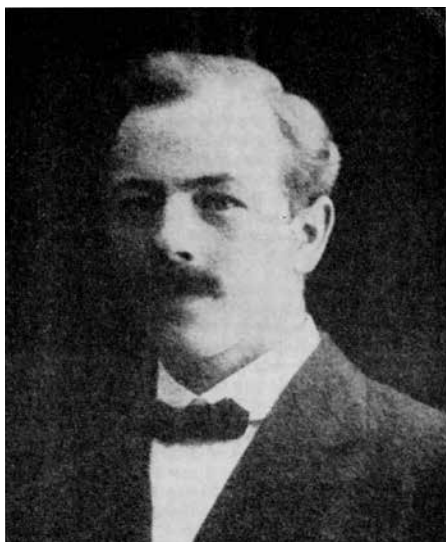
1960: Lovændringer til omorganisering af foreningen. Der skulle herefter vælges en hovedbestyrelse på syv mand, der skulle tage sig af foreningens større anliggender herunder baneanlæg og klubhus. Da fodboldafdelingen således skulle give afkald på klubhuset og det meste af

formuen, betingede den sig også majoritet i hovedbestyrelsen, som blev sammensat på følgende måde: Hovedformanden valgt på hovedgeneralforsamlingen, de tre afdelingsformænd og tre medlemmer valgt på fodboldafdelingens generalforsamling.

1963: Medlemsblad udgivet på initiativ af Steen Storgård

1967: Foreningens navn ændres fra "Arbejdernes Idrætsklub Aarhus" til "Idrætsforeningen AIA Aarhus". Ved samme lejlighed forkastedes et stort lovkompleks udarbejdet af hovedbestyrelsen. Forslaget faldt på kontingentspørgsmålet, idet man ønskede, at medlemmerne skulle betale fuldt kontingent i alle de afdelinger, de dyrkede sport i inden for foreningen.

1968: Det vedtages, at de enkelte afdelingers bestyrelse er bemyndiget til selv at fastsætte kontingentet.

AIA's stifter, Alexander Jensen

FODBOLDFORMÆND

I løbet af de første 100 år har der været mange fodboldformænd – i nogle år var formanden for hovedafdelingen også formand for fodboldafdelingen:

1918-21	Sofus Rasmussen
1922	V. Thomsen
1923	H.W.Kiene
1924-45	Jens Thygesen
1946-51	Egon Krone
1952-55	Magnus Pedersen
1956-62	Peter Christensen
1963-65	Svend Aage Pedersen
1966	Ole Jean Nielsen
1967-69	Vagn Sørensen

1970	Agner Hansen
1970-72	Hans Vedholm
1973-74	Verner Schlæger
1975-76	Tommy Sørensen
1977-78	Verner Schlæger
1979-81	Bjørn Eppler
1982-85	Leo Ørum
1986-90	Ole Plejdrup
1991-98	Christian Damberg
1999-05	Torben Kristiansen
2006-07	Erik Hausted
2008-11	Arne Søby
2012-17	Jesper Riddersholm
2018-	Morten Mølgaard

DE FØRSTE KLUBHUSE OG BANER

Bjørn Eppler skrev i 1968 denne artikel om de vanskelige vilkår, som AIAs fodboldspillere havde i de første år.

Af Bjørn Eppler

Inden AIA opførte sit eget klubhus på Aahavevej og lejede den opfyldte mose af kommunen til træningsbaner, havde fodboldspillerne ført en omtumlet tilværelse. Det er ikke langt fra, at AIA har spillet fodbold på hver eneste grønne plet i Aarhus. Dårlige bane- og omklædningsforhold har præget klubben. Et virkeligt klubliv før 1954 har været en umulighed. At rykke teltpælene op og drage til nye tilholdssteder har vanskeliggjort en effektiv udvikling af foreningen. Ikke mindst på den baggrund må man se den glæde, som klubbens ledere og spillere lagde for dagen, da man flyttede til "mosen".

SIKA's plads og Galgebakken

Den første plads, man spillede på, var SIKAs (Samvirkende Idræts Klubber i Aarhus) plads ved Randersvej, men allerede i 1919 drog man herfra til Galgebakken, hvor Olympia også havde hjemme. Her fik man et skur, som formanden, Sofus Rasmussen i 1922 mente, man burde lægge gulv i. Dog bevilgede myndighederne senere på året et nyt skur med den motivering, at det blev til den allerbilligste pris. Samme år flyttede man til banerne ved Dalgas

Dalgas Avenue - hjemsted fra 1942 til 1954.

Et af AIAs første klubhuse.

Avenue.

Dalgas Avenue

Herom fortæller Axel Larsen, medlem siden 1923:

Omklædnings- og træningsforholdene på de gamle baner på Dalgas Avenue var mildest talt elendige. Banerne måtte vi sommetider rense for sten – de var helt livsfarlige. Ofte måtte vi i hvert fald for 1. holdets kampe leje AGF's bane, som også var på Dalgas Avenue. I det gamle klubhus var der snart hverken dør eller vinduer. Lyset var en staldlygte eller en petroleumslampe, der var hængt op, men ofte måtte vi klæde om i mørke. Bad var der ikke noget af – vi hentede en spand vand i de nærliggende barakker, og så vaskede man ansigtet først og senere fødderne – eller man lod være. Men alt det primitive skabte et enestående kammeratskab og en stærk klubfølelse.

I 1923 købte man et klubhus til 410 kr. Fraregnet formanden og sekretæren skulle de øvrige udvalgsmedlemmer efter tur skiftes til at lukke klubhuset op og i til træning.

I 1927 tillod man sig den flothed at leje en bane ved stadion, samtidig med man havde Dalgas Avenue. For at redde klubbens anstrengte økonomi, besluttede man i 1928 at sælge klubhuset for 400 kr. Senere opgav man Dalgas Avenue og anvendte udelukkende banen ved stadion.

Væddeløbsbanen og Ridehallen

I 1936 fik man et tilbud om leje af to baner i krogen ved Væddeløbsbanen. Lejen af et tilstedeværende klubhus kostede 100 kr. og banerne 300 kr. Her opholdt man sig så til 1939, da arealet skulle anvendes til galopbane, og som erstatning modtog klubben 50 kr. Klubhuset var forholdsvist stort, hele 2 lokaler, og man kunne anvende dem til bordtennis. Den ene af de to baner lå inde på midten af væddeløbsbanen.

Turen gik herefter til den plads, hvor Ridehallen senere lå – på hjørnet af Marselis Boulevard og Skanderborgvej. Arealet var en opfyldt skraldemødding, hvorfor man måtte samle i spandevise af glasskår op. I 1941 fik man

Klubhuset på Dalgas Avenue i 1925.

Kamma og Henry Jørgensen.

her et nyt klubhus. Samtidig med banen ved Ridehallen havde man banen ved Læssøesgades Skole, hvor drengene spillede.

Dalgas igen

Sidste station på vejen til Aahavevej blev Dalgas Avenue, hvor man kom til i 1942. Klubhuset blev flyttet med fra Ridehallen. I starten havde man to baner, men senere fik vi en mere. Der var kun en længe i klubhuset, som dog blev udbygget, således at der var flere omklædningsrum, finnebad og endda et rum til pladsmanden, Henry "Ry" Jørgensen.

Endvidere var der indlagt vand, så man kunne tage brusebad.

Selv om man havde tre baner, trænede 1. og 2. holdet i 1948-49 på højbanen ved stadion. Det var i øvrigt under ledelse af den senere hovedformand Egon Krone."

Pladsmand og æresmedlem

Når man fortæller om vore gamle baner og klubhuset er der uvægerligt ét navn, man ikke kan undgå at komme ind på. Et kapitel i AIA's historie – "Ry" eller Henry Jørgensen. Igennem 30 år var Ry pladsmand, senere kaldet inspektør for AIA. Sin virksomhed begyndte Ry i 1937 på banen midt på travbanen. Både hr. og fru Jørgensen gjorde turen over Ridehallen, Dalgas Avenue og til Aahavvej. Ingen mand i hele landet har pumpet så mange bolde og kridtet så mange baner som Ry. Som velfortjent belønning for dette store arbejde for klubben modtog Henry Jørgensen i 1967, da han holdt op, AIA's æresnål i guld.

Ved en højtidelighed i klubhuset overrakte AIAs daværende hovedformand, Egon Krone, guldnålen til Ry med ordene:

"AIAs hovedafdeling og øvrige afdelinger har enstemmigt besluttet, at du som den fjerde AIA'er skal tildeles AIA' guldnål. Denne guldnål, der kun gives til medlemmer i AIA, der har gjort foreningen uvurderlige tjenester på den ene eller anden måde. Nogle gør det udadtil og andre på en beskeden og ubemærket måde. Men alt gjort til AIAs bedste.

Jeg vil gerne bede dig, Ry, om at modtage og bære denne nål med stolthed og i vished om, at er der nogen, der fortjener den, så er det dig. Glem så alle de besværligheder, du har haft med os. Men glæd dig over de gode minder, som du har haft sammen med os, når det er gået foreningen godt."

Tranbjerg Apotek

**Stort tillykke til
AIA-Tranbjerg Fodbold!**

"INGEN SKAL GRINE AF AIA"

Jens Thygesen svor en dyr ed på, at AIA skulle blive en klub, som var almindeligt respekteret.

Af Bjørn Eppler

"Jens Thygesen er identisk med AIAs fodboldafdeling. Hans ånd har præget den, hans vilje har skabt den. I næsten 20 år har han været fodboldudvalgets formand, og i sin tid udført et arbejde, som vanskeligt lader sig udmåle i resultater eller penge. AIAs fodbold har i årenes løb været ude for mange og store vanskeligheder, men hvor svære stormene end rasede: Jens Thygesen blev på kommandobroen! Han kender ikke til svig. Hans natur kan synes tung, hans væsen tilknapet, men har man ham på tomandshånd, åbner sig et rigt og levende sind. Han er en mand, der var villig til at gå gennem ild og vand for sit kære AIA."

Med disse linjer indledtes en artikel i Demokraten i 1943 i anledning af AIAs 25-års jubilæum. Indholdet af artiklen var et interview, hvor Jens Thygesen udtalte sin mening om forskellige forhold inden for klubben. Aktuell eller ikke-aktuel, så fortæller artiklen dog et og andet om Thygesen og AIA på daværende tidspunkt. Derfor kommer her nogle udpluk.

Første træningsaften

Om sit første møde i foreningen en træningsaften fortæller Jens Thygesen:

"Efter den første træningsaften var jeg lige ved at fortryde. Jeg så, at spillerne fortrinsvis var halvgamle arbejdere. Det gik hurtigt op for mig, at man ikke rigtigt regnede med den nye klub. Man hånedes den rent ud sagt og vrængede næse af den, fandt den vist nok lidt latterlig. Så sagde jeg til mig selv: "Ingen skal grine af AIA." Jeg svor en dyr ed på, at AIA skulle arbejdes frem og op, at den skulle blive en klub, som var almindeligt respekteret, og heldigvis er det gået sådan. Det var tilfældigt, jeg havnede i AIA, men også en lykke. Jeg har haft mange herlige år i klubben."

På 1. holdet

Om sin indsats som fodboldspiller fortæller

Thygesen: "Jeg har spillet på 1. holdet i 15 år. Det samme har i øvrigt Magnus Pedersen, "Manse". Efterhånden blev den jyske mester-række en fin turnering. Der var penge i den, og vi satte os som mål at komme ind i den. I 1930 nåede vi det forjættede land, og spillerne skillingede sammen og forærede mig et dejligt guldur. Jeg havde i denne periode faktisk hals- og håndsret over holdet. Efter flere frugtesløse forsøg var jeg klar over, at vi måtte ændre holdet, såfremt det skulle lykkes os at nå vores mål. Jeg foreslog fodboldudvalget at sætte fem talentfulde juniorer ind som angreb. Disse fem spillere skulle erklære sig villige til at passe træningen konstant imod vores løfte om, at de ikke ville blive sat af holdet, selv om de spillede dårligt en kamp eller to. De gensidige løfter blev givet, og vi gik i gang med eksperimentet. De fem spillere var: Niels Borges, Arnold Laursen, Arne Jensen, Peter Christensen og Folmer Andersen. Jeg gav dem ordre til at score mindst syv mål i hver kamp, og den ordre fulgte de."

Jens Thygesen

JENS THYGESSEN

Født 1896.

Bestyrelsesmedlem fra 1922.

Formand for fodboldafdelingen fra 1924 til 1946.

Hovedformand fra 1946 til 1956 og igen fra 1960 til 1965.

Bestyrelsesmedlem i SIKA fra 1933 til 1956.

Medlem af Aarhus Idrætsparkes repræsentantskab og senere forretningsudvalg fra 1926 til 1956.

Formand for Aarhus Boldspil-Union fra 1927 til 1942.

Formand for Jysk Pokal-Turnering fra 1942 til 1959.

Medlem af Jysk Boldspil-Unions bestyrelse fra 1941 til 1959.

Medlem af JBUs Udtagelseskomité fra 1948 til 1959 - den sidste år-række som formand.

Medlem af Provinsunionernes Udtagelseskomité fra 1948 til 1959 (formand).

Medlem af DBUs repræsentantskab i forskellige perioder.

Medlem af DBUs Udtagelseskomité i 1958 og 1959

Æresnåle:

Dansk Idræts-Forbund: Guld.

Jysk Boldspil-Union: Guld.

Aarhus Boldspil-Union: Guld

AIA: Guld

Diktator

Der var naturligvis mange, der ikke kunne lide mig. De kaldte mig diktator og despot, men efterhånden gik det op for både dem og andre, at en mand nødvendigvis måtte have kommandoen på holdet. Det var faktisk således, at hele holdet spillede efter min kommando og hjerne. Fra min tilbagetrukne position som back kunne

jeg opdage hullerne i modstandernes spil og ved mine dispositioner udnytte dem.

Taktisk træk

Vi lod altid modstanderne rulle sig ud i første halvleg, og det skete, de var både to og tre mål forud ved pausen. Men vi kom altid i 2. halvleg. Jeg husker engang, vi spillede mod Skovshoved på Aarhus Stadion. Skovshoveds formand havde før kampen spurgt Anton Sabroe, som dengang var medlem af vores fodboldudvalg, hvorledes han troede, resultatet ville blive. AIA vinder med fire overskydende mål, svarede Anton Sabroe. Da pausen kom, førte Skovshoved 3-1. Sabroe kom ned i omklædningsrummet til mig og klagede sin nød. Bare rolig sagde jeg, det skal nok gå. Og det gik. Vi vandt 7-3."

Op i divisionen

Om den nye turneringsordning i 1936 og klubbens økonomiske forhold udtalte Jens Thygesen følgende:

"I årene 1930-36 oplevede AIA sin guldal-

dertid. I denne periode formåede vi at samle store tilskuerskarer. I 1936 rykkede vi op i 2. division, men på dette tidspunkt gik det faktisk tilbage for os. På forskellige møder - blandt andet i Jysk Boldspil Union - profeterede jeg, at AIA ikke ret længe ville kunne holde sig i 2. division, og at denne i øvrigt i økonomisk henseende ikke ville kunne bære sig, skønt DBU ydede et tilskud til 2. division på 15.000 kr. Min profeti slog til. Både økonomisk og moralisk led AIA et knæk, og da den nuværende turneringsordning kom, blev vi slået ud.

Vejen tilbage er vanskelig, men vandt vi ikke andet i den periode, så vandt vi publikums og de bevilgende myndigheders sympati. Vi har en stor stab af aktive spillere, tilskuerklubben har hjulpet os til at bringe vores økonomi på fode - jo, det ser virkeligt lysere ud end for 25 år siden."

Mangler en anfører

Som forklaring på tilbagegangen sidst i 30'erne gav Jens Thygesen følgende forklaring:

"Mon der ikke ligger en forklaring i, at vi mangler den rette mand som anfører for holdet.

Uden en anfører til at dirigere og opildne duer et hold ikke. Men en anfører må også kunne bedømme sine medspillere. Det nytter ikke altid at skælde ud. Særligt følsomme spillere går i så fald i baglås. Jeg tror, at vi i Hans Viggo Mikkelsen har fået den rigtige mand, og jeg har foreslået, at vi skulle give ham hånds- og halsret over holdet, således som jeg havde det i sin tid. Han skal kunne bestemme, hvem der skal på holdet. Dette kan naturligvis være farligt, men jeg tror det ikke.

En anfører vil altid først og fremmest se det som sin opgave at skabe resultater. Derfor vil han vælge de bedste spillere uden hensyn til, at han rent personligt synes om dem eller ikke. Hvis Hans Viggo Mikkelsen forlenes med denne myndighed, og det gør han sikkert, må han ikke blot kunne tage ansvaret, men også de lussinger, som eventuelt falder af."

Som sagt faldt disse udtalelser for 75 år siden, men deres gyldighed vil vare evigt. En stærk mand med et sundt og eftertænksomt syn på fodbold og på datidens vilkår for at drive en fodboldklub.

Online håndterer vi afstanden. Offline fjerner vi den.

ONLINE

OFFLINE

Djurslands Bank
Tranbjerg Hovedgade 1 · Tranbjerg
8630 3700

DJURSLANDS BANK

Et kæmpe tillykke skal lyde til
AIA-Tranbjerg Fodbold, der fylder 100 år.

VIND I SEJLENE I 1929

Jens Thygesen, spiller fra efteråret 1918, fortæller om starten, tiden som spiller, anfører, træner og formand.

Af Bjørn Eppler

Mit første bekendtskab med AIA stiftede jeg i efteråret 1918 – få måneder efter foreningens oprettelse. Vanskeligheden med at finde et værelse i Aarhus var indirekte skyld i, at AIA blev min klub.

Dengang som nu var der mangel på værelser og lejligheder. Jeg ledte med lys og lygte efter et værelse. På min vej kom jeg til et pensionat i Volden. Værtinden beklagede, at hun ikke havde noget ledigt værelse. Da hun så min skuffelse, fortalte hun, at et af værelserne var så stort, at det kunne huse to logerende. Jeg kunne jo prøve at tale med den unge mand, der boede der.

Den logerende hed Ulrik. Åbenbart må jeg have virket tilforladelig, for da han havde studeret mig fra top til tå, indvilgede han i, at jeg flyttede ind..

Min sparsomme bagage blev hentet, og jeg startede med at pakke ud. Da Ulrik så, at kufferten indeholdt fodboldstøvler og -tøj, blev han interesseret i min person.

"Hvad klub spiller du i?" spurgte han mig.

"Endnu har jeg ikke meldt mig ind i en aarhusiansk klub," var mit svar.

"Så kom med mig," fortsatte Ulrik. "Jeg spiller i en klub, der netop er startet. Hvis du melder dig ind der, kommer du straks på førsteholdet."

Jeg fulgte Ulriks opfordring. Min tid i AIA var begyndt. Som Ulrik havde forudsagt, fik jeg en plads på klubbens bedste fodboldhold. En plads, jeg bevarede i 15 år. Ulrik var også på førsteholdet. Han spillede innerwing.

Triumf i 1920

Vores første triumf på fodboldbanen havde vi i 1920. På det tidspunkt var der kun to rækker i

jysk fodbold. Vi spillede i 2. holds-turneringen. Vi kom i finalen, hvor vi skulle møde Kolding Idræts Forening på en bane i Vejle. Glæden var stor, da vi kunne gå fra denne kamp som sejrherre.

Nu skulle vi i 1. holdsrækken og møde de store klubber blandt andet AGF. Men vi måtte tro om igen.

Jydsk Boldspil Union ændrede turneringen ved at oprette en mesterrække, hvor de bedste hold kom med. AIA kom i en turnering, der kaldtes mellemrækken. Vi var lige vidt i vor stræben mod toppen.

Tilværelsen blev kummerlig – både økonomisk og træningsmæssigt. Konstant skiftede vi træningsplads. Myndighederne jagede os fra den ene knoldemark til den anden. Disse forhold fik sportssagkyndige til at spå AIA en kort levetid.

I fodboldudvalget

Min egen tiltro til foretagendets fortsatte beståen var til tider meget minimal. Men min stædighed forbød mig at give op, nu jeg var startet. I 1922 kom jeg i fodboldudvalget. To år senere blev jeg fodboldafdelingens formand. En stilling jeg beklædte indtil 1946.

Både på den ene og anden måde blev det en hård kamp for tilværelsen. Grunden var, at jeg var med i det hele både administrativt og sportsligt.

Jeg spillede stadig på førsteholdet, hvis anfører jeg var blevet efter en hemmelig afstemning blandt spillerne. I lang tid var jeg holdets træner. Så der var nok at se til.

Spillerne fulgte mig i tykt og tyndt. Det sammenhold og kammeratskab, der opstod, var enestående. Kun kammeratskabet bar os gennem skuffelser i årenes løb.

Resultaterne

Omsider kom resultaterne. Vi klarede skuden fri af alle skær, indtil vi i 1929 kom ud i åben sø. Vi kom i mesterrækken.

Den afgørende kamp om oprykning blev spillet på Randers stadion, da vi slog Viborg FF 7-3. Glæden var naturligvis stor – især for os, der havde spillet på holdet gennem flere år. Endelig var drømmen om mesterrækken blevet virkelighed.

AIA's første guldalder var begyndt.

Tilværelsen i mesterrækken medførte en noget højere levestandard og var et foreløbigt punktum på vore økonomiske sorger. Før oprykningen var vort tilskuertal ca. 300 pr. kamp. Nu var der 3000 eller flere tilskuere til vore opgør. Spillet blev bedre, og holdet havde en virkelig god periode.

Jydsk mesterskab

I 1939 vandt vi det jyske mesterskab. Min aktive karriere var sluttet i 1933. Jeg var dog fortsat leder af holdet – og i perioder træner.

Da det jyske mesterskab var i hus, forærede

FODBOLDFORMÆND

1918-21	Sofus Rasmussen
1922	V. Thomsen
1923	H.W. Kiene
1924-45	Jens Thygesen
1946-51	Egon Krone

Holdet, der i 1934 slog AGF med 3-2 i overværelse af 7000 tilskuere. Fra venstre: Lederen Jens Thygesen, Johannes Sørensen, Valther Knudsen, Helmuth Jørgensen, Magnus Pedersen, H. Jensen, Arne Jensen, Arnold Laursen, Kurt Pedersen, Villy Graabæk, Folmer Andersen, Peter Christensen og Niels Borges.

AIA mig en pokal til minde om begivenheden. På pokalen var navnene på samtlige spillere indgraveret: Otto, Bette, Arne, Aage, Manse, Noll, Graa, Seelen, Hans V., Struck, Aage Stopper, Børge, Kurt. Det var 13 spillere, vi havde anvendt på vejen mod mesterskabet.

Største triumf

Indtil 1946 fortsatte jeg som fodboldafdelingens formand. Samme år blev jeg formand for hele foreningen. I den følgende periode oplevede jeg den største triumf i min tid som AIA'er – trods de mange dejlige år som spiller.

Denne triumf oplevede jeg 11. december 1954, da jeg som AIA's hovedformand og byggeudvalgsformand var med til at indvi AIA's klubhus og baner på Aahavevej.

Da var der jubel i sindet over det, der var nået. Her var et synligt bevis på foreningens præstationer på det sportslige område.

ODDER GYMNASIUM
FAGLIGHED - FÆLLESSKAB - ENGAGEMENT

CERES

**GO'
KAMP!**

REKORDKAMPEN MOD HIK

2. pinsedag den 25. maj 1953 var der 21.637 tilskuere på Aarhus Stadion for at se den afgørende kamp mellem AIA og HIK om oprykning til 2. division. Det var og er rekord for en kamp i 3. division.

Af Mogens Løntoft (1968)

Kendsgerningerne før kampen var, at AIA havde 34 points, HIK havde 33 points. AIA kunne således ved blot uafgjort sikre sig oprykning til 2. division, medens HIK skulle vinde for at rykke op.

Foran, men

Efter en 1. halvleg, hvor AIA havde det helt store spil fremme med mange gode tilbud, førte AIA kun med 1-0 på et mål af Willy Pedersen i det 35. minut. Der var således lagt op til en solid sejr i anden halvleg. Men HIK ville det anderledes, for allerede i det 8. minut skete det, som på ingen måde måtte ske. Fri-spark til HIK. Bolden kom godt ind over, hvor HIKs centerforward gik i luften og headede bolden i nettet, og 1-1 var en kendsgerning.

Dramatik

Så begyndte den store dramatik. Det var som HIK-målet ganske chokerede AIA-spillerne en overgang. Spillet gik i stå for dem, og forsvaret slog store revner. HIK havde øjnet chancen, det ene angreb efter det andet rullede frem mod AIAs mål, hvor målmanden Knud Nielsen, bistået af sine kammerater i forsvaret, og heldet, holdt bolden fra at røre netmaskerne. Det var mere spændende, end de fleste brød sig om. Der var vel nok AIA-angreb ind imellem, men de havde mistet brodden. Ib Thygesen havde halvlegens farligste AIA-angreb, men han foretrak at skyde i stedet for at aflevere til en medspiller, selv om vinklen var meget spids. Minutterne sneglede sig af sted, og alle følte ligesom en dame, der udbrød: "Gå dog op og få sat noget gang i det elendige urværk!". I det 32. minut var HIK nær ved. Et hovedstød, som Knud Nielsen i AIAs mål havde bedømt til at gå over målet, bragede mod overliggeren, og det suk af lettelse som udløstes bagefter, måtte have kunnet høres i miles omkreds. Kort efter ville tilskuerne have haft straffespark til AIA, da de mente, at Ernst Pedersen

Helt usædvanligt blev denne kamp i 3. division transmitteret direkte i radioen. Efter kampen interviewede Gunnar NU Hansen de to holds anførere. Til venstre AIAs Ernst Pedersen og til højre HIKs Ralf Ginsborg.

blev nedlagt i det kriminelle felt, men dommeren vinkede afværgende.

Aldrig har fem minutter været så lange for så mange mennesker. Men de fik dog ende, og de sveddræppende tilskuere kunne ånde frit igen. Så brød det helt store uvejr løs - skralder og klokker og råbene fra de mange tilskuere flængede luften, medens grønsværen blev stormet af tusinder.

Det store mål var nået: Op i 2. division - og en gylden tid begyndte for AIA.

Kampbolden

Kampbolden - en brun læderbold med snøre - blev et klenodie, og på den blev der malet i boldens felter:

A.I.A. - H.I.K. 1 - 1.

25.5. 1953

Og de 11 A.I.A. spillers navne: Knud Nielsen, Ove Rasmussen, Vagn Jensen, Bent Gammelgaard, Per Sørensen, Jørn Olaf Jensen, Poul Pedersen, Willy Pedersen, Ernst Pedersen, Hans Viggo Mikkelsen og Ib Thygesen.

Den kendte journalist og tidligere informationschef i Dansk Boldspil-Union, Frits Ahlstrøm, vil starte et "Danmarks Fodboldmuseum", og han har allerede indsamlet en lang række effekter. I 2014 besluttede fodboldbestyrelsen, at HIK-kampbolden skulle skænkkes til museet. På billedet overrækker Bjørn Eppler til venstre bolden til Frits Ahlstrøm.

ET SPÆNDENDE KAPITEL

Peter Christensen - altid kaldet "PK" - fortalte i jubilæumsskriftet fra 1968 om sin tid som spiller og leder i AIA - en periode på 40 år.

Af Peter Christensen

Det var på banerne på Dalgas Avenue, jeg som 16-årig første gang så AIA's hold spille fodboldkampe og begyndte at fatte interesse og sympati for de spillere, der dengang var klubbens bedste.

Der var da i klubbens korte levetid bygget et hold op, der kunne begynde at gøre sig gældende mod de eksisterende klubber af ældre dato.

En skønne dag i året 1922 tog jeg mod til mig og blev medlem. Dermed var min skæbne inden for fodbold beseglet. Jeg startede på 1. juniorhold (der var næsten spillere til to hold) og fandt mig godt tilpas blandt mine nye kammerater. En af dem var "Manse" (Magnus Pedersen), og det blev til mange års kammeratskab og venskab. Efter to til tre års forløb fulgte vi ad på 1. holdet, hvor jeg vel sluttede i 1936.

Mesterækken

Det var herlige år, og højdepunktet for os var, da vi nåede at spille AIA's 1. hold op i Jyllands fornemste række – den såkaldte Mester-række. Mange vil sikkert med glade følelser mindes den berømmelige forwardkæde med Niels Borges, Arnold Laursen, Arne Jensen, undertegnede og Folmer Andersen, der gerne lavede op til 7 mål pr. kamp. Det var tider for os. I denne opgangsperiode voksede fodboldafdelingen sig op i position og skabte såvel sportsligt som økonomisk et solidt grundfæste for klubben.

Medlem af fodboldudvalget

Der var også i klubbens barndomsår mangel på ledere, og det faldt i de aktive spilleres lod at lade sig vælge i ledelsen. Jeg var vel ikke mere end ca. 21 år, da jeg som medlem af fodboldudvalget også kom ind i klubbens hovedbestyrelse.

I årenes løb har klubbens struktur ændret sig til selvstændige afdelinger med en fælles ledelse, men fodboldafdelingen har altid været den afdeling, jeg følte mig stærkest knyttet til og derfor havde min varmeste interesse.

Forskellige forhold i klubben medførte, at jeg i perioder også måtte overtage posten som formand for fællesledelsen, indtil jeg af private grunde fandt tiden inde til at stoppe og hellige mig familielivet.

Den engelske træner Eric Jones sidder i en stol i klubhuset i 1957 omgivet af nederst fra venstre: Finn Wachmann, Ernst Pedersen, Bent Gammelgaard, Willy Pedersen, Ejvind Knudsen, Ib Thygesen, Erling Johansen, Børge Werner, Vagn Jensen, Agner Hansen og Leif Holm.

Med igen

Men i 1954 lod jeg mig så overtale til at give en hånds-rækning med igen. Det var min gode ven "Manse", der på daværende tidspunkt var formand for fodboldafdelingen, som spurgte, om jeg ikke kunne tænke mig at være med igen. Det var dengang AIA's 1. hold var på vej til 1. division med kometagtig fart. Selv om jeg ikke havde stærke ambitioner, slog jeg til og blev sekretær i fodboldafdelingen. At jeg al-

lerede to år efter måtte overtage formandsposten efter "Manse", der trak sig tilbage, kom vel nok lidt bag på mig. Jeg forsøgte efter bedste evne at leve op til de krav, der var forbundet med et sådant fritidsjob med ugentlige møder, aftaler af kampe, tilrettelæggelse af rejser og ture, engagement af trænere m. m.

Op i 1. division

Det blev til mange herlige oplevelser med et hold bestående af prægtige og slagfærdige unge fyre, som ikke lod sig standse af modgang af og til - et hold sammenknyttet i årelangt kammeratskab og besiddelse af en sjælden teknisk og taktisk kunnen på en fodboldbane. Jeg behøver ikke her at nævne navne, for alle kender gutterne fra de år, da holdet rykkede op fra 3. division til 2. division og endelig til 1. division. Skader gjorde, at oprykningen kun skulle vare i fire år - ellers var det nok blevet til flere år i 1. division.

Åge Holm

Det var træneren, Svend Ørnby, den humorfyldte, slagfærdige og mundrappe, der var med til at bringe holdet de første trin op ad stigen, hvorefter det faldt i den energiske og 100 procent AIA'er Aage Holms lod at være med til at føre holdet helt til tops i Danmarks fornemste division. Da Aage Holm herefter fandt tiden inde til at holde pause, engagerede man fra 1. januar 1956 Svend Aage Jespersen, som selvsikker og optimistisk gik i lag med opgaven - og som det hurtigt viste sig - uden at imponere spillere og ledere. Det var den gang som nu et problem at skaffe kvalificerede danske trænere. Vi forsøgte da gennem English Football Association at få en engelsk træner.

Eric Jones

Året efter stiftede vi herved bekendtskab med den engelske staffcoach Eric Jones, hvis

Peter Christensen. Medlem i 1922 som junior. På 1. holdet indtil 1936. Formand 1956-62. Mange år i bestyrelsen og i hovedbestyrelsen.

kvalifikationer uden tvivl var i orden. Den selvsikre og lidt arrogante lille englænder holdt sit indtog med brask og bram. Hans professionelle krav til spillerne faldt ikke i god jord, og hertil kom ofte sprogvanskelighederne. Men han var sandelig ikke kedelig og blev hurtigt en kendt mand i byen. Den gode Jones tålte imidlertid ikke modgang, og det endte med, at

han efter ca. 10 måneders forløb pakkede sit tøj og formentlig noget skuffet returnerede til England.

Ernst Netuka

Det lykkedes herefter - også via England - at komme i forbindelse med østrigeren Ernst Netuka. Denne beskedne, tiltalende og sympatiske mand, der kom fra Leicester, hvor han havde været ungdomstræner, faldt hurtigt godt til i klubben og blev afholdt af alle fra de yngste spillere og opefter. Det viste sig snart, at han var i besiddelse af alle de gode egenskaber, man kunne forvente af en træner. Han kunne det hele, og navnlig hans taktiske bedømmelser kunne ikke vurderes højt nok. Han var med i nedrykningen til 2. division, men havde den triumf, at holdet på ny kunne rykke op. At det kun var et år, holdet formåede at bevare livet i 1. division, vil ingen laste Netuka for. Tilgangen af afløser fra ungdomsrækkerne slog ikke til, og den tunge gang nedad stigen begyndte. Efter ca. tre og et halvt års forløb måtte vi tage afsked med klubbens gode ven, Netuka, der fik en fin karriere i andre danske klubber.

Jens Nygård

På ny stod vi i vanskeligheder med at finde en træner, der ville overtage det "vanskelige" trænerjob i AIA, idet der også efterhånden måtte tages økonomiske hensyn. Vi fandt efterhånden frem til min gode ven, den tidligere AGF'er, Jens Nygård, som i 1962 energisk og ufortrødent gik i gang med at rette den "hældende skude" op. Han vandt hurtigt spillernes tillid og blev med sin ukuelige optimisme og altid gode humør meget afholdt blandt spillerne.

Mit kapitel som formand sluttede i januar 1963, og jeg tænker stadig med oprigtig glæde tilbage på mange uforglemmelige oplevelser og sammenkomster, hvor de unges livsmød gav næring til, at man genoplevede lidt af sin egen ungdom og opnåede at få følelsen af at blive betragtet som kammerat og ven trods aldersforskellen.

Tak for mange gode år.

1. holdet på Aarhus Stadion i 1960. Forrest fra venstre: Erik Vinther Andersen, Finn Wachmann, Agner Hansen, Bent Andersen, Erling Johansen og Per Svantemann. Bagerst fra venstre: Poul Pedersen, Erik "Gabber" Christensen, træner Ernst Netuka, Willy Pedersen, Leif Holm og Ib Thygesen.

ET BLIVENDE STED

Magnus Pedersen fortalte i 1968 om, hvordan klubhuset på Aahavevej blev til virkelighed.

Af Bjørn Eppler

En forening, der har bestået i 50 år, har selv sagt haft mange mærkedage, som medlemmerne mindes med glæde. Det være sig dage skabt af foreningens aktive medlemmer ved god indsats på sportsspladserne, men også festlige stunder, når de har været samlet til fest for at fejre foreningens beståen, eller hvad der ellers bydes på. En af de dage, som medlemmerne mindes med størst glæde, vil formentlig være den 11. december 1954, da foreningens nye klubhus på baneanlægget på Aahavevej blev indviet, og det er vel forståeligt, når man betænker, at foreningens aktive medlemmer indtil denne dag havde haft til huse i mindre skure opført på mange forskellige baner - skure, der nok var egnede til omklædning, men var uegnede til at danne rammen om et klubliv for foreningens medlemmer.

Sportslig fremgang

Tanken om engang at få benene under eget bord er da også meget gammel og har med større eller mindre mellemrum været luftet af de forskellige bestyrelser, men indtil da uden at man kom et skridt nærmere det forjættede mål, og hver gang strandede det hele på grund af økonomien, og fordi foreningen ikke havde noget blivende sted.

Det, der på ny satte gang i planerne om opførelse af et tidssvarende klubhus, der kunne bruges til andet end ren og skær omklædning før og efter sportsskampe og træning, var, at foreningens fodboldspillere i 1951 kæmpede sig op i danmarksturneringens 3. division og dermed gav begrundet formodning om en bedring af foreningens økonomi.

AIA havde i ca. 10 år ikke spillet nogen større rolle i dansk fodbold og ikke været deltager i DBU's danmarksturnering, men ved tilbagekomsten i 1951 vendte bladet, og AIA's guldal-

derperiode tog sin begyndelse, og den skabte det økonomiske grundlag for, at ledelsen igen kunne grave tanken om eget klubhus op til fornyede overvejelser. Spørgsmålet var så i første omgang, hvor klubhuset skulle opføres.

Magnus Pedersen.

Dalgas-byggeri

AIA havde på daværende tidspunkt til huse på banerne ved Dalgas Avenue. Her var dengang sådan set plads nok til baner, og ganske naturligt spekulerede ledelsen da også fortrinsvis på, om et kommende klubhus ikke burde opføres på disse baner, der lå bekvemt nær byens hjerte og med et stort beboelseskvarter omkring.

Efter de første indledende orienterende forhandlinger med Aarhus kommune ved daværende rådmand Bernhard Jensen, der var uhyre velvilligt indstillet på tanken, måtte denne imidlertid opgives, fordi kommunen havde planlagt byggeri af forskelligt art på en del af banerne, således at der ikke på det overskydende areal kunne forventes at blive plads nok til det antal baner, som AIA kunne ønske at disponere over.

Aahavevej

Tilfældet kom imidlertid AIA til hjælp, idet Aarhus kommune gennem nogle år havde foretaget opfyldning af arealerne ved Aahavevej i Viby kommune, og disse arealer forventedes at skulle bruges til baneanlæg, da de ikke kunne bruges til andet formål på grund af bundforholdene på stedet.

Efter nye forhandlinger med kommunen fik AIA stillet i udsigt, at vi ved fraflytning fra Dalgas Avenue kunne komme i betragtning, når det påtænkte idrætsanlæg ved Aahavevej var færdigt, og at et lejemål på dette sted kunne forventes at ville komme til at strække sig over et længere åremål.

Vi havde nu stedet, hvor et eventuelt klubhus kunne opføres, og foreningens ledelse kunne arbejde videre med planerne. Hovedafdelingens daværende formand, Jens Thygesen, der havde været med fra foreningens start og kendte alle besværlighederne med at flytte fra det ene sted til det andet, var vældig med på tanken, og sammen med fodboldafdelingens daværende bestyrelse begyndte de første famlende forsøg på at føre tanken ud i livet. Disse forsøg bestod i første omgang kun i, at man lavede nogle skitser med det gamle klubhus på Dalgas Avenue som model, dog i forstørret udgave.

Alt imens tiden gik, spillede vore divisionsspillere støt og roligt en strøm af penge hjem til foreningens kasse, hvilket bestyrkede ledelsen i, at vi kunne klare den økonomiske side af byggeriet.

Da holdet i 1953 havde spillet sig op i danmarksturneringens 2. division ved i den berømte »gyser« på Aarhus Stadion at spille 1-1 mod HIK i overværelse af 22.000 tilskuere, og da foreningens kasserer samme efterår ved generalforsamlingen kunne oplæse et regnskab, der udviste en formue på 95.000 kr., mente bestyrelsen, at tiden nu var inde til at føre tanken ud i livet.

Klubhuset på Aahavevej.

Under forberedelserne til byggeriet havde arkitekt C. F. Møller og ingeniør Lock-Hansen givet foreningen tilsagn om uden honorar at stille sagkyndig bistand til foreningens disposition, såvel til udførelsen af arbejdstegninger som med tilsyn under opførelsen, og der blev nu lavet et møde med disse personer, der lovede at udføre skitseforslag og beregninger af opførelsessummen.

Klubhuset

Disse skitser og beregninger kom meget hurtigt og gik ud på, at klubhuset formentlig kunne opføres for 115.000 kr., altså den sum, som foreningen på det nærmeste rådede over. I opførelsessummen var dog ikke medregnet udgifterne til terrænarbejde, hegn, hovedledninger for vand og elektricitet samt vejanlæg. Vi mente nu at være over det værste, men vi havde ikke taget i betragtning, at arealet ved Aahavevej ikke var byggemodnet, og den første forhindring indtraf, da en vandløbskommission afsagde kendelse om, at kloakvandet fra klubhuset skulle føres gennem trykledning til en eksisterende ledning i Lykkesholms Allé i Viby, en strækning på adskillige hundrede meter, og med en anseelig fordyrelse af projektet.

Endvidere medførte opførelsen på opfyldt terræn, at det blev nødvendigt at foretage pilotering og svær armering i fundament og gulv. Hertil kom yderligere vandanlæg og brandhane samt ledningsnet til banerne, og alle disse ting fordyrede projektet, der nu kom op på 165.000 kroner.

Dette medførte, at foreningen ansøgte Aarhus kommune om et tilskud til byggeriet på 65.000 kr., og i vinteren 1954 fik vi meddelelse om, at byrådet havde vedtaget at yde dette tilskud. Endelig den 6. februar 1954 samledes det af foreningen nedsatte byggeudvalg bestående af Jens Thygesen, Helmuth Jørgensen og Magnus Pedersen, der som sagkyndig havde stadioninspektør Walther Møller, der velvilligt havde stillet sig til rådighed, med arkitekt og ingeniør, for at tage endelig stilling til de nu samlede planer for byggeriet og den påtænkte finansiering. Her blev der nu truffet afgørelse om, at huset skulle opføres af træ, da der på grund af restriktioner ikke kunne gives tilladelse til at opføre huset af sten.

Arbejdet blev straks udbudt i licitation, og efter åbningen af tilbuddene kunne arbejdet påbegyndes i juni 1954, ca. tre år efter, at planerne for byggeriet tog deres begyndelse.

Indvielsen

Arbejdet skred hurtigt frem, og i november kunne indvielsesdagen fastsættes til lørdag den 11. december.

Efter 36 års beståen og efter en omflakkende tilværelse på mange forskellige baner, var drømmen om eget klubhus gået i opfyldelse.

Ved festfrokosten i klubhusets pejsestue samledes foreningens ledere med repræsentanter fra bystyret, DBU, JBU, DIF, SIKA, ABU, arkitekt og ingeniør, repræsentanter for håndværkerne, samt en lang række ledere fra Aarhus-klubber, i alt 76 indbudte gæster, og det var en stolt og glad hovedformand, der ved bordet takkede til alle sider, efter at have givet en oversigt over AIA's idrætslige resultater i de forløbne år.

Om aftenen festede foreningens ledere og trænere med divisionsholdets spillere, der blev fremhævet af formanden for gennem deres indsats på fodboldbanen at have skaffet den økonomiske baggrund for klubhusets tilblivelse.

Det var en dejlig og historisk dag for AIA.

Prisen

Da byggeregnskabet senere blev afsluttet, beløb byggeomkostningerne incl. monteringen sig til 248.995,83 kroner.

Heraf havde AIA selv investeret 158.995 kr., kommunens tilskud androg 65.000 kr. og hos Dansk Idrætsforbund var opnået et rentefrit lån på 25.000 kr.

Der blev festet i klubhuset den 11. december 1954. Her er det Poul Pedersen med fru Jytte.

OP I 1. DIVISION

Guldalderen startede med to sæsoner i 2. division, inden det blev til oprykning på Randers Stadion den 29. maj 1955.

Af Mogens Løntoft (1968)

AIAs første sæson i 2. division startede med et 0-1 nederlag til KFUM i overværelse af blandt andet statsminister H.C. Hansen.

Ugen efter tabte AIA alle tiders pokalkamp til Esbjerg 9-8 efter straffesparkskonkurrence. I denne kamp var AIAs målmand, Knud Nielsen, så uheldig at brække armen.

Sæsonen sluttede med, at AIA endte på 3. pladsen med 18 points for de 18 kampe. Et udmærket resultat i den første sæson.

Anden sæson

Sæson nr. 2 i 2. division begyndte med en af de kampe, som også vil blive husket, om ikke andet så for resultatets skyld.

7-6 til AIA over Vejle på Aarhus Stadion efter en ualmindelig dramatisk kamp. AIA førte 1-0, hvorefter Vejle kom foran 3-1. Derefter skiftede holdene til at score til stillingen var 6-4 til Vejle og 16 minutter igen. Nogle tilskuere valgte at forlade stadion i skuffelse, men det skulle de ikke have gjort.

Ti minutter før tid reducerede Finn Wachmann til 5-6. Kort efter var Finn Wachmann på pletten igen 6-6. Fire minutter før tid modtager Poul Pedersen bolden og dribler sig forbi forsvar og målmand. 7-6 til AIA, og derved blev det. Derefter gik det slag i slag, og AIA havde igen det helt store spil fremme.

Endnu en sejr af betydning, var sejren 2-1 over B 1913 på Aarhus stadion i overværelse af 14.000 tilskuere. Her viste AIA igen det spil, som gjorde holdet så populær over hele landet..

Forårssæsonen startede fint. Så stod slaget mod 2. divisions nr. 2 B 1913 for døren. I overværelse af 11.000 tilskuere tabte AIA et skridt i Odense ved at tabe 3-0. Derefter var B 1913 kun 1 point efter AIA, og med fire kampe tilbage var der lagt op til en spændende afslutning. Så fulgte 4-1 over Vejle og 2-0 over KFUM.

Vandt i Randers

Så oprandt den dag, da chancen for at sikre sig oprykning kunne blive en realitet: Søndag den 29. maj 1955. Med en sejr over Randers Freja kunne AIA sikre sig oprykning til landets fornemste række inden sidste spilledag. 9000 tilskuere var mødt op for at hjælpe AIA. Det blev en kamp for mandfolk, og efter en meget jævnbyrdig kamp endte det med sejr til AIA på 2-1. Det var en stor dag - vel nok den største dag nogensinde i AIAs historie. Det var svært at beskrive, hvor stor glæden var blandt spillere og ledere. Man nev sig i armen for at få bekræftet, at man ikke drømte, men at det var virkelighed.

God start

Den 17. august 1955 var AIA i Jysk Pokal-turnerings finale mod Esbjerg og tabte 6-4 i Esbjerg.

Debuten i 1. division skete den 21. august 1955 mod Køge på Aarhus Stadion, hvor 10.000 var mødt op for at byde AIA velkommen i landets fornemste række. Holdet kvitterede med at vinde 4-2.

For første gang skulle AIA og AGF mødes i en turneringskamp i 1. division, og det skete den 24. august 1955. 22.000 tilskuere var mødt op til den med stor spænding imødesete kamp på Aarhus Stadion. Resultatet blev 1-1 efter en uhyre spændende kamp, hvor resultatet var usikkert indtil sidste fløjt.

Nu, hvor AIA var kommet i 1. division, begyndte pengene at komme, og en blomstrende tid var i fuld gang, hvor alt gik gnidningsløst, og det kammeratskab, som tidligere havde båret klubben over mange vanskeligheder, blev endnu stærkere.

Resultaterne var både gode og dårlige, men man begyndte at vænne sig til atmosfæren i 1. division.

Bedste kamp

Forårssæsonen begyndte med 1-0 over KB. Derefter vandt AGF 3-1 i en kamp, som Jens Thygesen karakteriserede som den bedste nogensinde mellem de to hold.

Derefter gik det op og ned, både hvad spil og resultater angik. Da der manglede to kampe lå AIA på 3. sidstepladsen med 11 points, KB havde 10 og Køge 8.

To spændende kampdage kunne imødeses. Allerede i næste kamp reddede holdet sig fri af nedrykning ved at spille 3-3 mod Esbjerg, efter at AIA havde været bagud med 3-1. Sidste kamp vandt AIA mod Køge, som derefter måtte forlade 1. division.

I sommeren 1956 var AIA på Bornholm og viste sig fra den allerbedste side ved at vinde samtlige kampe på øen.

Udvidelse

Da sæsonen i 1956 skulle begynde, havde DBU besluttet at udvide 1. og 2. division til hver at omfatte 12 hold mod 10 hold i den afsluttende sæson. Samtidig blev det besluttet, at sæsonen skulle følge kalenderåret, således at næste turnering først skulle begynde i foråret 1958. Det betød, at der skulle spilles tre halvsæsoner med i alt 27 kampe, inden turneringen sluttede.

Efter 10 kampe havde AIA 7 points. Så begyndte de uheld, som nu en gang på et eller andet tidspunkt rammer en klub. Den ene efter den anden af spillerne blev skadet med det resultat, at der hele tiden skulle nye folk på. Men modgang skaber sammenhold, så de næste tre kampe gav igen 5 points. I nogle kampe blev der kæmpet fra første til sidste minut. Blandt andet vandt AIA 1-0 over AGF. Endelig i den 24. kamp havde AIA næsten sikret sig fri af nedrykning ved en sejr på 3-2 over Esbjerg. Men afgørelsen trak ud til den sidste kamp. AIA skulle møde Skovshoved,

Holdet der med en sejr på 2-1 over Randers Freja sikrede sig oprykning til 1. division. Forrest fra venstre Bent Gammelgaard, Ove Rasmussen, Vagn Sørensen, Vagn Jensen og Ernst Pedersen. Bagerst fra venstre træner Aage Holm, Poul Pedersen, Willy Pedersen, Børge Werner, Erling Johansen, Torben Nielsen, Finn Wachmann, Ib Thygesen og holdleder Magnus Pedersen.

medens B 1903, som var den anden nedrykningskandidat, skulle møde B 1909. AIA tabte 4-1, så nu ventede man kun på resultatet fra

Odense. Det kunne følges på Idrætsparkens resultattavle. Efterhånden som resultaterne indløb fra Odense, blev stemningen bedre og bedre,

idet B 1909 vandt 7-1. Det var derefter B 1903, som skulle gå den tunge gang ned i 2. division, medens AIA slap med skrækken for denne gang.

Tranbjerg Solgt eller gratis*

Tlf.: 86 72 00 88 - mail: 831@edc.dk

*Gælder ikke lovpligtige rapporter

H.C. HANSEN OG AIA

Statsministeren var ungdomsspiller i AIA, inviterede 1. holdet hjem i privaten og besøgte holdet både i omklædningsrummet og på Aahavevej.

Poul Pedersen fortæller:

AIA blev startet i små kår, men havde store navne på holdet fra starten. Således spillede Danmarks senere så afholdte og populære statsminister, H. C. Hansen, på junior- og ynglingehold i AIA, men han engagerede sig så stærkt i det politiske arbejde, at han allerede som 17-årig lagde støvlerne på hylden. H. C. Hansens kærlighed til idrætten forsvandt ikke. Det oplevede vi mange gange i AIA.

Da jeg var med i landskampen mod Sovjet i København, opholdt mine kammerater fra AIA sig på tilskuerpladserne. Vi skulle nemlig dagen efter fortsætte på sommertur til Bornholm. I lommen havde "Manse" en invitation til os. Vi skulle alle efter kampen i Idrætsparken på besøg hos H. C. Hansen i dennes lejlighed på Østerbro. Jeg fik undtagelsesvis lov til at blive væk fra banketten efter landskampen – et besøg hos statsministeren var gyldig grund. I entreen blev jeg modtaget af H.C. Hansen, der lykønskede mig med en god præstation. Vi blev beværtet med kaffe, jordbær og drinks. Uheldigvis kom Bent Gammelgård til at spille noget på et smukt gammel sofaborde, men han trøstede værten med, at det kunne "Polle" nok klare, for han er tømrer.

"Bevar mig vel," replicerede H.C. Hansen, "jeg skal ikke have mit sofaborde ødelagt!"

Efter oprykning til 1. division kom H.C. Hansen ned til os i omklædningsrummet ved en kamp i Idrætsparken i København. Han holdt en lille tale for os, roste os og pointerede, at vi først og fremmest skulle bevare kamphumøret og viljen, så ville det gå godt for AIA også i fremtiden. Der skulle kæmpes hårdt, syntes han, men altid i sportens ånd. Da han gik, lå der en hundredekroneseddel på bordet med besked om at købe en forfriskning på vejen

hjem til Jylland.

Jeg er adskillige gange før landskampe blevet hentet i omklædningsrummet af DBU's gene-

Statsministeren besøgte en aften klubhuset på Aahavevej. Rundt fra nederst til venstre ses: Magnus Pedersen, Leif Holm, Per Svantemann, Hans Mikkelsen, Erling Johansen, Willy Pedersen, Vagn Gammelgaard og Agner Hansen. Foran dem fra venstre Ernst Pedersen og H.C. Hansen med kampbolden fra HIK-kampen i 1953 og derefter Finn Wachmann, Vagn Jensen, Ib Thygesen, Jørgen Olav Jensen, Jens Thygesen og Peter Christensen.

ralsekretær, Erik Hyldstrup, fordi H.C. Hansen ønskede at tale med mig. Samtalerne havde helt privat karakter og var en stor opmuntring for mig.

Magnus Pedersen fortæller:

Under et besøg hos afdøde statsminister H. C. Hansen i dennes hjem på Østerbro, hvor hele fodboldholdet med ledere deltog, udtalte H.C. sin glæde over, at AIA havde fået eget baneanlæg og klubhus, og han lovede, at han ved lejlighed ville komme og besøge os.

En dag fik vi meddelelse om, at H.C. efter et møde i Viby ville komme på besøg i klubhuset. Vi glædede os til at modtage H.C. i det nye klubhus.

Foreningen holdt den samme aften en fest på Sjette Frederiks Kro, men lederne regnede med, at man nok kunne nå at komme ud til klubhuset og standsmæssigt modtage landets statsminister.

Da det blev hen ad den tid, hvor man kunne forvente, at mødet i Viby var slut, kørte nogle ledere direkte til klubhuset for at modtage statsministeren.

De blev lidt lange i ansigterne, da de så, at ministerbilen holdt uden for og erfarede, at statsministeren for længst havde indfundet sig.

Stor blev glæden, da de kom indenfor og så, at H.C. og ministerchaufføren – der for øvrigt blev betragtet som en ven af huset, og blev behandlet af statsministeren og dennes familie som sådan – sad hyggeligt og afslappet og underholdt sig med serveringsdamen, som med henblik på aftenens fest for spillerne var engageret.

H.C. tog det ganske naturligt, at der ikke havde været nogen til at modtage ham, når han – som han sagde – ikke havde kunnet give meddelelse

om nogen bestemt ankomsttid, og over for serveringsdamen gav han på sin charmerende facon udtryk for, at han havde nydt i ro og fred at kunne tale med hende.

Da spillerne lidt senere ankom, og festen i klubhuset tog sin begyndelse, var det slut med ro og fred, men som den livsglade mand, som H.C. var kendt for at være, nød han tilsyneladende samværet med de unge sportsfolk og deres koner og kærester.

Det blev sent, inden ministerbilen kørte fra Aahavevej. Da H.C. kørte bort, spurgte han, om han måtte kikke ind en anden gang, når der var fest. Han ville så tage sin kone med.

Det blev desværre ikke til mere end dette ene besøg. Fem år senere - i 1960 - døde landets statsminister.

ER DU DEN ANSVARLIGE FOR INDKØB
AF **POINT OF SALE** MATERIALER, SÅ **HUSK** AT
KONTAKTE OS NÆSTE GANG DU HAR EN KAMPAGNE.

– **VI KAN JO ALTID STARTE MED ET TILBUD!**

WHAT WE DO

- 01 STORFORMAT OFFSET: 120x180 CM
- 02 SERIGRAFI: 150x300 CM
- 03 DIGITAL POSTER
- 04 FOLIEPRINT
- 05 FOLIETEKST/KONTURSKÅRET
- 06 STOFBANNER
- 07 PRESENNINGS BANNER
- 08 MESH BANNER
- 09 BEACHFLAG
- 10 FLAG
- 11 ROLL-UP
- 12 ALT I AKRYL, TRÆ & METAL

RAUNSBÆK[®]
DISPLAY - PRINT - DESIGN

RAUNSBÆK DISPLAY & PRINT

TLF. 86 15 42 94

DR@RDPD.DK

WWW.RDPD.DK

OP OG NED FLERE GANGE

Et år i 1. division, to år i 2. division, op igen og derefter på to år en rutsjetur ned til 3. division, men optimismen var i behold. Der var gode resultater i pokalturneringerne.

Af Mogens Løntoft (1968)

Sæsonen i 1958 startede svagt, og forårssæsonen sluttede med 11 kampe og 5 points. Men i løbet af foråret lykkedes det at vinde Jysk Pokalturnerings Cup 1956/57 efter at have besejret AGF med 2-1 efter omkamp. Det var en kærkommen opmuntring, men det skulle vise sig, at den ikke hjalp ret meget.

Efterårssæsonen begyndte også svagt. Efter 15 kampe havde holdet kun 8 points. Men i pokalkampe kunne holdet vinde. AGF blev igen besejret og denne gang med 4-1.

En kamp mod Vejle, som AIA vandt med 2-0, gav håb, og i den næstsidste kamp blev det 4-1 over KB, så hvis den sidste kamp mod Køge kunne vindes, kunne holdet sikre sin forbliven i 1. division.

Kampen i Køge

Kampen startede med et uheld allerede efter et minuts spil, da vores centerforward Bjørn Distler blev så hårdt skadet, at han ikke kunne røre sig, og han måtte udgå efter en times spil. AIA viste alligevel i perioder nogle af de helt rigtige takter, og selv om Køge vandt 1. halvleg, var der begrundet håb om, at det alligevel skulle lykkes. Men håbet brast allerede i starten af 2. halvleg, da Køge øgede sin føring til 2-0. Så var holdet knækket af modgang og uheld, og kampen endte med en sejr til Køge på 6-1.

Nedrykningen var en kendsgerning. Mange måtte skjule deres sorg bag trøjerne, mens andre mere åbenlyst viste deres sorg, da de forlod banen med tårerne løbende ned ad kinderne.

På det jævne

Starten i 2. division i 1959 begyndte med en sejr over Frederikshavn. Derefter blev det mere på det jævne, og det blev ret hurtigt klart, at en hurtig tilbagevenden til 1. division

ville blive meget svært.

AIA sluttede forårssæsonen på fjerdepladsen med 12 points, og efterårssæsonen blev med jævnt spil, men endnu anede man en oprykningsschance. Men det var hurtigt ovre, og AIA endte midt i rækken efter en nogenlunde tilfredsstillende sæson med 19 points.

Slag i slag

Anden sæson i 2. division startede med en sejr over Frem Sækkøbing, og så gik det slag i slag med gode resultater, og efter 6 kampe havde holdet 10 points. En god start og et begrundet håb om en lige så god fortsættelse.

En kamp, som vil blive husket, foregik på Aarhus Stadion i den niende kamp, hvor modstanderen var Randers Freja. Her viste AIA igen det spil, som kunne henrykke publikum, og holdet blev da også taktfast klappet ud af banen af de 9.100 tilskuere efter den overbevisende sejr på 4-0. "Årets oplevelse," kaldte pressen den kamp.

Efterårssæsonen startede lidt svagt, men i den 15. kamp syntes vendepunktet at være nået. Efter 19 kampe lå AIA på 2. pladsen med 27 points, Køge førte med 28 points, mens Randers Freja på 3. pladsen havde 25 points. I kampen mod topholdet Køge viste AIA det helt store spil, og efter en meget velspillet og underholdende kamp vandt AIA og overtog 1. pladsen.

Oprykningskamp

Så fulgte kampen mod Randers Freja i Randers. Den var afgørende for oprykning, for AIA kunne med blot uafgjort sikre sig oprykning.

8000 tilskuere var mødt op til den spændende kamp, som blev en mandfolkedyt af de helt store. AIA havde flere gode chancer, men efterhånden som tiden gik, blev der mere og mere nervøsitet at spore blandt spillerne - for ikke at tale om lederne.

Imod slutningen syntes stadionuret at være

FØRSTEHOLDETS PLACERING

1918-21	B-rækken
1922-27	A-rækken
1928-30	Mellemrækken
1931	Mesterrækken
1932	2. division
1933	Mesterrækken
1934	2. division
1935	Mesterrækken
1936-41	2. division
1942-50	Mesterrækken
1951-52	3. division
1953-54	2. division
1955-58	1. division
1959-60	2. division
1961	1. division
1962	2. division
1963-64	3. division
1965	2. division
1966-70	3. division
1971-75	Danmarksserien
1976-77	3. division
1978-85	Danmarksserien
1986-88	Jyllandsserien
1989	Danmarksserien
1990	Jyllandsserien
1991-94	Serie 1
1995	Serie 2
1996	Serie 1
1997	Jyllandsserien
1998-2001	Serie 1
2002	Serie 2 Jysk Mester
2003	Serie 1
2004-09	Jyllandsserien
2010	Serie 1
2011	Serie 1/Serie 2
2012	Serie 2/Serie 3
2013-14	Serie 3
2015	Serie 3/Serie 2
2016	Serie 2/Serie 3
2017	Serie 3
2018	Serie 3/

Fra sæson 2010 blev turneringen opdelt således, at der er op/nedrykninger for hver halvårssæson.

AIA som vinder af Jysk Pokalturnering i 1958 ved efter omkamp at besejre AGF med 2-1 på Aarhus Stadion. Fra venstre: Erik Vinther Andersen, Willy Pedersen, Torben Nielsen, Per Svantemann, Agner Hansen, Leif Holm, Bent Gammelgaard, Bjørn Distler, Jørgen Beck Pedersen, Børge Hougaard og Poul Pedersen.

gået i stå, for Randers Freja pressede voldsomt og havde mange store chancer. Fem minutter før tid havde Leif Holm vel nok AIAs største chance, men hans udmærkede skud ramte overliggeren.

Fire minutter igen, og det var som om, at de aldrig ville få ende. Endelig lød dommerens fløjte. Kampen var forbi, og jubelen blandt spillere, ledere samt den populære træner Ernst Netuka var meget stor. Spillerne bar grædende træner Netuka i guldstol ud af banen, mens de mange tilskuere bidrog med taktfaste bifald. Det store mål var for anden gang nået, og en lys fremtid lå igen forude.

1. division igen

AIA begyndte turneringen i 1961 med et nederlag til B 1909 i Odense, og nederlagene fortsatte indtil den 6. kamp, hvor B 1903 blev slået med 1-0. Derefter vandt AIA over KB med 4-2, men så fulgte nederlag på nederlag, og efter de første 11 kampe havde AIA indtaget en plads som nr. 11 med bare 6 points. I efterårssæsonen havde lykken og heldet igen forladt klubben, og nederlagene fortsatte. Efter 18 kampe var nedrykningen næsten en kendsgerning, og den blev en realitet efter 20 kampe, så de sidste to kampe skulle blot overstås. Efter kun ét år vendte AIA tilbage til 2. division.

I pokalsemifinale

1962 begyndte med en kamp i Landspokalturneringen mod overraskelsen fra Grindsted, men AIA vandt en sikker sejr på 5-1. Så fulgte kvartfinalen mod AB på Aarhus Stadion. Det blev en dramatisk kamp, som endte med en sejr på 8-7 efter straffesparkkonkurrence, og dermed var AIA for første gang i semifinalen. Modstanderen var B 1909, og den semifinale skulle AIA have vundet. Men heldet var igen bortfløjet, og efter en meget spændende kamp vandt B 1909 2-1 efter omkamp. Stor var ærgrelsen, for AIA havde hele spillet i den ordinære kamp, der endte 1-1.

Trist sæson

I kampene i turneringen blev der ikke vist det store spil, så da forårssæsonen var slut, lå AIA på sidstepladsen med bare 7 points. Efterårssæsonen startede lidt bedre, men godt blev det ikke. Efter 19 kampe havde holdet 16 points og efter 21 kampe 19 points. Men det holdt ikke. I den sidste kamp i Nykøbing Falster mod B 1901 skete det. AIA tabte 2-0, og måtte på kun to år se i øjnene, at man var rykket fra 1. division til 3. division. En brat overgang. Men 19 points i 22 kampe havde vist ikke før gjort et hold til nedrykker, men uheldet var nu engang det, der i denne periode hang ved AIA. En trist skæbne, men der var tid til at vinde et nyt slag. Optimismen var i behold - trods alt.

Spillehal med 24 maskiner

Tips og Lotto

Taletid til mobilen • E-tobak

Øvrige gængse kioskvarer

Autoriseret lotteri-forhandler af:

landbrugslotteriet
NÅR DU SPILLER FOR AT VINDE

Lystrup Kiosk

Bystævnet 1 • 8520 Lystrup • 86 21 02 00

Åbent hver dag 9-21

FØRSTEHOLDET I OP- OG NEDTUR

Bjørn Eppler og Mogens Poulsen fortæller om kampene, spillerne, trænerne og formændene.

Af Mogens Poulsen

Fra 2. division i 1962 til 3. division i 1963 og 1964. Derefter en glædelig oprykning til 2. division efter sæsonen 1964. Desværre nedrykning igen i 1965. Og herefter en stabil periode i 3. division. Det var situationen for AIAs førstehold i 60'erne. To af periodens førsteholdsdebutanter fortæller her om kampene, spillerne, formændene og trænerne.

Bjørn Eppler, debut på førsteholdet efterår 1962, 17 år gammel, fortæller:

I sommeren 1962 blev jeg som ynglingespiller inviteret med på divisionsholdets tur til Norge. Noget af en oplevelse for en 17-årig skoledreng at være på tur med de "voksne", som jeg ellers kun havde oplevet, når de spillede på stadion.

Norgesturen førte til min debut på klubbens førstehold, som spillede i 2. division. Det var en kamp mod AaB, som vi tabte med 4-3. Men jeg havde den glæde som debutant at score til 2-1 stort set første gang, jeg rørte bolden på Aarhus Stadion. Kampen blev overværet af 3.100 tilskuere, og der var i disse år mellem 2.000 og 5.000 tilskuere til vores kampe. Facit efter sæsonen var, at vi rykkede ud med 19 point for 22 kampe, og efter 10 år var AIA igen i 3. division.

Jens "Skrald" Nygaard

Vores træner i 1962 og 1963 var Jens "Skrald" Nygaard, som var en taktisk fremragende træner. Der var taktikmøde hver torsdag, hvor hver enkelt spillers indsats i den foregående kamp blev analyseret, og taktikken for næste kamp blev gennemgået. Det var mit første bekendtskab med den dybere filosofi bag fodboldspillet, selv om jeg i ungdomsårene var blevet trænet af kapaciteter som Axel Larsen, Ernst Netuka og Ernst Pedersen.

Aage Holm

Efter en placering midt i tabellen i 1963 fik vi i 1964 trænerteamet Aage Holm og Carl Nielsen. Det var en god konstellation. Vintertræningen var hård – i gymnastiksalen tirsdag, på banerne torsdag og lørdag i Mindeparken og Silistriabakkerne. Det virkede – formen toppede, og på Aages taktikmøder fik vi klar besked, men på en god måde.

Aage Holm. 1. holdsspiller, bestyrelsesmedlem 1940-59, 62-63 Og 67-69. Træner for 1. holdet 1954-55 (op i 1. division), 1964-65 (op i 2. division), divisionsdommer, Æresmedlem i Guld 1975.

Aage opfandt sweeperen

Klubbens store spiller, Poul Pedersen, havde hidtil spillet højre fløj. Men Aage lavede en genistreg. Han gav mig pladsen som højre fløj og flyttede Polle ned som tilbagetrasket halfback ved siden af stopperen Erik Vinther. Her lå Polle og samlede alle bolde op. Når først han havde bolden, var der ingen, der kunne tage den fra ham. Vores forsvar var ikke til at trænge igennem, og uden at vide det havde Aage opfundet

sweeperen, længe inden det blev et kendt begreb.

I sæsonen 1964 spillede vi forrygende kampe. Vi blev nr. 2 med 31 point og en målscore på 50-26. Jeg havde fornøjelsen at blive holdets topscorer med 11 mål, og AIA var tilbage i 2. division. Aage Holm må siges at være klubbens mest succesrige træner med oprykning til både 1. og 2. division. Sæsonen 1965 i 2. division blev turbulent med mange lige kampe og mange skader. Men det ændrede ikke på, at vi rykkede ud efter kun et år i 2. division. Sæsonen vil blive husket for en mindeværdig dag, da Polle spillede sin sidste divisionskamp mod Køge, som vi slog 2-1.

I 3. division igen

Aage Holm blev i 1966 afløst af Ernst Pedersen på trænerposten. Ernst, som var en anden type end Aage, havde stor tiltro til teknisk boldtræning. Næsten al træning foregik med bold til stor tilfredshed for

Ernst Pedersen, 289 divisionskampe 1944-60, 4 B-landskampe 1951-52, 1 provinskamp 1951, 5 JBU-kampe, to DBU-trænerkurser, ynglingetræner 1962-63, seniortræner 1964-65, divisionstræner 1966-67, cheftrener for ungdom fra 1970.

Bjørn Eppler scorer på Aarhus Stadion. Læg mærke til de tætbesatte tilskuerpladser.

spillerne. Med Ernst som træner spillede vi i 1966 og 1967 mange gode kampe, men vi var alt for ustabile. Vi drømte om hurtig oprykning, men kom i disse år aldrig tæt på hverken op- eller nedrykning.

Mogens Poulsen, debut på førsteholdet forår 1967, 22 år gammel, fortæller:

For en ung mand, der indtil da kun havde spillet jyllandsserie-fodbold, var det en stor og positiv oplevelse at komme til en klub som AIA og spille i 3. division. Tænk sig en klub der havde både en træner, Ernst Pedersen, og en konditionstræner, Carl Nielsen, da jeg kom til klubben i 1966. Og en klub der tilmed for nylig havde spillet i både 1. og 2. division. Pludselig blev man holdkammerat med kendte navne som Kaj Nielsen, Jimmy Nielsen, Leif Holm, Erik Vinther Andersen, Valter Pedersen, Bjørn Eppler, Finn Thygesen og flere andre.

Respekt for anføreren

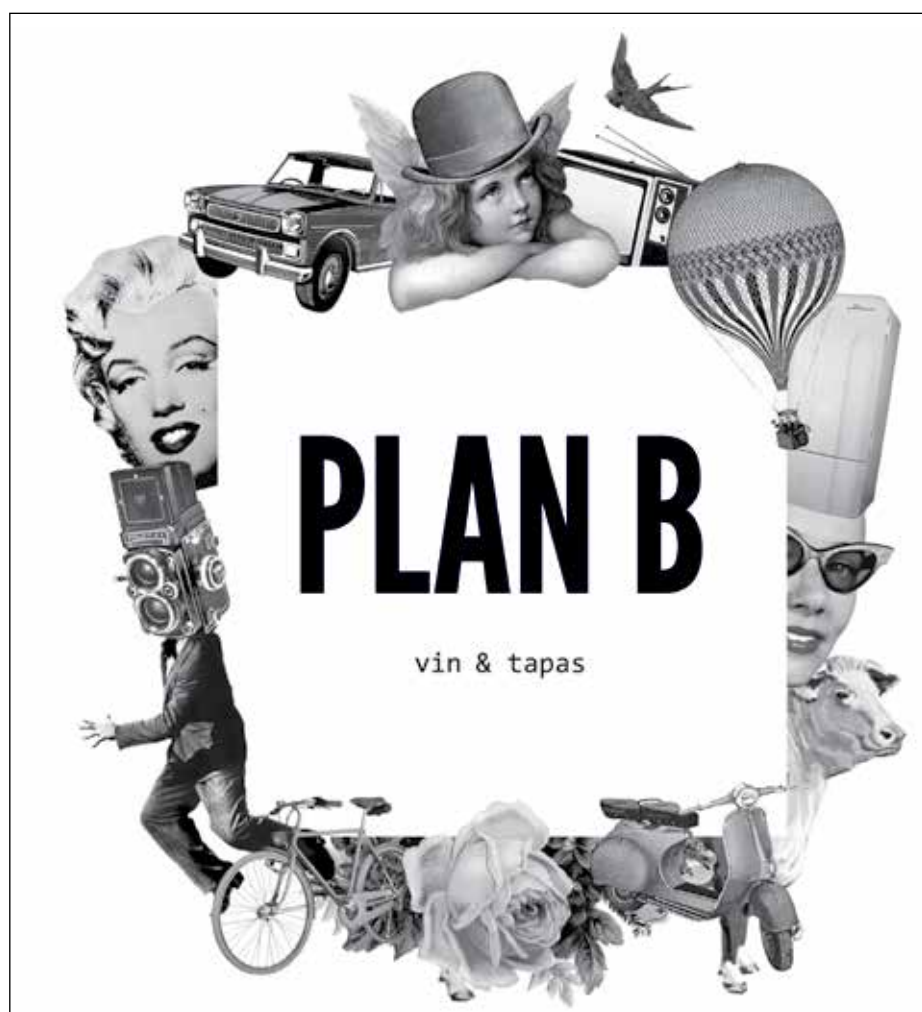
En af klubbens kendte spillere, Erik Vinter Andersen, var holdets anfører i 1967. En person man havde respekt for både på og uden for banen. På vej til min debutkamp i Kolding i foråret 1967 holdt vi et par timer før kampstart ind på en rastepuds for at spise lidt og lade op til kampen. Jeg var om morgenen kommet med tog til Aarhus fra besøg hos mine forældre og havde fået en madpakke med. Knap havde jeg pakket den

op, før Erik Vinther stod foran mig. "Hvor mange halve har du med?," spurgte han. "Fire halve" svarede jeg.

"Du spiser kun to halve, ellers bliver du for tung," lød anførerens ordre til debutanten. Og sådan blev det. Men altså, læg lige mærke til, at det var Erik Vinther, der sagde til mig, at jeg ikke skulle blive for tung.

Fra Bane 2 til Stadion

Divisionsholdet spillede i starten af 1967 sine hjemmekampe på Aarhus Idrætspark Bane 2. Godt spil betød, at der efterhånden kom mange tilskuere til hjemmekampene. De fleste point blev dog hentet på udebane, og derom forklarede anfører Erik Vinther til Aarhus Stiftstidende: "Sagen er den, at vi til vores hjemmekampe på Bane 2 har haft skade i stedet for gavn af vores publikum. Tilskuerne står helt nede ved grønsværen, og en lille del af publikum har desværre udnyttet denne mulighed til en elendig behandling af vores spillere. Det er de groveste uforskammetheder, vi har måttet tolerere." Således gik det til, at AIA i maj 1967 flyttede tilbage til Aarhus Idrætspark opvisningsbane med større afstand til tilskuerne.

Holdet der i 1964 sikrede oprykning til 2. division. Forrest fra venstre: Erik Fuhr, Erik Vinther Andersen, Poul Pedersen, Ole Maltessen, Bent Andersen, Valter Pedersen. Bagerst fra venstre: Aage Holm, træner, Bjørn Eppler, Poul Børge Christensen, Finn Thygesen, Leif Holm, Kell Petersen og Carl Nielsen, træner.

Godt og skidt i 1967

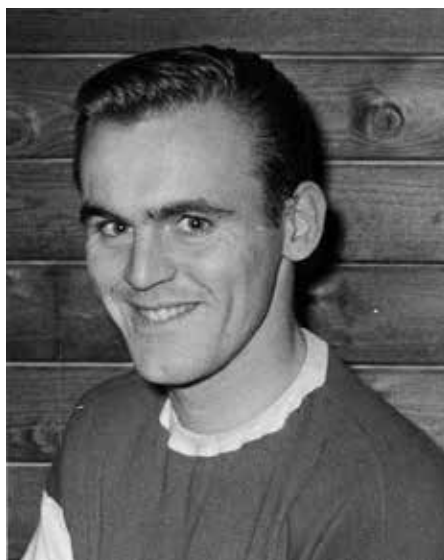
Efter et godt forår var alle i klubben optimister og håbede på oprykning. Men efteråret blev en stor skuffelse, og holdet sluttede sæsonen på en 10. plads med 19 point og en målscore på 37-36. Topscorere var Jørn Jønson og Finn Thygesen med henholdsvis 7 og 6 mål. Efter sæsonen ønskede vores dygtige og afholdte træner Ernst Pedersen at fratræde for at holde et sabbatår.

Masser af mål og nr. 7 i 1968

Med en god og rutineret trup og ny træner, Carl Larsson, var der atter optimisme forud for sæsonen 1968. Der blev spillet underholdende og publikumsvenlig fodbold med masser af mål, men desværre gik der også mange ind hos os. Facit blev derfor efter sæsonens 22 kampe, at vi endte på en syvendeplass – en forbedring på tre pladser i forhold til året før.

Gabber ny træner i 1969

I 1969 ansatte bestyrelsen klubbens tidligere førsteholdsspiller, Erik Christensen, bedre kendt under tilnavnet "Gabber", som ny træner. Flere af klubbens veltjente spillere var stadig med i truppen, og tre af dem havde jubilæum i 1969. Valter Pedersen og Agner Hansen nåede begge 200 kampe og Bjørn Eppler 100 kampe. 3. divisionsholdet sluttede sæsonen på sjettepladsen – en lille forbedring i forhold til året før.

Erik "Gabber" Christensen, 123 divisionskampe 1958-70, 1 ungdomslandskamp 1960, ynglinge-træner 1967-68, divisionstræner 1969, UK og 2. holdsleder 1971.

Godt spil, men målet ikke nået

Efter nedrykningen fra 2. division i 1965 var målet for førsteholdet i den sidste halvdel af 60'erne tilbagevenden til 2. division. Et mål der desværre ikke blev nået. Klubbens tilhængere kunne dog glæde sig over, at AIA i 60'erne var kendt for at spille underholdende, målsøgende og publikumsvenlig fodbold. I pressen fik klubben flere gange ros for at præstere noget af det bedste spil på Aarhus Stadion.

Formændene

Svend Aage Pedersen var fodboldformand i perioden 1963-1965. Han forenede rollen som humørspreder med at være en formand med en passende autoritet. I 1966 oprettede Svend Aage AIAs Oldboysafdeling, som vi kender den i dag, og som han var formand for i mange år.

Svend Aage blev i 1966 afløst som formand af en ung Ole Jean Nielsen – senere mangeårig stadioninspektør. Ole Jean var en omhyggelig og arbejdsom type med stor orden i tingene.

I 1967 satte den gamle førsteholdsmålmand fra 50'erne, Vagn Sørensen, sig i formandsstolen. Vagn var formand i tre år, og han var en hyggelig og omgængelig mand, som trivedes i selskab med de unge spillere.

Grønløkke Alle 7A
8310 Tranbjerg
Tlf: 81 90 63 33

Hos **Graphic House** lægger vi hjernerne i blød for dig. Vi er eksperter inden for layout, websites, content, SEO, sociale medier, tryksager og meget andet. Derfor tager vi hånd om din markedsføring – uanset om det er på nettet, på sociale medier, på tryk, i radioen, på mailen, i bylivet, på messer, til events eller lignende.

SE MERE PÅ: WWW.GRAPHICHOUSE.DK

OLDBOYS - EN SUCCESHISTORIE

Sammenholdet og det gode kammeratskab skulle bevares, og det blev det både på og uden for banen og til gymnastikken.

Af Mogens Poulsen

Da en række fremsynede AIA'ere den 15. juni 1966 på initiativ af klubbens mangeårige formand Svend Aage Pedersen mødtes på Aarhus Stadion for at stifte AIA Oldboys, var de uvidende om, at de her lagde kimen til en succeshistorie. Oldboysafdelingen viste sig nemlig hurtigt at blive et populært mødested for spillere, der var kommet op i alderen og var klar til at afslutte deres seniorkarriere.

Bevare sammenhold og kammeratskab

Svend Aage havde i foråret 1966 valgt at fratræde som formand for fodboldafdelingen. Men han kom hurtigt til at savne det gode kammeratskab, der altid havde været i klubben. Samtidig ville han gerne forhindre, at de lidt ældre spillere droppede boldspillet og mistede kontakten til klubben. Og netop de to ting – bevarelse af sammenholdet og det gode kammeratskab – var, hvad der gav ham idéen til at stifte AIA Oldboys.

Succes på banen

Mange af klubbens dygtige spillere tog fra starten godt imod den nye mulighed for fortsat at få motion og dyrke det gode, blå kammeratskab. Det betød også, at der allerede det første år blev vundet mange sejre på banen. Kampene blev afviklet i regi af ABU – Aarhus Boldspil Union. Turneringen omfattede 12 hold, og AIA blev i 1966 en overlegen vinder, da sæsonen var slut. 10 sejre og et enkelt nederlag blev det til for de blå med en målscore på fornemme 54-13.

Midtjysk Oldboys Alliance

Efterhånden kom der mere struktur på oldboys-fodbolden. Og i midten af 70'erne

Svend Aage Pedersen - stifter og den første formand.

blev vi tilbudt at spille med i Midtjysk Oldboys Alliances turnering, der talte holdene fra alle de store, gamle midtjyske divisionsklubber som Horsens, Randers Freja, Vorup, AGF, Ikast, Herning, Silkeborg og Viborg. Det betød langt skarpere modstand end i ABU's turnering. Men det viste sig ikke at være noget problem for AIA, som med et velspillende hold bestående af masser af tidligere divisionsspillere formåede at vinde den stærkt besatte turnering og dermed det midtjyske mesterskab flere gange i løbet af 70'erne og begyndelsen af 80'erne.

To danmarksmesterskaber

Da DBU i 1981 for første gang arrangerede en landsdækkende pokalturnering for oldboys, var vi selvsagt oplagte deltagere. 192 klubber var tilmeldt i 1981, et tal der året efter steg til 216 klubber. Men de kunne bare komme an, hvad enten de hed KB, Ikast, Kastrup, Køge eller Odense KFUM. Begge år var det nemlig AIA, der løb med sejren, pokaltitlen og danmarksmesterskabet for oldboys.

Mange medlemmer og god økonomi

Succes på banen kræver også succes uden for linjerne. Og det må man bestemt sige, AIA's Oldboysafdeling har haft og stadig har. Vi kan i dag mønstre en af landets største oldboys-afdelinger med omkring 100 aktive spillere fordelt på 6 hold tilmeldt forskellige rækker i regi af Østjysk Oldboys samt ca. 50 passive medlemmer, som alle tidligere har spillet fodbold i AIA-TRANBJERG.

Takket være et par ildsjæle i skikkelse af Ole Maltesen, afdelingens dygtige kasserer siden stiftelsen, og Bjarne Rønberg, fhv. formand og ihærdig sponsransvarlig, har AIA-TRANBJERG Oldboys en stærk og sund økonomi. Overskuddet tillader endda, at afdelingen hvert år giver tilskud til ungdomsholds deltagelse i udlandsture, stævner og træningslejre.

Carl Nielsen - "Kondi-Carl" - var den første gymnastiktræner, og han mødte trofast op til det sidste og overværede øvelserne siddende på en skammel.

Gymnastikholdet i 1991. Forrest fra venstre: Carl Anker Ernstsen, Per Schou (træner), Willy Pedersen, Helge Gammelgaard og Jørgen Bech Pedersen. Bagerst fra venstre: Preben Laursen, Svend Aage Pedersen, Poul Pedersen, Vagn Sørensen, Carl Nielsen, Ole Maltesen, Erik Ringsted, Per Sørensen, Thorkil Jensen og Erik Laursen.

Også gymnastik

For yderligere at styrke sammenholdet og det gode kammeratskab har oldboysafdelingen også et gymnastikhold. Her mødes hver tirsdag i vinterhalvåret omkring 20 medlemmer til gymnastik, indendørs fodbold, masser af snak og en øl. Dermed holdes formen og konditionen ved lige året rundt. Og man får opfrisket minderne fra fordums kampe. Ham der ikke scorede ret mange mål i sin karriere får at vide, at han aldrig har lavet et eneste mål. Og topscorerne bliver pillet ned på jorden igen – de mange mål var ikke deres fortjeneste, men skyldtes eksemplariske afleveringer og frispilninger. Sådan går snakken om bedrifter på banen og de blå værdier.

Med de mange medlemmer, det gode sammenhold og den fine økonomi må det blot være et ønske, at denne succeshistorie fortsætter i mange år fremover. Fremsynede ledere viste vejen i 1966. Og i jubilæumsåret er arbejdet i de bedste hænder hos en bestyrelse bestående af Erik Mylius Jensen (formand), Ole Maltesen (kasserer), Karl Erik Stengaard og Dan Homann.

CENTERKIOSKEN TRANBJERG

“Hyggelig lokal handel”

KONTORHJØRNET

Kopimaskine
Udvalg i kontor- og
papirvarer
Alt i kort

SPILLEHJØRNET

Spillehal
2 TIPS maskiner
Spil på heste

Åben 6.30 - 20.00 alle ugens dage
Kirketorvet Center Syd 8310 Tranbjerg
Tlf.: 86291311

KAMPVALG OM FORMANDSPOSTEN

Utilfredshed med bestyrelsen førte til, at generalforsamlingen som formand nyvalgte Agner Hansen, der var i kampvalg med Vagn Sørensen.

Af Hans Vedholm

Fodboldsæsonen 1969 var på det jævne for 1. holdet i 3. division, og der var ikke den store gejst blandt spillere og ledere. Træneren Erik Christensen havde i september meddelt, at han ikke ønskede at fortsætte i den kommende sæson. Og det var opfattelsen, at bestyrelsen var for passiv. Det var på den baggrund, man mødte op til den ordinære generalforsamling i november 1969.

Bjørn Eppler fortæller:

"Efter sæsonen 1969 fik jeg besøg af min gode ven Ole Risak. Vi havde været soldaterkammerater, og jeg fik Ole ud i AIA, og han kom hurtigt på 1. holdet. Ole var en følsom, kunstnerisk type – jeg har for eksempel stadig to af hans malerier.

Ole fandt, at der skulle ske noget i klubben og havde blandt andet talt med Erik Vinther om det. Vi blev enige om at høre nogle andre spillere herom, og vi mødtes med Kaj Nielsen og Tom Mikkelsen. Resultatet blev, at jeg spurgte Agner Hansen, om han var villig til at blive formand. Agner accepterede, og for god ordens skyld informerede jeg bestyrelsen herom. Det ville jo give formanden Vagn Sørensen muligheden for at undgå kampvalg. Mens bestyrelsen overvejede det, meddelte Agner, at han alligevel ikke ville stille op, og jeg måtte gå den tunge gang og meddele bestyrelsen, at vi ingen kandidat havde. Imidlertid ændrede Agner mening lige før generalforsamlingen, og det førte så til det eneste kendte kampvalg om formandsposten i klubbens historie.

Kampvalg

Klubhuset var fyldt til bristepunktet. Bestyrelsen anede ikke uråd. Erik Vinther blev valgt som dirigent. De "unge løver" (Ole Risak, Steen

Vagn Sørensen tabte afstemningen.

Storgård, Hans Vedholm og mig selv) førte sig frem – ikke altid lige diplomatisk. Det prellede af på bestyrelsen, og formandens beretning blev godkendt.

Men så kom overraskelsen, da der skulle vælges formand. Bestyrelsen foreslog genvalg af Vagn Sørensen, men så foreslog Ole Risak, at vi nyvalgte Agner Hansen. Det kom til kampvalg, og ved den skriftlige afstemning fik Agner Hansen 58 stemmer mod Vagn Sørensens 34. Jeg blev valgt til UK og en "uskyldig post" som suppleant til bestyrelsen. Når man fører sig frem, som vi gjorde, pådrager man sig også et ansvar. Det blev lidt større, end jeg havde forestillet mig.

Agner Hansen holdt kun i fem måneder, da han blev sygemeldt og gik ud af bestyrelsen. Som suppleant måtte jeg indtræde i bestyrelsen og blev der 22 år (bortset fra en "puster" på tre år i 1982-84)."

Agner Hansen blev ved kampvalg valgt som formand.

Nye i bestyrelsen

Aage Holm og Helmer Mikkelsen fra den gamle bestyrelse ønskede ikke genvalg, og de blev erstattet af Hans Vedholm og Hans Viggo Mikkelsen.

Hans Vedholms arbejde i bestyrelsen blev som ønsket omkring seniorer uden for 1. og 2. holdstruppen, og ved konstitueringen blev den da 23-årige studerende også valgt som næstformand.

Det fik konsekvenser, for den 28. april meddelte fodboldafdelingens formand, Agner Hansen, at han på grund af helbreds-mæssige og private, forretningsmæssige årsager ikke mere kunne påtage sig arbejdet som formand. Bestyrelsen besluttede så i samråd med Agner Hansen, at næstformanden skulle overtage posten som formand resten af året, og derefter fulgte valg og genvalg på de næste to generalforsamlinger.

Vi ønsker AIA-Tranbjerg
stort tillykke med de 100 år.

Tranbjerg, Kirketorvet 9,
8310 Tranbjerg tlf. 87336500

HÆDERSBEVISNINGER

1956	Jens Thygesen	DIF's Guldnål/JBU guld- nål/ABU guldnål	1996	Jens Chr. Svejstrup	JBU sølvnål
			1996	Kim Krabbe	JBU sølvnål
1960	Christian Nielsen	DBU's æresnål	2010	Arne Søby	JBU sølvnål
1988	Svend Aage Pedersen	JBU sølvnål	2010	Erik Mylius Jensen	JBU sølvnål
1989	Bjørn Eppler	JBU sølvnål	2014	Jens Chr. Svejstrup	DBU Jylland Hæderstegn
1989	Leo Jakobsen	JBU sølvnål	2015	Thomas Dalgas	DBU Jylland sølvnål
1989	Hans Jørgen Devantier	JBU sølvnål	2018	Christian Damberg	DBU Jylland sølvnål
1995	Arne Knudsen	JBU sølvnål	2018	Kim Søby	DBU Jylland sølvnål
1995	Brian Pedersen	JBU sølvnål			

VORUP-KAMPEN GAV MARERIDT

1970 startede med optimisme på alle fronter, men mange af drømmene bristede, og de gode græd, og de onde lo måske.

Af Hans Vedholm

1970 skulle have været et rigtigt succesår. Men sådan gik det ikke. Det endte med, at vi måtte rykke ud af 3. division og ned i Danmarksserien.

Vi skulle møde Vorup FB i den næstsidste kamp, og kravet var, at vi skulle vinde den kamp for at have en chance for overlevelse. Men Vorup vandt på hjemmebane 1-0.

Onde drømme

Det lyder underligt, men næsten 50 år efter kan jeg stadig opleve den kamp i drømme, og jeg fatter stadig ikke, hvordan det kunne ske. Vi syntes, vi gjorde alt, hvad vi kunne i forberedelserne, for vi kendte godt vigtigheden af den kamp.

Situationen var, at Vorup var rykket ned, så hvad skulle motivere det hold til at nedkæmpe os? Fra Vorups holdleder fik vi før kampen det klare indtryk, at Vorup havde set situationen i øjnene og sådan set ikke havde noget imod, at vi vandt den kamp. Kampens dommer var også bekendt med kampens vigtighed for AIA. Kampen startede, men vi var ikke i stand til at tilspille os egentlige chancer, så første halvleg endte 0-0.

I anden halvleg skete der noget meget mærkværdigt: Vorups målmand trillede bolden ud til vores centerforward lige midt for mål og umiddelbart uden for straffesparkfeltet. Der var ikke én Vorup-spiller i nærheden, og han var totalt fri. Det var, som om målmanden sagde: "Spark så den bold ind!" Men han sendte bolden langt over mål. Og større chancer får man altså ikke - og vi fik ikke flere.

Midt i anden halvleg fik Vorups højre wing i en position lidt over midterlinjen så bolden. Han stod stille og vidste tilsyneladende ikke, hvad han skulle stille op med bolden, så næsten ude fra sidelinjen hakkede han bare til bolden

i retning af vores mål. Her sejlede bolden ind over vores målmand, og Vorup havde scoret og vundet den kamp.

Det var en meget trist dag, hvor det umulige skete.

Ny træner

Den gamle bestyrelse havde lavet en aftale med skolelæreren Vagn Pilegaard fra Fyn, som var flyttet til byen, om, at han skulle være vores træner i 1970. Men der forelå ikke nogen kontrakt, så vi kendte alene hans navn, adresse og telefonnummer. Men det med kontrakten blev hurtigt ordnet.

Vagn var ung, initiativrig og med en fin DBU-træneruddannelse, men han havde ikke erfaring med at arbejde med seniorhold. Han mødte op med en masse idéer, og taktisk var han helt fremme i skoene. Vi skulle spille systemet 4-3-3, som var på højeste mode dengang. Han underviste også spillerne i systemet og dets mange fordele på møder, men tilbage står, at det aldrig kom til at fungere. Det var der formentlig flere årsager til. For det første skal spillerne naturligvis kende deres roller, og de var ikke vant til at skulle spille "system-fodbold" på den måde. For det andet valgte vi det år at bruge mange af vores unge, talentfulde spillere - også nyoprykkede ynglinge, og de var desværre ikke i stand til på det tidspunkt at gøre sig virkeligt gældende over for "de voksne" modstandere. Man skal jo vælge et spilsystem, som passer til de spillere, der er til rådighed, og det tager også tid at ændre spillestil.

Vi holdt ikke slavisk fast i 4-3-3, og vi spillede også gode kampe og vandt, når spillerne havde mere frie tøjler, men det holdt ikke, fordi vi ikke havde den rette blanding af rutinerede og unge spillere.

Så vi måtte ned i Danmarksserien.

Vagn Pilegaard kom til som træner i 1970 og 71.

Mange problemer

Vi havde store økonomiske problemer og levede i flere år med et overtræk på 20.000 kr., men vores folk i Sparekassen holdt hånden under os. Den gamle bestyrelse havde stillet spillere og ledere i udsigt, at vi skulle besøge Grønland i 1970. Det besøg gik i vasken. Så forsøgte vi med en tur til Mallorca, der skulle finansieres ved at spille kampe på øen. Den tur måtte aflyses i sidste øjeblik. Vi havde simpelthen ikke pengene, og da vi forsøgte at få et lån til dette foretagende mod personlig kaution, så fik vi den klare besked: "Stop det der og fortæl spillerne sandheden!" Det var en skuffelse for os dengang, men senere har vi takket de folk, der satte os stolen for døren.

God start i 1971

Sæsonen startede godt, og efter foråret havde vi 17 points og lå nr. 1.

Efteråret var ikke nær så godt. Vi opnåede kun 11 points og sluttede på en 3. plads.

Bestyrelsen ønskede ikke at fortsætte samarbejdet med Vagn Pilegaard, som sluttede som

træner med udgangen af 1971.

I stedet blev den tidligere førsteholdsspiller Leif Holm ansat. Han havde uddannet sig som træner og havde virket som seniortræner i Tilst med nogen succes. Vi troede på, at hans kendskab til divisionsfodbold og erfaring fra divisionerne ville kunne hjælpe os fremad. Sæsonen 1972 sluttede med en 3. plads og 25 points.

Det gik fremad i 1973, da vi var med helt fremme, men vi tabte en afgørende kamp i Viborg. Opmuntringen det år var landspokalkampen mod KB i Idrætsparken i København, hvor vi tabte, men med æren i behold. Sæsonen 1974 blev endnu en skuffelse, da vi midtvejs faktisk var nedrykningstruet, men vi sluttede på en 8. plads med 22 points.

Danmarksserien

Danmarksseriens fire kredse omfattede også divisionsklubbernes andehold. De kunne ikke rykke op, men deres resultater havde stor betydning for de andre klubber. Man kunne risikere at møde et 2. hold, der bestod af egentlige divisionsspillere, og som til tider var meget opsatte på at vise, hvad de dueede til, så de kunne komme tilbage til deres 1. hold. Til andre tider var der hos 1. holdene så mange skader eller udskiftninger, at 2. holdet i Danmarksserien var næsten tømt for talent og kampgejst. Derfor viste divisionsklubbernes hold meget svingende resultater, og det havde betydning for den samlede stilling i kredsen.

Mange initiativer

Fra min formandstid fra 1970 til 72 husker jeg især, at vi var mange, der var optaget af, at AIA skulle fremad, og at der blev tilbudt og ydet en meget stor frivillig indsats overalt i klubben. Alt lønnet arbejde blev næsten afskaffet. Vi oprettede interessegrupper for ungdomsholdene. Vi overtog selv kontingentopkrævningen - og det var en oplagt fejl, for vi kunne slet ikke følge op på de forholdsvis mange rester. Vi fik sat gang i og systematiseret arbejdet med at få indtægter fra ikke-sportslige aktiviteter i form af sponsorater, bankospil, festugetombola og en tipsklub. Vi flyttede 1. holdets kampe til Aarhus Stadiions bane 2. Det gav ikke væsentligt færre tilskuere, men færre omkostninger. Vi sparede, hvor vi kunne, men vi fik aldrig den samlede økonomi rettet op.

Træner Leif Holm ser til, mens Leif Krone springer buk over Tom Mikkelsen.

I 1970 opsagde vores bestyrerpar, Ella og Mogens Pedersen, deres kontrakt, og det skulle de nok ikke have gjort. De var meget populære og arbejdsomme, og Mogens havde et temperament, som af og til kammede over. Det blev til forlig og forlængelser, men det holdt ikke, så til sidst måtte vi i gang med at søge efter en ny bestyrer. Det blev til flere udmærkede mennesker, men de holdt kun nogle få år, og det var sandsynligvis medvirkede til, at der ikke var den samme stabilitet omkring klubhuset og i det daglige arbejde.

Opmuntring

Vi fik succes med at starte damefodbold i 1970, og vi fik udvidet med pigefodbold i løbet af nogle år. Her kom vores mangeårige bestyrelsesmedlem Verner Schlæger til at spille en vigtig rolle både hos os og i udviklingen af damefodbolden i Danmark.

"BEDSTE MAND VAR KAJ NIELSEN"

Han er et fysisk pragteksemplar, der kunne have været på landsholdet, hvis han ikke havde brækket benet, og han er fortsat aktiv på alle områder.

Af Mogens Poulsen

Det er ikke få superlativer, der i årenes løb – og med rette – er blevet benyttet til at beskrive Kaj Nielsens præstationer på fodboldbanen. Man behøver ikke kigge mange kamppreferater fra Kajs imponerende karriere igennem, før en perlerække af flotte ord dukker op.

"Fremhæves bør Kaj Nielsen, der er en af de mest overbevisende backs i dansk fodbold i dette forår. Han SPILLER fodbold". Aarhus Stiftstidende, maj 1967.

"AIAs Kaj Nielsen var sit holds bedste mand.

Som højre back spillede han en fejlfri kamp med besnærende enkeltheder i forsvar og angreb og var klart sit holds bedste mand", Jyllands-Posten, forår 1967. Imponerende 337 førsteholdskampe opnåede han at spille for AIA gennem 15 sæsoner. Og i et hav af dem kunne man konstatere, at "bedste mand hos AIA var Kaj Nielsen."

AIAer som 13 årig

Kaj begyndte at spille fodbold i Hasle, hvor han boede som dreng. Da den unge Nielsen var 13 år, blev han meldt ind i AIA, hvor han hurtigt markerede sig som en dygtig spiller

på klubbens bedste hold i ungdomsrækkerne. Ingen i klubben var i tvivl om, at det var en kommende førsteholdsspiller, man havde sikret sig.

Sin debut på klubbens bedste hold fik Kaj som 20-årig i 1963. AIA spillede i 3. division, og debuten var i en kamp i Jysk Pokalturnering mod Aalborg Chang. Én gang på førsteholdet, altid på førsteholdet. Det kom til at gælde for Kaj. For tro det, eller ej. Siden debuten har Kaj spillet 15 sæsoner på AIAs førstehold uden en eneste gang at være sat af holdet. Eneste afbræk i karrieren skyldtes et kedeligt uheld, da Kaj i 1964 i en kamp mod HIK på Gentofte Stadion var så uheldig at brække benet. Det

home Tranbjerg ønsker stort tillykke ... med 100 års jubilæet til AIA Tranbjerg Fodbold

Hos home er vi altid klar til at drible et nyt boligsalg i mål. Går du med salgstanker skal du ikke tøve med at kontakte os. Vi er på hjemmebane i Tranbjerg - og kender lokalområdet.

Kontakt home i Tranbjerg

... og få en gratis og professionel vurdering af, hvad din bolig kan sælges til netop nu.

TRANBJERG • SOLBJERG

Ansv. indehaver Annette Rønne
Ejendomsmægler & valuar MDE
Center Syd, Kirketorvet 6-8, 8310 Tranbjerg
tranbjerg@home.dk
facebook.com/hometranbjerg
Tlf. 86 29 07 11

home.dk

home

vi vil være din foretrukne ejendomsmægler

Ejendomsmæglerkæde for Danske Bank koncernen

Kaj Nielsen i aktion for sin klub AIA.

kostede ham en pause på et år og betød, at han gik glip af de afgørende kampe på det hold, der sikrede AIA oprykning til 2. division.

Op og ned med førsteholdet

Efter et års pause og flittig genoptræning vendte Kaj i 1965 tilbage til førsteholdet, hvor han nåede at spille en række kampe, inden sæsonen desværre sluttede med nedrykning til 3. division. Fem gode sæsoner blev det herefter til i 3. division - nogle af Kajs bedste år som førsteholdsspiller. Desværre endte det herefter med nedrykning til Danmarksserien, hvor Kaj tog fem sæsoner med, før det igen blev til oprykning til 3. division i 1975 - samme år som Kaj kunne fejre 300 kamps jubilæum for AIA. Efter sæsonen 1976 i 3. division meddelte Kaj, at det nu var på tide at stoppe med førsteholdsfodbold efter 326 kampe.

Det endte dog med, at Kaj lod sig overtale til at tørne ud igen i 1977. Men kun for en kort periode. 11 kampe blev det til, før han sagde endeligt farvel til førsteholdsfodbold i den blå trøje.

Glad for fysisk træning

"Jeg har gennem hele karrieren lagt stor vægt på fysisk træning, og jeg har altid været i god form. Fysikken er jo hele grundlaget for at være en god fodboldspiller. Så jeg har selvtrænnet meget. I 20 år løb jeg hver dag fra Aarhus N til mit arbejde hos Jysk Telefon i Slet - en tur på 20 km. Det glædede mig derfor, at Leo Mouritzen kom til klubben som træner i 1975. Han lagde stor vægt på den fysiske træning. Og beviset på fysikkens betydning kom da også i form af en oprykning til 3. division i den første sæson med Leo som træner," husker Kaj.

For at understrege, at Kaj ikke er kommet sovende til sin fine fysiske form, skal det nævnes, at han har tilbagelagt adskillige tusinde kilometer på sin kære cykel, som han for øvrigt stadig bruger flittigt. Med til historien om Kajs fysiske præstationer hører også, at han har løbet 15 Marselisløb, fire maratonløb og gennemført en ironman. Og for lige at runde det hele af har han tilbagelagt de 5.895 meter op til toppen af Kilimanjaro i snestorm.

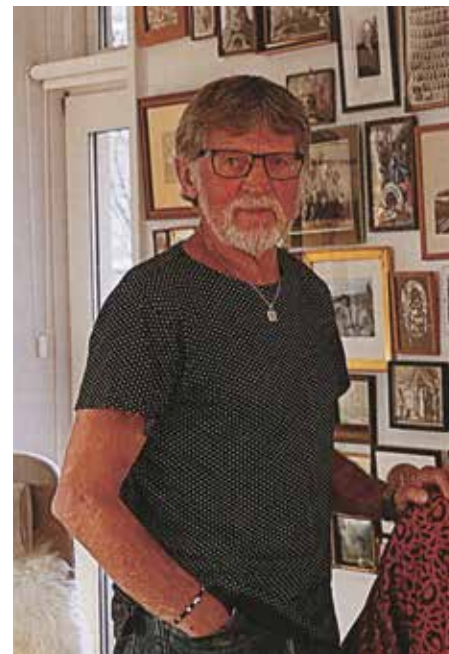
På tale til landsholdet

Der er ingen tvivl om, at Kaj i de år, da han var bedst, ville være kommet på landsholdet, hvis han havde spillet i en større klub. Den landskendte og navnkundige sportsjournalist "Simon" fra Politiken, hvis meninger aftvang respekt dybt inde i DBUs rækker, var en af dem, der havde fået øje på Kajs evner. Efter en kamp skrev Simon: "Højre back Kaj Nielsen, som har ligget stille i et helt år med et brækket ben, kan blive en af Danmarks bedste backs. Han er rolig og har et godt overblik samt en fornem placeringsevne og en sikker boldbehandling."

Kaj opnåede ikke at komme på landsholdet, men havde læserne skullet bestemme, ville det være sket. Da det hedengangne århusianske dagblad Demokraten i 1967 arrangerede en læserafstemning om, hvordan årets første landshold skulle se ud, fik Kaj masser af stemmer og en sikker plads som højre back.

Stadig aktiv og glad for at rejse

I dag er Kaj stadig aktiv inden for AIA Oldboys, går til gymnastik og er med på vandreholdet. Med årene er det sammen med fru Karin blevet til et væld af rejser til eksotiske desti-

Kaj Nielsen er fortsat i fin form som 76-årig.

FAKTA

Hvis Demokratens læsere skulle bestemme, ville det danske fodboldlandshold anno 1967 have talt følgende spillere:

Leif Nielsen, Frem
Kaj Nielsen, AIA
John Worbye, Hvidovre
Jens Jørgen Hansen, Esbjerg
Henning Boel, Ikast
Niels Erik Andersen, Vejle
Bent Schmidt Hansen, Horsens
Finn Wiberg, AB
Henning Enoksen, AGF
Tom Søndergaard, B93
Ulrik le Fevre, Vejle

nationer på så godt som alle kontinenter. Hele 58 forskellige lande uden for Europa har de besøgt.

Med sit venlige og beskedne væsen uden for banen og sine fornemme præstationer på grønsværen har Kaj til alle tider været både afholdt og beundret af alle i og omkring klubben. Kaj er en af AIAs store sønner - en lysende stjerne på den blå himmel.

MOTORVEJ KØRTE OS OVER

Vi vidste intet om planerne, men kendsgerningerne fik os til at søge samarbejde med andre. Viby blev ikke til noget, så det blev Tranbjerg med store forsinkelser.

Af Hans Vedholm

Jeg vil ikke sige, det var et chock. Det var bare helt uvirkeligt, da jeg en dag i juli 1971 kom ud på Aahavevej. Det må have været noget op ad dagen, for jeg kunne se, at der ned over bane 3, 2 og 1 var placeret rød/hvide markeringsstokke, som landmålere skulle bruge til at kortlægge området, som - skulle det vise sig - skulle bruges til at forbinde den østjyske motorvej med Aarhus.

Den skinbarlige sandhed er, at ingen - og jeg gentager ingen - havde informeret os om det, og vi var heller ikke informeret om, at vores anlæg i sommerferien ville blive invaderet af opmålere og boretårne, der skulle undersøge bundforholdene.

Klokken slået

Det var ikke det, vi havde forventet af Aarhus Kommune, der i begyndelsen af 1950'erne lokkede os ud "i mosen" på Aahavevej, og som stillede os i udsigt, at haveforeningernes lejemaal ikke ville blive forlænget, for planen var, at der langs Aahavevej skulle bygges almenlystige etageejendomme, så vi ville opleve et nyt "Frederiksbjerg", som havde været arnestedet for alle vores aktiviteter gennem årtier. Men sådan skulle det ikke gå. I slutningen af 1960'erne fik haveforeningerne forlænget deres lejemaal med yderligere 50 år. Det kunne vi leve med. Men truslen om motorveje omkring og ind over vores baner gjorde det krystalklart, at vores dage som fodboldklub på Aahavevej var talte.

Mulighederne

Aarhus Kommune var så large, at de foreslog os et anlæg i Søndervangen. Her ville vi kunne få to fodboldbaner!

Allerede på det tidspunkt var der en uformel kontakt til Tranbjerg, for vores meget aktive medlem Knud Rudfeld arbejdede sammen

Det famøse "boretårn" foran klubhuset. Bundforholdene skulle undersøges.

med Børge Lassen Møller fra Tranbjerg IF hos Jysk Telefon i Slet, og de havde samme kemi og var indstillet på samarbejde.

Men et samarbejde og en fusion med Viby IF blev forsøgt. Begge foreninger sagde i 1972 ja til at undersøge mulighederne, og der blev nedsat forhandlingsudvalg på begge sider. På et fællesbestyrelsesmøde på Viby Stadion den 26. april 1973 blev sagen drøftet, og mødets konklusion var, at der ikke var basis for at fortsætte drøftelserne, for Viby ville ikke være med.

I bagklogskabens klare lys undervurderede vi i AIA nok betydningen af, at Viby var blevet indlemmet i Aarhus ved kommunalreformen i 1970. Der var fortsat "bykonger" i Viby, og de fik deres vilje. For AIA var der ingen tvivl om, at det ville have været den ideelle løsning. Men sådan skulle det altså ikke være.

I stedet blev øjnene rettet mod Tranbjerg, for her skulle der opføres en ny skole med et tilhørende idrætsanlæg. Det var planen, men hvornår og hvordan stod fortsat hen i det uvisse.

Navnet afgørende

Da det kom til de afgørende forhandlinger om en sammenlægning med Tranbjerg, var vi i AIA meget påpasselige. Forhandlingerne skulle ske på et neutralt sted, så vi valgte Banegårdens Restaurant, der havde et baglokale, som vores formand Egon Krone brugte til sine møder i Aarhus Boldspil-Union.

Der var fra starten en god stemning, og som sekretær for udvalget registrerede jeg det meste. Og jeg kan godt indrømme det: Da vi på et meget tidligt tidspunkt blev enige om, at navnet på den fremtidige forening skulle være "Idrætsforeningen AIA-TRANBJERG", så faldt alt andet meget hurtigt på plads.

Skelettet var AIAs vedtægter med selvstændige, økonomiske afdelinger, og resten var småting. Der blev aftalt en overgangsordning, så den endelige sammenslutning skulle ske, når seniorafdelingen flyttede fra Aahavevej til Tranbjerg. Også den var der enighed om, og hele komplekset blev vedtaget på begge foreningers generalforsamlinger i foråret 1974,

Børge Lassen Møller fra Tranbjerg var den samlende kraft, der var med til at gøre forhandlingerne om en sammenslutning meget lette.

og den 10. juni 1974 blev lovene vedtaget på den stiftende generalforsamling.

TRANBJERG KRO

DIN LOKALE KRO I TRANBJERG

Tranbjerg Hovedgade 37 - 8310 Tranbjerg
Telefon: 86 29 22 33 - www.tranbjerg-kro.dk

DAMEFODBOLDEN KOM

Det var håndboldpiger, der gerne ville spille fodbold, som startede dame- og pigefodbolden i AIA for alvor tilbage i 1970, da der ikke var modstandere.

Af Hans Vedholm

Dame- og pigefodbold fyldte altså ikke meget i 1969. Men ret skal være ret. For det var Flemming Knudsens håndboldpiger, der ytrede ønske om, at de godt kunne tænke sig at prøve at spille fodbold, og de deltog så i et indendørsstævne i Brædstrup.

Det blev startskuddet, så i foråret 1970 indbød fodboldafdelingen til, at interesserede meldte sig, og der var omkring 20, der mødte op.

Godt i gang

De var meget entusiastiske, og de havde et herligt sammenhold. Det kneb med teknikken og den taktiske forståelse, men gå-på-mødet var i højeste gear.

Træner Poul Søby og holdleder Freddy Pedersen tog sig af dem på den allerbedste måde. På det tidspunkt var damefodbolden slet ikke organiseret, så i løbet af 1970 blev det til kampe mod klubber, der ligeledes var startet på forsøgsbasis.

1. damehold, der besejrede Silkeborg med 2-1 i kvartfinalen om Jyllandsmesterskabet i 1972. Forrest fra venstre: Inge Sørensen, Anni Christoffersen, Lisbeth Sørensen, Else Witved og Gretchen Prager. Bagerst fra venstre: Inga Andersen, Lilly Haagensen, Alice Schmidt, Mona Jensen, Ellen Margrethe Larsen, Annemarie Hansen, Gurli Jensen og træner Kaj Larsen.

Poul Søby startede træningen af damerne sammen med holdleder Freddy Pedersen.

I 1971 - da vi var blevet verdensmestre - kom der mere struktur på det hele. Der blev oprettet rækker inden for Aarhus Boldspil-Union og senere Jysk Boldspil-Union.

Det er bemærkelsesværdigt, at vi allerede i 1970 indledte et samarbejde med en vesttysk klub i Herford, som vi besøgte og havde besøg af gennem mange år.

Mestre i to år

Det blev til to aarhusmesterskaber i 1972 og 73. Hovedmodstanderen var Hjortshøj-Egaa, HEI, og det blev til nogle drabelige kampe. De havde på det tidspunkt et udviklingspotentiale,

som førte dem videre, og de er i dag en del af Skovbakken, som fører sig frem i damernes 1. division.

Men i 1972 rykkede vi op i Jyllandsserien. Nu var JBU kommet på banen og indset, at damefodbolden var kommet for at blive.

Vi kæmpede med om Jyllandsmesterskabet, men tabte til AaB i semifinalen med 2-0.

Var det Varde

Jyllandsserien i 1973 blev hård kost for vores spillere. Men sammenholdet og kammeratskabet holdt til de mange nederlag. Jeg husker, at vi tog til Varde og fik en afklapsning på 10-0,

men ved hjemkomsten tog vi ud til min og Annis lille lejlighed og holdt en fantastisk fest. Alice og hendes mand Poul Schmidt var i den grad med til at holde humøret oppe.

Også piger

Kvindefodbolden greb om sig, og vi fik yngre og piger, som i starten fik ægteparret Erik og Tove Christiansen som træner og leder, og

de fortsatte heldigvis igennem mange år. Der kom en afmatning ved sammenslutningen med Tranbjerg, men heldigvis skete der en genrejsning for ungdomsspillerne i løbet af 1980'erne.

Jubilæum i 1995

25-året blev fejret med et flot jubilæumsskrift. Der var opvisningskamp på Grønløkke

Stadion med de "gamle" piger, og der var fest i klubhuset. Og de gamle forsøgte sig også som oldgirls.

Det var en pryd for AIA og senere AIA-TRANBJERG, at vi bidrog til opstarten af kvindefodbold i Danmark, og at vi fortsat holder ved.

DAMERNES FORKÆMPER

Verner Schlæger var leder i AIA siden begyndelsen af 1950'erne. Han var ungdomsleder, kampfordeler og med i bestyrelsen, og han var meget arbejdsom og respekteret for sit store arbejde.

Da vi i 1970 startede damefodbolden på forsøgsbasis, kom Verner lidt tilfældigt ind i arbejdet, da han blev bedt om at tage med på en bustur til Herford i Vestyskland, hvor damerne skulle spille. Efter den tur blev Verner en entusiastisk leder og fortæller for damefodbolden.

I 1970 var den smule damefodbold, der eksisterede, organiseret i Dansk Kvinde Fodbold-Union, som alene bestod af en Østkreds, og i Københavnsområdet var klubben Femina dominerende og spillede som uofficiel repræsentant for Danmark ved verdensmesterskaberne.

I begyndelsen af 1971 blev der dannet en Vestkreds, og her blev Verner Schlæger valgt som formand. Der var uenighed

Verner Schlæger kom til at præge kvindefodbolden i AIA og hele Danmark.

om, hvorvidt man skulle danne sine egne rækker eller forsøge at tilslutte sig de eksisterende lokalunioner under DBU, men allerede i 1971 havde over 100 klubber vist deres interesse for kvindefodbolden. Der skulle spilles om verdensmesterskabet

i Mexico i 1971, og opfattelsen var, at der nu skulle stilles med et egentligt, udtaget landshold. Derfor lavede Øst- og Vestkredsen et Fællesudvalg, der skulle organisere arbejdet med at få et landshold af sted. I dette Fællesudvalg blev Verner Schlæger næstformand og dermed af den Udtageskomité, der skulle udtage landsholdet. Han var dermed også selvskreven til at komme med til Mexico, men det kunne han desværre ikke på grund af sit arbejde. Da vi var blevet verdensmester, kom der rigtig gang i organiseringen af damefodbolden. Nu kunne lokalunionerne og DBU ikke længere undslå sig for at gå ind i arbejdet, og der blev forholdsvis hurtigt opbygget en turneringsstruktur, som udviklede sig i kraft af den større og større interesse for ikke blot damefodbold, men også pigefodbold. Verner Schlæger var hele vejen en af drivkræfterne i dette arbejde. Han døde i 2003 - 77 år gammel.

INITIATIVUDVALGET

Klubben fejrede sit 50 års jubilæum i 1968, og derfor nedsatte hovedafdelingen i 1967 et "Initiativudvalg", som skulle skaffe penge til klubben og samtidig markere jubilæet.

Af Flemming Knudsen

Udvalget bestod i starten af Knud Rudfeld, Erik Ringsted og Niels Svane.

Senere kom også håndboldformand Rudy Blom med i udvalget, og endnu senere blev Arne Sørensen, som dengang var ansat i en bank, kasserer i udvalget.

Initiativudvalget markerede jubilæet med et bankospil i restauranten på Aarhus Idræts-park og en tombola på Clemens Bro i Aarhus Festuge 1968.

Det blev starten til en lang årrække med bankospil – først på Fragtmandscentralen og senere i Østergades Hotel - og festugetombola på Rådhuspladsen.

Niels Svane fortæller:

"Vi blev grundigt upopulære hos de øvrige banko-arrangører i byen, da vi indførte fuld gevinst ved banko. Var der fem, som vandt en flaske snaps, fik de én hver.

Jeg var træt af, at folk skulle dele, hvis flere havde banko på samme tid.

Vi var de første, som indførte fuld gevinst hver gang, men de øvrige var jo tvunget til at følge efter.

Senere fornyede vi os også med gevinster til både bankospil og tombolaen, som var fra en møbelhandler i Klosterport. Der var f.eks. keramikting, men også rya-tæpper.

Vi havde nogle gode afslutningsfester for bankospillene på Fragtmandscentralen, hvor vi var i ca. 10 år. Vi lo, så tårerne løb ned ad kinderne.

Vore stamkunder til bankospillene havde faste pladser, og vé den der tog en andens plads.

Jeg havde altid ferie i Festugen, mens jeg var ved Kaufmann, fordi der er så meget for børn i Festugen.

Derfor kunne jeg også hjælpe lidt med at stå i

Niels Svane.

tombolaen i Festugen."

Som det fremgår af Niels' blå bog er han i dag igen blevet frivillig, men nu i en mandeklub, som hjælper andre kræftramte mænd med at bearbejde sygdommen og de psykiske følger. Han er glad for at dele sine erfaringer med sygdommen med andre mænd.

"Det kræver så lidt at hjælpe en mand med kræft", siger Niels. "Jeg plejer at fortælle, at det blev min redning at komme her op," siger Niels

NIELS SVANE

Født 31. december 1941, aktiv i fodboldafdelingen indtil 1963, da han kom ind som soldat.

Ansat i en afdeling af Kaufmann, som dengang lå på Banegårdspladsen, i otte år.

Senere var han selvstændig erhvervsdrivende. Først i halvandet år i Palads-Kiosken på Trøjborg. Derefter købte han en forretning i Hinnerup, hvor han var i 27 år.

I dag er Niels igen frivillig, mentor og hyppig gæst til mandeaftener i Kræftpatienternes Hus i Aarhus, Hejmdal.

Er du kræftramt, mand og mangler en at snakke med, har jeg fået lov at videregive Niels' telefonnummer, som er 29 41 07 72. Hans mail-adresse er: n.svane@stofanet.dk

om forløbet i Kræftpatienternes Hus, som langt fra er slut endnu.

"Mænd får ikke noget ud af at sidde i rundkreds," siger Niels.

"Men for mig handler dette frivillige arbejde ikke om sygdom. Det handler om livet."

Initiativudvalget indførte i 1970 belønninger til førsteholdspillere: Glasbakke, flaskebakke og et glas med tinfod og indgravering. Udlånt af Tom Mikkelsen.

IDRÆT I TRANBJERG

Der er kun meget få beretninger om sportslivet, men i 1974 ved sammenlægningen med AIA havde Tranbjerg IF 950 medlemmer.

Af Hans Vedholm

"Hvornår Idrætsforeningen/Gymnastikforeningen i Tranbjerg er startet ligger hen i det uvisse. Der har gennem mange år eksisteret forskellige sportsforeninger, men de har kun haft ganske kort levetid og holdt sig strengt adskilt fra hinanden."

Sådan står der i bogen "Tranbjerg - før og nu" fra 1984, der er redigeret af Anne-Grete Johansen, som for øvrigt var redaktør af AIA-TRANBJERG's Medlemsblad fra 1982 til 1985.

Fodermesterens døtre

Bogen fortsætter således: "Men i Tranbjerg boede der en overgang en fodermester, som havde fem døtre, og disse fem piger dannede stammen på foreningens håndboldhold. Holdet klarede sig ganske pænt i turneringen, men i løbet af 1960'erne døde denne forening ud."

Lassen Møller

Da Grethe og Børge Lassen Møller i 1959 kom til byen, var de meget idrætsinteresserede, og de kom ind i Tranbjerg og Omegns Gymnastikforenings badmintonafdeling.

Der var faktisk kun den samme afdeling i foreningen, og i den første tid spillede man på den gamle skole. Når man skulle ind i gymnastiksalen, måtte man hente nøglen hos førstelærer Johs. Kristensen, og foreningens medlemsliste så sådan ud:

Grethe og Børge Lassen Møller, Hans Michelsen, Keld Iversen, Henning Christensen, Orla Skov, som var formand, og Johs. Kristensen.

Badminton

Så dannede man Tranbjerg Badmintonklub, og kontingentet var 10 kr. om året.

Det første regnskab så således ud:
Kontingent-indbetalinger...160 kr.

Udgifter..... ingen

Overskud.....160 kr.

Man var altså kommet op på 16 medlemmer -

Ruth og John Bøhne kunne i 2016 fejre diamantbryllup.

blandt andet var Ruth og John Bøhne kommet til, og Birgit Christiansen (gift med den "nye" læge Jørgen Christiansen) havde også fået fat i ketcheren, og ud fra denne stamme kom to - Keld Iversen og Orla Skov - som oprettede en håndboldafdeling med navnet Tranbjerg og Omegns IF.

Som baner brugte man et areal på Teglværksgården på Børupvej, og det kostede to kr. om måneden at spille håndbold.

Sammenslutninger

I løbet af et par år blev de to sportsklubber sluttet sammen til én, Tranbjerg IF, og siden kom der fodbold, bordtennis, gymnastik og svømning til, og den 10. juni 1974 blev Tranbjerg IF lagt sammen med AIA og fik til huse på Grønløkke. På det tidspunkt havde Tranbjerg IF 950 medlemmer."

Efterskrift

Redaktionen har efterspurgt yderligere oplysninger, men Lokalhistorisk Arkiv i Tranbjerg har ikke flere oplysninger, og forespørgsler til nulevende personer fra perioden har ikke kunnet bidrage yderligere. Det er en skam, for frem til

1974 må der have været en masse aktiviteter.

I klubhusets cafeteria hænger denne Tranbjerg I.F. fodboldtrøje fra 1950.

MONA FIK GULD OG VM MED DANMARK

AIA-fodboldspilleren 19-årige Mona Jensen var med til at genvinde VM-titlen til Danmark. Det var i Mexico i 1971. Danmark slog for øjnene af 115.000 tilskuere værtsnationen 3-0 i finalen.

Af Kurt Leth

Mona har et stort minde for livet. Hun var med til at blive verdensmester i fodbold for kvinder i 1971.

Den nu 66-årige Mona Jensen glemmer aldrig de 15 minutter, hun fik på banen i finalen mod værtsnationen Mexico.

"At blive skiftet ind som back i det sidste kvarter i en VM-finale var det hele værd," fortæller Mona Jensen, der, siden hun blev gift med Bent, bærer efternavnet Gissel.

"Vi vandt VM-finalen. Med 3-0 over Mexico sikrede vi os VM-titlen for næsen af værterne. Det var stort. Jeg glemmer det aldrig. Æren og glæden over triumfen var stor. Selv om det nu er mere end 46 år siden, er det et minde for livet."

Væk i en måned

Mona fortæller, at den danske landsholdstrup var væk en i hel måned.

"Det var lang tid. Nogle gange dukkede hjemveen op. Som 19-årig havde jeg aldrig før været i udlandet. København var det længste, jeg havde været væk. Og jeg anede ikke, hvordan det var at flyve, så jeg var godt nervøs inden afrejsen."

Op til finalekampen var det meningen, at de danske kvinder skulle have boet på det hotel, som de havde opholdt sig på under hele opholdet.

"Men rygterne fortalte, at de mexicanske fans ville larme foran vores hotel aftenen før. Vores ledere havde fået at vide, at de ville gøre alt for at spolere vores nattesøvn. Med det mål at det ville ramme vores præstation dagen efter. Så vores ledere handlede prompte, da de opdagede, hvad de mexicanske fans havde gang i.

Vi blev indkvarteret privat hos danske familier. For eksempel boede jeg sammen med to holdkammerater hos en elskværdig dansk familie."

Mona Jensen var med fra starten, da kvindefodbolden startede i AIA i 1970. Efter hjemkomsten fra VM i 1971 er hun her med pokalen omgivet af glade klubkammerater.

Mona kan prale af, hvordan det er at spille for mange tilskuere. Foruden de ca. 115.000 tilskuere, der var til finaleopgøret mod Mexico, var der 80.000 til Danmarks næstsidste kamp mod Argentina. Et opgør som vi i øvrigt vandt med 5-0.

Bus brød sammen

"Under VM spillede vi fire kampe. Modstanderne var Frankrig, Italien, Argentina og Mexico.

Vi var tæt på aldrig at være nået frem til en af kampene. Vores bus brød sammen ude midt i ørkenen. Vi sad i vejsiden og ventede. I en time eller to. Situationen var kritisk, men pludselig dukkede det italienske holds bus op. Og de var søde nok til at samle os op, så vi rettidigt kunne nå frem til kampen."

Kun spillet et år

Det er ikke, fordi Mona Jensen havde spillet en masse klubfodbold inden VM i Mexico.

"Jeg havde faktisk kun været medlem af AIA i et års tid, inden jeg blev udtaget. På klubholdet spillede jeg stopper og åbenbart så godt, at lederne syntes, at jeg skulle med til udtagelse til VM-holdet. Så mine fodboldevner blev afprøvet ved en række stævner rundt om i Jylland."

Verner Schlæger

"Det var Verner Schlæger, der kørte mig og en af mine holdkammerater til udtagelsesstævnerne. Jeg kom igennem nåleøjet. Det gjorde min klubkammerat ikke, og jeg husker desværre ikke hendes navn, for det er jo ca. 47 år siden.

"Jeg mindes Verner Schlæger som en rigtig varm AIA'er, der kæmpede for sin klub og for

Indtil 1970 havde klubben "Femina" fra København som stort det eneste kvindelige fodboldhold repræsenteret Danmark. Men i 1971 blev der udtaget et "rigtigt" landshold, som altså vandt det uofficielle verdensmesterskab i Mexico. Her er det danske landshold på stadion i Mexico City. Det satte skub i bestræbelserne for at få anerkendt kvindefodbolden og få den med i de officielle organer og turneringer. Mona er i bagerste række som nummer tre fra højre.

os spillere. Uden ham er jeg ikke sikker på, at jeg var kommet til VM. Han forstod at snakke godt for sin sag."

Start i Ormslev

"Min egentlige fodboldkunnen fik jeg hjemme i barndomsbyen Ormslev. Som lille spillede jeg altid bold med drengene - som den eneste pige. Fodboldbanen lå ved siden af Ormslev Boldfabrik. Her producerede man fodbolde. Tit og ofte sparkede personalet et par bolde udenfor. Så kravlede vi over hegnet og snupede dem. En lidt sjov og mærkelig måde at blive fodboldspiller på, men sådan var det," fortæller Mona Jensen.

Guld med forsinkelse

Til minde om VM-titlen har Mona en guldmedalje - den officielle - og så fik hun og kammeraterne også en erindrings-medalje i sølv. Da VM-titlen var i hus, lavede arrangørerne lidt af en brøler. "Italienerne, der endte på tredjepladsen, fik vores guldmedaljer, og de danske piger måtte nøjes med sølvmedaljerne.

Heldigvis blev der rettet op på fejlen, så vi kom hjem med de rigtige - dem i guld."

"Til sådan et VM lærer man noget om mennesker. Italien fik kun 1-1 mod os. De gjorde alt for at vinde, men forgæves. Deres frustrationer over nederlaget var i bedste eller værste sydlandske stil: Italienerne smadrede på det nærmeste de omkringliggende toiletter."

God modtagelse

I årene efter VM har der været talt om, at de danske verdensmestre ikke fik en ordentlig modtagelse i Kastrup. Det var noget med, at flyet til København kom tre timer for tidligt, så det har lydt, at der ikke var nogen til at tage imod VM-triumfatorerne.

"Men det passer ikke, fortæller Mona. Som jeg husker hjemkomsten, var der masser af mennesker til at tage imod os. Min faster Tove, der boede i København, var da fremme med Dannebrogflag! Og som jeg husker det, var vi også på Københavns Rådhus, hvor vi blev hyldet og fik serveret de obligatoriske pandekager."

Efter VM

"Efter VM spillede vi en række venskabskampe. Mod Sverige i Idrætsparken og to opgør mod Italien - hjemme og ude. Vi var også en tur på Gran Canaria. Desværre måtte jeg nøjes med tjansen som reserve i alle de opgør. Derefter var min tid på landsholdet færdig."

"Jeg flyttede til Sjælland og fik job som fabriksarbejder på en virksomhed, som fremstillede hospitals-udstyr. Vi havde et knaldgodt firmahold, og vi blev Danmarks mestre. På klubplan spillede jeg i et par år i Store Heddinge, hvor min tid som fodboldspiller sluttede."

"Det gode ved at have været en del af VM-holdet fra 1971 er, at vi spillere mødes hver tredje år. Og så går snakken. Sidst vi mødtes var der otte. Vi har desværre mistet tre. Jeg ser hver gang frem til, at vi skal være sammen. Også selv om jeg mere var reserve end spiller."

Christen Dalum

**Taplow Executive Search P/S
Board Member & Consultant**

+45 20299911 - cda@taplow.dk
www.taplowgroup.com

VIDUNDERKNOLDEN
Blomster-brugskunst

Center Syd, Kirketorvet 6
Tlf.: 86 29 04 11 - 6509@interflora.dk

SAMMENLÆGNINGEN I 1974 - GRØNLØKKEPLANEN

Hvad var det, vi blev stillet i udsigt efter sammenlægningen i 1974?

Af Flemming Knudsen

Efter langvarige og drøje forhandlinger mellem Aarhus Kommune, Idrætssamvirket og AIA-TRANBJERG kunne Poul-Erik Jensen, som på daværende tidspunkt var chef i Magistratens 4. Afdeling i Aarhus Kommune, som bl.a. omfattede skole- og fritidsforvaltningerne, på et møde mellem parterne i slutningen af august 1976 meddele, at idrætsanlægget i tilknytning til Grønløkkeskolen i Tranbjerg ville være klar til brug omkring 1. august 1978. Det var dette anlæg, som blev stillet til rådighed for AIA-TRANBJERG.

Positive

Idrætsforeningens møder med kommunen var stort set positive ud fra AIA-TRANBJERGS synspunkt, og selv om ikke alle foreningens ønsker blev imødekommet på grund af den økonomiske situation, mente man i AIA-TRANBJERG, at Grønløkkeprojektet ville kunne danne rammen om det klubliv, det miljø og den trivsel, som var en væsentlig del af foreningens målsætning ("Idræt, motion og samvær").

Vi fik stillet følgende faciliteter i udsigt:

Indendørs: En boldspilhal på 25 x 45 m, en gymnastiksal på 10 x 20 m, et bordtennislokale på 26 x 7 m, og senere skulle der projekteres en svømmehal.

Udendørs: Otte græs fodboldbaner, en grus fodboldbane, tre græshåndboldbaner, en kunststofbane samt et atletikanlæg.

Herudover blev vi lovet diverse lokaler, blandt andet ni omklædningsrum, to saunaer, kantine (som skulle deles med skolen i skoletiden), klublokale, forskellige mødelokaler, materiale- rum, vaskerum etc.

Som nævnt var foreningens generelle indtryk af Grønløkkeprojektet positivt. Man mente således, at udendørsanlæggene havde en rimelig størrelse, og at de var placeret udmærket i forhold til bygningerne. Indtrykket af inden-dørsfaciliteterne var tilsvarende godt. Den indbyrdes placering af hal, gymnastiksal og omklædningsrum anså man for hensigtsmæssig for de idrætslige aktiviteter, og forenings-

lokalerne, og skolekantinens ville give mulighed for, at der ved siden af idrætten kunne dyrkes et udmærket og sundt foreningsliv.

Hovedformand Egon Krone

Godt for borgerne

For beboerne i Tranbjerg - i særlig grad for børnene og ungdommen - betød idrætsanlægget ved Grønløkkeskolen mulighed for idræts- og samværsaktiviteter, som det havde været umuligt at få tilgodeset tidligere under de yderst primitive forhold, idrætten havde haft, siden det gamle idrætsanlæg blev nedlagt i 1969. Også for de mange daværende medlemmer af AIA-TRANBJERG betød udflytningen enorme forbedringer i forhold til anlægget på Aahavevej, og foreningens mål var, at mellem 2000 og 3000 mennesker jævnligt ville anvende idrætsfaciliteterne. Foruden den idræt på topniveau, der var tradition for at dyrke i AIA-TRANBJERG, ville foreningens hovedopgave være at give et righoldigt tilbud til den meget store gruppe af børn og unge, som boede i området sidst i 70'erne. Desuden ville foreningen slå et slag for TRIM-muligheder for de voksne beboere, som i særlig grad henvender sig til de kredse, der ikke i forve-

jen dyrker idræt. Alt i alt mente foreningen, at der ville blive utallige muligheder for klubbens medlemmer til at dyrke forskellige former for idræt på alle niveauer. Fik vi så det, vi blev stillet i udsigt?

Bjørn Eppler, fodbold.

Bjørn Eppler fortæller:

"Efter panikken over, at Aahavevej-anlægget skulle køres over af en ny motorvejsindføring til Skanderborgvej, og efter AIA var slået sammen med Tranbjerg IF på kommunens anbefaling, da kommunen agtede at opføre et stort idrætsanlæg i Tranbjerg, meldte der sig forhandlinger om, hvilke faciliteter idrætsanlægget skulle have.

Forhandlingsforaet var stort. Kommunen mødte med Rådmand Thorkild Simonsen, chefen i Magistratens 4. afd. Poul-Erik Jensen og Walther Møller, der varetog idrætsanlæggene i 4. afd. Vi mødte med Egon Krone, hovedformand, Flemming Knudsen, håndbold, og Bjørn Eppler, fodbold. Forhandlingerne var slået sammen med IHF (sammenlægningen af Fuglebakken og Hasle IF), og som opmand deltog Idrætssamvirket ved Leif Mortensen.

Kommunen skulle bygge henholdsvis Grønløkkeskolen og Ellekærskolen og forsøgte samtidig at løse problemerne med

Handboldformand Flemming Knudsen

Egentlig udmærkede forhold til møder og for trænere og leders hverdag i klubben, men det lykkedes aldrig at gøre skolekantine anvendelig som et samlingssted for medlemmerne efter træning.

Otte fodboldbaner var ok, og vi besluttede, at ud over grusbanen med lys opsat af kommunen ville vi bruge en af græsbanerne til lysbane. Vi skulle selv betale lysanlægget.

De indendørs faciliteter – omklædningsrum, vaskerum og boldrum – var meget bedre end på Aahavevej. Så alt i alt var vi godt tilfredse med forhandlingerne, men stadig betænkelige ved at være afhængig af skolens åbnings- og lukketider og skolens ferielukning, samt om vores klubliv fra Aahavevej kunne videreføres i det helt anderledes miljø, som en skolekantine nu engang er.

Det skulle sidenhen vise sig at være vanskeligt.”

anbringelse af to af byens største foreninger. Kommunen udøvede let pres på en gennemførelse af sammenlægning af de to typer foreninger – en stor fra midtbyen og en mindre, der var lokaliseret i lokalområdet, hvor skolerne skulle bygges. Det lykkedes for kommunen i begge tilfælde.

Forhandlingerne

Vi var meget medgørlige og fulgte kommunens ønske om at bo på skolen, mens IHF på en klar og entydig måde meddelte kommunen, at de ikke ønskede klublokaler fælles med skolen, men at de ønskede deres eget klubhus med cafeteria osv. Det lykkedes for IHF, som fra kommunen fik et tilskud på 500.000 kr. til formålet.

Vi accepterede at anvende skolens kantine som klublokale. Hertil fik vi 90 m² såkaldte klublokaler – 1 på ca. 40 m², som skulle være vores klublokale, (det endte nu med at blive brugt til mødelokale) – 1 mødelokale på 20 m², 1 fodboldlokale til trænerne på 15 m² og 1 leder/trænerlokale til de øvrige afdelingers ledere og trænere på 15 m².

Kommunen mente i 1976, at idrætsanlægget ved Grønløkkeskolen ville være klar til brug omkring 1. august 1978, men det blev udsat på grund af regeringens byggestop.

TRANBJERG KØRESKOLE

**BOOK TID HOS DIN
LOKALE KØRESKOLE**

30 51 01 30 • ole@kobberup.dk

FRA TRANBJERG TIL AAHAVEVEJ

Transport både den ene vej – og så den anden vej. Ny formand og træner i 1975. Så lykkedes det at rykke op i 3. division, og der kom styr på økonomien.

Af Mogens Poulsen

En sammenlægning af to foreninger, som den der skete mellem AIA og TRANBJERG i 1974, kræver enorme ledelsesmæssige ressourcer fra begge foreningers side. Langstrakte forhandlinger, et stort udvalgsarbejde og en omfattende mødeaktivitet med deltagelse af bestyrelser og ledere fra begge klubber på den ene side. Og fælles forhandlinger med kommunen om etablering af faciliteterne på Grønløkke på den anden side. Og så et hav af praktiske opgaver der skal findes en løsning på.

Først den ene vej

Et af formålene med fusionen var at skabe en klub med en ny stærk ungdomsafdeling, som kunne levere dygtige, unge seniorer til en ny opgangsperiode og en lys fremtid for fusionsklubben på det sportslige område. Og det skulle ske på det nye idrætscenter, som kommunen havde lovet at etablere på og omkring Grønløkkeskolen i Tranbjerg. Altså skulle AIA flytte til Tranbjerg. Ved sammenlægningen stod det dog ikke helt klart, hvor mange år der skulle gå, inden flytteplanerne kunne realiseres.

Og så den anden vej

I Tranbjerg rådede man kun over to fodboldbaner: En kampbane og en træningsbane. For AIAs vedkommende fortsatte træningen på Aahavevej, og seniorspillerne mærkede i de første år ikke meget til fusionen, da der for eksempel i 1975 ikke fandtes et eneste seniorhold i Tranbjerg, mens AIA kunne mønstre syv seniorhold. Anderledes forholdt det sig på ungdomssiden. Her var fordelingen næsten lige - med 13 hold på Aahavevej og spillere til 12 hold i Tranbjerg. Og med kun to baner i Tranbjerg gik fusionen ikke bare den ene vej fra Aahavevej til Tranbjerg, men også den

3. divisionsholdet ved sæsonstarten i 1976. Forrest fra venstre: Kim Homann, Gustav Jensen, Claus Sømod, Carsten Larsen, Tom Mikkelsen, Poul Søe og Kaj Nielsen. Bagerst fra venstre: Holdleder Peter Rohde, Kent Nicolaisen, Erling Frederiksen, Erik Nielsen, Lars Rasmussen, Henrik Eigenbrod og træner Leo Mouritzen.

anden vej fra Tranbjerg til Aahavevej, både når der skulle trænes og spilles kamp.

Transporten

De dygtige ledere i begge fusionsklubber var fuldt ud klar over dette problem. AIAs ungdomsformand, Bjørn Eppler, udtrykte det således i et debatindlæg i klubbens medlemsblad i februar 1974: "Bliver sammenslutningen en realitet, vil det sige, at fodboldbestyrelsen får ansvaret for, at alle medlemmer kan komme til at spille fodbold. Det medfører, at vi må etablere transport fra Tranbjerg til Aahavevej – to gange om ugen og to ture hver dag. Det vil blive ret så bekosteligt."

Via bustransport og takket være et godt samarbejde mellem lederne fra de to klubber samt velvillig assistance fra forældre lykkedes det at gennemføre træning – ofte i form af fælles-træning for ungdomsholdene - og kampe for alle hold på fornuftig vis både i Tranbjerg og på Aahavevej.

Tommy Sørensen formand

I en alder af blot 28 år var den tidligere førsteholdsspiller i AIA, Tommy Sørensen, klar til at påtage sig ansvaret som Idrætsforeningen AIA-TRANBJERGS første fodboldformand. Den hidtidige formand, Verner Schlæger, ønskede ikke genvalg, og foreningens kasserer Tommy Sørensen, blev derfor valgt til formand på fodboldafdelingens generalforsamling i januar 1975. Dermed blev den unge bankmand kastet ud i opgaverne med fusionens videre forløb. Og lad det være sagt straks – de opgaver klarede Tommy og hans bestyrelseskolleger med bravour.

Optimist var han også. Således var hans første ord efter at være blevet valgt på generalforsamlingen i 1975: "Jeg vil gerne takke for valget og indlede med at sige, at jeg føler mig overbevist om, at vi rykker op i 3. division i år. I bestyrelsen vil vi søge at varetage alle medlemmers interesser både i forholdet mænd og kvinder samt i forholdet seniorer og ungdom. Specielt vil vi øge aktiviteten i ungdomsarbejdet."

Tommy Sørensen formand fra 1975-77.

TOMMY SØRENSEN

Født i 1946.
Medlem af AIA siden han blev indmeldt som babyspiller.
15 divisionskampe for AIA. Debut 1968.
Masser af kampe på 2. holdet i Jyllandsserien og Serie 1.
Fodboldafdelingens kasserer fra 1972-1975.
Fodboldafdelingens formand 1975-1977.
Civil erhvervskarriere med fokus på økonomi og bankvæsen.
Mødes stadig med AIA'ere årgang 1946 til en årlig julekomsammen.

Ny træner og oprykning

Tommys grundighed kom også til sin ret ved ansættelsen af Leo Mouritzen som førsteholdstræner fra sæsonen 1975. Som kasserer i 1974 ville Tommy sikre sig, at den træner, man havde i kikkerten, var den rette for klubben. Så Tommy tog flere gange turen udenbys for at overvære "Mou"s træning, inden han blev engageret. Det viste sig at være en god idé, for allerede i sin første sæson som træner i AIA-TRANBJERG fik Mou succes og førte klubben tilbage til 3. division efter fire år i Danmarksserien.

Styr på økonomien

Tommys økonomiske indsigt og grundighed kom fodboldafdelingen til stor gavn. Der var styr på udgifterne, og selv om afdelingen i nogle år gav underskud på driften, formåede indtægter fra aktiviteter som tombola og bankospil at skabe overskud eller minimere underskuddet.

Videre til Vejle

Sideløbende med sin lederkarriere i AIA-TRANBJERG var Tommy i gang med en fin erhvervskarriere i banksektoren. Den medførte, at han i 1977 fik tilbudt et nyt civil job i Vejle, og dermed havde vi kun gavn af hans evner som formand i en toårig periode. Her mange år senere har vi kontaktet Tommy for at høre, hvordan han i dag husker tilbage på ledergeringen i AIA-TRANBJERG.

Med i Spillerforeningen

"Jeg blev sidst i 1972 valgt som kasserer i fodboldafdelingen. Når jeg skal være ubeskeden, blev det med god succes. Der var styr på afdelingen og dens økonomi, og det job passede mig rigtig godt.

Samtidig med, at jeg i 1975 blev valgt som fodboldformand, blev jeg indvalgt i Spillerforeningen. Det var spændende. Det var på det tidspunkt, da indførelsen af professionel

fodbold blev debatteret, så det bragede. Jeg var så heldig, at jeg til møderne kørte sammen med Poul Hyldgaard – ja, han var godt nok AG'fer, og jeg havde mine betænkeligheder – men Poul Hyldgaard var helt fremme i skoene og førte an i debatten. Jeg fulgte godt med, hørte godt efter og lærte en masse. Efter min mening er Poul Hyldgaard den dygtigste fodboldleder, DBU nogensinde har haft."

Fusionen

"Det var også i årene omkring min lederkarriere, vi fusionerede med Tranbjerg. Jeg husker, hvordan fokus i de første år helt klart var på ungdommen, og det var også her fusionen startede med fællestræning på Aahavevej og i Tranbjerg. Det var vores håb, at vi ved fusionen kunne få en stærk ungdomsafdeling, som kunne skabe store resultater for foreningen, når de unge blev seniorer. Men sådan gik det desværre ikke," slutter Tommy Sørensen.

LØ ERHVERV APS

- Ejendomsadministration
- Regnskabsmæssig assistance
 - bogholderi – også i egen virksomhed
 - lønadministration
 - review af opstillede regnskaber

FODBOLD OG PENGE

Der er blevet brugt mange frivillige kræfter på at skabe det økonomiske fundament for at få en fodboldklub til at løbe rundt.

Af Bjørn Eppler

Penge har altid spillet en væsentlig rolle for idrætsklubbers eksistens og formåen. Kontingentet har været en fast bestanddel i foreningens økonomiske grundlag. I 1918 var kontingentet 75 øre pr. måned eller 9 kr. om året. Med et årligt kontingent i dag på 1700 kr. for voksne svarer det kun til en pristalsregulering.

Indtil sidst i 1960'erne var den anden store indtægt entréindtægter for kampene på Aarhus Stadion. I 1970 var nettoentréindtægten 22.763 kr. og kontingentindtægten 33.711 kr. Med 1. holdets nedrykning til Danmarks-serien faldt entréindtægten til 8.700 kr. Det var klart for den nye ledelse, at vi arbejdede mod afgrunden, hvis ikke vi fandt på andre indtægtskilder. Det blev starten på et langt "liv" med ikke-sportslige aktiviteter, som i perioder engagerede klubbens ledere mindst lige så meget som på de sportslige områder.

Aktiviteterne

Målklub, bankospil, tombola, tipsklub, lodsedler, julemærker, Ishus, A/S, halfester, festugeavis, skrabelodder, diskotek, tivoli på grusbanen, Erhvervsklub, Fodboldfestival – alt blev prøvet. Sideløbende hermed blev der tegnet sponsorater med tryk på spillertrøjer, bandereklamer på Stadion og udgivet reklameaviser.

I dag er klubbens indtægter baseret på kontingentet, bloktilskud fra kommunen og sponsorindtægter. Det gør livet lettere for lederne, som kan koncentrere kræfterne om fodbolden.

Som al anden aktivitet, der involverer mange personer, skal det organiseres ordentligt. Vi har prøvet stort set alt – Initiativudvalg, Investeringsfond, A/S, Fodboldens Venner. Ligesom vi har samarbejdet med andre afdelinger i klubben og fordelt pengene mellem os

efter varierende regler. Ved at organisere aktiviteterne uden for bestyrelsen gav det altid en konflikt mellem dem, der skaffede pengene og dem, der skulle bruge dem. Og det betød også, at der blev lavet selvstændige regnskaber for de enkelte aktiviteter og for de enkelte afdelingers andele og indestående.

Fond og udvalg

Det hele startede med Investeringsfonden og Initiativudvalget. I 1968 stiftede AIAs fodboldafdeling "Investeringsfonden" med det formål at indsamle midler til anskaffelse af varige goder til fremme af afdelingens virke. Medlemmerne betalte 1 kr. pr. mål, som klubbens bedste hold scorede i Danmarksturneringen. Med varige goder tænkte man på ting som bedre lysanlæg, nyt oliefyr, nyt møblement i klubhuset. Bestyrelsen forestod disponeringen af fondens midler. Ole Jean Nielsen, Erik Ringsted og Niels Svane var udvalget, som tog sig af tegning af medlemmer og regnskab. I 1970 havde Investeringsfonden (i daglig tale kaldet "Målklubben") 140 medlemmer, og nogle velmenende mennesker stillede forslag

om dannelse af et Initiativudvalg, som skulle høre under hovedafdelingen med selvstændigt regnskab, og Initiativudvalget kunne disponere over fondens midler til formål godkendt af hovedafdelingen. Selv om flere fodboldfolk, herunder især mig selv, strittede imod, blev forslaget vedtaget, og vores "Målklub" gik administrativt og disponeringsmæssigt over til Initiativudvalget. Dog kunne Målklubbens midler kun gå til fodboldafdelingen. Initiativudvalget bestod af Bjørn Hjorth, Erik Ringsted, Knud Rudfeld og Niels Svane. Nu kom der gang i aktiviteterne med bankospil, tombola, tipsklub og stiftelse af et A/S i samarbejde med de øvrige afdelinger i foreningen

Målklubben

Indtægten for de første 10 år gav ca. 15.000 kr. Initiativudvalget aftalte med bestyrelsen, at målklubben gav spillererindringer for hver 10 kampe, en 1. holdsspiller rundede i form af tinkrus, sølvbakker osv. med indgravering. I 90'erne lå den årlige indtægt på mellem 8.-10.000 kr.

Efter nogle magre år genoplivede Leo Ørum i 1992 målklubben under støtteforeningen Fodboldens Venner, og det resulterede virkelig i mange medlemmer. Man havde hen ad vejen ændret beløbene – først til 2. kr. pr. mål sidenhen med valgfri beløb.

Jens Aage Nielsen har siden passet Målklubben, som ved Leos initiativer var kommet op på 100 medlemmer. I dag er der 36 medlemmer, som generer et overskud på ca. 20.000 kr. om året. Af Målklubbens overskud går 50 procent til fodbold, og det resterende beløb hensættes i Fodboldens Venner og bruges som tilskud til fodboldstævner blandt vores ungdomshold.

Indtægten alene fra 2006 til 2017 var på ca. 200.000 kr., så siden starten i 1968 har vi nok rundet den halve million.

Tombolaen på Rådhuspladsen tiltrak mange mennesker i Festugen.

Bankholdet i Østergade 1983: Siddende nederst fra venstre: Gitte Pedersen, Anna Andresen, Anny Pedersen, Erna Jacobsen, Henny Heilskov, John Arntoft, Svend Erik Thomsen. Stående øverst fra venstre: John Jensen, Marianne Pedersen, Tove Devantier, Ellen Thomsen, Svend Aage Heilskov, Svend Andresen, Henrik Mølbak, Jørgen Pedersen.

Tipsklubben

Tipsklubben var første trin på Initiativudvalgets tre-trinsraket. Det første år (1970) indbetalte de 300 deltagere 15.740 kr. Deltagerne gav 20 kr. om ugen, hvoraf der blev spillet for de 10 kr. Overskuddet blev i 1970 på 7.327 kr., som blev fordelt mellem fodbold 80 procent og håndbold 20 procent. Tipsklubben bestod kun i to år, da der aldrig kom den rigtig store gevinst.

Festuetombolaen

Den blev andet trin i 1970, hvor overskuddet blev på 13.274, som blev fordelt mellem fodbold 20 procent, håndbold 60 procent og gymnastik 20 procent. Festuetombolaen fik en lang karriere og har været et væsentlig bidrag til økonomien. Fordelingen af overskud og bemanning ændredes hurtigt til 50/50 mellem fodbold og håndbold. På et tidspunkt fik vi lavet vores eget tombolaskur ved Hans Jørgen Devantiers hjælp og opbevarede det i kælderummet under Grønløkkeskolen. Festuetombolaen stoppede sidst i 90'erne og kørte i ca. 30 år. Med en anslået gennemsnitsindtægt på 15.000 kr, giver det 450.000 kr. til fodbold.

Bankospil

Det blev tredje trin i 1970. Vi nåede at afholde 12 spil i Fragtmandscentralens cafeteria. Det

kneb i starten med at skabe overskud, men i alt fik vi et overskud på 7.758 kr., hvoraf fodbold fik 60 procent. Vi flyttede til Østergades hotel i 1972, hvor vi blev, indtil spillet stoppede sidst i 90'erne. Et par år før ønskede nogle klubber at flytte til Vanggaardcentret. For at flytte med skulle vi investere 60.000 kr. i inventar og andre ting, og det mente fodbold og håndbold ikke lige, de havde råd til. Så vi blev i Østergade og oplevede, hvordan spillerne gradvist flyttede til Vanggaardcentret. De ca. 30 år med banko gav store penge - omkring 750.000 kr.

Poul Henning Rasmussen, til venstre, spillede 75 1. holdskampe og Bruno Asmussen imponerende 337 kampe. De var i flere år ansvarlige for at stille tombolaen op.

A/S

Initiativudvalget og Erik Vinther Andersen havde fået den ide at stifte et aktieselskab. Initiativudvalget havde opsamlet penge på afdelingernes konti, og nu skulle der investeres. Erik Vinther oprettede et aktieselskab med indskud på 20.000 kr fra fodbold og håndbold og 500 kr fra gymnastik. Erik blev bestyrelsesformand, og jeg blev indsat som direktør, "for sådan en skulle der være," sagde Erik. Så gik Erik i gang med at bygge et parcelhus i Trige. Det blev sat til salg ved en ejendomsmægler, men det blev aldrig solgt. Tiderne var ikke lige til at bo i Trige, og renterne var skyhøje. Jeg blev desværre jagtet af skattevæsenet på grund af manglende indberetninger, og på et tidspunkt bad jeg Erik om at afvikle selskabet. Det lykkedes i 1979, og med en restopgørelse i 82 tabte vi som investor kun ca. 10.000 kr.

Jeg har tit tænkt på, at hvis vi havde haft "is i maven", og tiderne havde været med os med et økonomisk opsving, så ville meget have været anderledes.

Afløsningen

Initiativudvalget bestod, indtil vi i 79 flyttede til Tranbjerg. Herefter hed støtteforeningen bare tombolaudvalg og bankoudvalg. Først midt i 80'erne etablerede vi mere formelt "Fodboldens Venner", som viste sig at være rigtig initiativrige.

TILBAGE TIL DIVISIONEN OG IDRÆTSPARKEN

Oprykning i 1975 og to gode sæsoner, inden det gik ned ad bakke, men "Maleren" nåede at blive gift, og Leo scorede på hovedstød.

Af Mogens Poulsen

For både spillere, ledere og klubbens tilhængere stod tilværelsen for AIA som både 1., 2. og 3. divisionshold stadig i frisk erindring i starten af 70'erne. Førsteholdet var i 1970 for første gang nogensinde rykket ned i Danmarksserien. Noget alle på og omkring holdet skulle vænne sig til, samtidig med at alle var enige om, at tilværelsen som DS hold skulle være så kort som mulig. Tilbage til divisionen snarest muligt – det var målet. Det skulle dog vise sig ikke at være den nemmeste sag af verden. Men målet blev nået – dog først efter fem sæsoner i Danmarksserien.

Mod KB i Idrætsparken

I Guldalderetiden i 1. Division var AIA en hyppig gæst i Københavns Idrætspark. Den seneste optræden her lå helt tilbage i 1961. Men med en fornem indsats i DBUs Landspokalturnering i 1973 formåede AIAs Danmarksseriehold at spille sig helt frem til

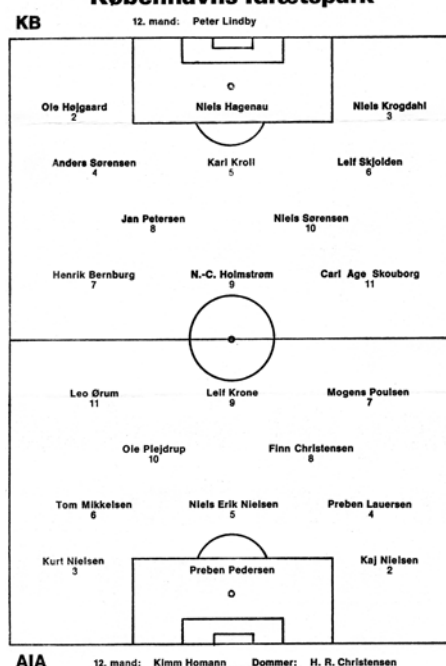
ottendedelsfinalen. En heldig lodtrækning resulterede i, at holdet, træner Leif Holm og lederstaben fik sig en stor oplevelse, da man trak KB som modstander. En kamp der fandt sted på landets fornemste fodboldarena, Københavns Idrætspark, den 9. september 1973. Og en kamp der vel med rette kan betegnes som AIAs største kamp i 1970'erne.

Førte men tabte 6-2

Kampen begyndte godt for AIA, men endte skidt. Efter føring ved pausen på 2-1 til AIA, som oven i købet tillod sig at brænde et straffespark kort før 1. halvleg var forbi, stod der 6-2 til KB på måltavlen, da slutfløjtet lød. En fortjent sejr til det stjernespækkede KB hold, efter en godkendt indsats af De Blå.

Aarhus Stiftstidende opsummerede kampen således: "Hovedparten af de 3.200 tilskuere i Københavns Idrætspark klappede taktfast ned mod AIAs spillere, da de i går eftermiddags forlod banen efter første halvleg. Da de en time senere på ny gik fra grønsværen,

LANDSPOKALTURNERINGEN KB - AIA Søndag den 9. september 1973 kl. 14 Københavns Idrætspark

Fra det officielle program fra landspokalkampen KB-AIA den 9. september 1973 i Københavns Idrætspark med holdopstillingerne.

var begejstringen knap så stor for aarhusianerne. Alligevel kunne mandskabet fra Aahavevej i aften vende hjem til festugebyen med god samvittighed."

Mou's keglecirkus

Sæsonerne 1973 og 1974 blev pæne, men ikke prangende sæsoner i Danmarksserien, uden at holdet var tæt på oprykning. Men både ledelse, træner og spillere gav hinanden håndslag på, at oprykningen skulle sikres i 1975.

Som ny træner havde man ansat Leo Mouritzen, kaldet Mou, som kom fra Ikast. Han var kendt for at lægge stor vægt på konditionstræning, netop den medicin en

Fra oprykningssæsonen til 3. division i 1975. Forrest fra venstre: Holdleder Peter Rohde, Leif Sørensen, Leo Ørum, Hans Jørgen Søndergaard, Erik Nielsen og formand Tommy Sørensen.

I midten: Kent Nicolaisen og Poul Søe. Bagerst fra venstre: Træner Leo Mouritzen, Tom Mikkelsen, Erling Frederiksen, Kaj Nielsen, Allan Larsen, Bruno Asmussen, Henrik Eigenbrod og Ole Plejdrup.

del af AIA-TRANBJERGS spillere skulle have taget noget mere af. En af holdets faste spillere, Leif "Maler" Sørensen, husker det således: "Det kan nok være, Mou fik os i træning. Et simpelt redskab var 4 kegler stillet op på afstande på 5, 10, 15 og 20 m. Og så kunne vi ellers løbe frem og tilbage her, til vi segnede. Alle spillere fra dengang husker Mou's keglecirkus. Der var også circuit-træning og Cooper tests og masser af løbeture rundt om Brabrandssøen. Fire nyoprykkede ynglingspillere, bl.a. Henrik Eigenbrod, fik et chok over den hårde træning og ønskede, de kunne være fortsat som ynglinge. Men vi kom i træning, og vi bevarede gejsten og seriøsiteten," husker Leif, der også kan takke Mou for, at han resten af sin karriere kom til at spille sweeper i stedet for som hidtil venstre wing.

Bryllup og fodbold samme dag

Som eksempel på den seriøsitet, der prægede holdet i 1975, nævner Leif sit eget bryllup: "Kille og jeg blev gift en lørdag i marts 1975. Det skete kl. 11.00, og kl. 13.00 skulle vi spille en kamp i Jysk Pokal-turnering mod AGF. Her spillede jeg med sammen med tre holdkammerater, der også skulle med til bryllupsfesten. Uheldigvis endte det med, at vi skulle ud i omkamp, inden vi havde vundet. Det betød, at jeg og mine tre holdkammerater kom en halv time for sent til min egen bryllupsfest på Motel la Tour. Kille tog det pænt, men det var ikke just kærlige blikke, mine tre holdkammerater fik fra deres fruer."

Tilbage til divisionen

Godt spil, god kondition, gejst, seriøsitet og sammenhold var den opskrift, der førte AIA-TRANBJERG tilbage til 3. division. Det skete i oktober 1975 med en sejr på 1-0 i Hjørring på et hovedstødsmaal af Leo Ørum. For første gang siden 1973 blev AIAs navn nævnt i radiosporten, da Gunnar Nu kunne berette, at AIA-TRANBJERG atter var tilbage i Danmarksturneringen.

Sejren blev fejret med maner i omklædningsrummet, i bussen tilbage til Aarhus og ikke mindst i klubhuset på Aahavevej, hvor der foruden spillere og ledere var deltagelse af koner og kærestes, sponsorer, sportspresen og en række af klubbens trofaste tilhængere.

Svære modstandere i divisionen

Sæsonen 1976 i 3. division forløb hæderligt for klubben fra Aahavevej. Holdet endte som nr. 10 ud af 16 hold efter en godkendt indsats. Det var nemlig svære modstandere, som holdet løb ind i – og det samme var tilfældet i den efterfølgende sæson 1977. Hør blot hvem det var, vi var oppe mod dengang: Brøndby, Lyngby, Herning Fremad (FCM), Silkeborg og Helsingør, som alle i dag spiller i Superligaen – og bl.a. Viborg og Roskilde fra dagens 1. division. Der var mange hold med fra Sjælland, og det betød mange og lange rejser i bus, med tog og med færge.

"Et par af vores nøglespillere, den hidtidige anfører Tom Mikkelsen, og Kaj Nielsen, indstillede karrieren, og det var to spillere, der var svære at erstatte. Alligevel var mange af kampene jævnyrdige, og vi kunne

LEIF "MALER" SØRENSEN

Født 1946.

122 kampe på AIAs førstehold.

Debut 15. maj 1969 i 3. division mod Herning Fremad.

Blev i sin debut sparket ned, båret fra banen og endte på Herning Sygehus.

100 førsteholdskampe mod Viborg i 1978.

Indstillede sin aktive karriere i 1979 og blev fra 1980 holdleder for klubbens førstehold under træner Peter Poulsen.

glæde os over gode præstationer mod blandt andet Lyngby og Brøndby, hvis hold talte flere kommende landsholdsspillere. Men da sæsonen var slut, måtte vi desværre konstatere, at vi var endt på en 14. plads ud af 16 hold, og da fire hold skulle rykke ud, måtte vi se i øjnene, at det endnu en gang var slut med divisionsfodbold for klubbens førstehold," mindes Leif "Maler" Sørensen, som var holdets anfører i sæsonen 1977.

Fra sæsonen 1978 begyndte AIA-TRANBJERG endnu en gang forfra i Danmarks-serien. Men desværre er det ikke siden blevet til oprykning til divisionen for De Blå. Efter otte år i Danmarksserien er klubben nu uheldigvis rykket ned i lavere rækker.

Leif "Maler" Sørensen (tv) og målmand Carsten Larsen var to af de bærende kræfter på holdet, der rykkede op i 3. division i 1975 samt de efterfølgende to sæsoner i divisionen. Carsten Larsen blev i 1975 kåret til Årets Spiller af de øvrige på holdet.

FARVEL TIL AAHAVEVEJ

Efter 24 dejlige år med et klubliv, som gav sammenhold og kammeratskab, blev det en vemodig aktivitet med "Polterabend", salg af klubhus og lysanlæg.

Porcelænet fra Aahavevej der blev taget med hjem som souvenirs. Fra venstre en flad tallerken, en frokost/dessert tallerken og en kop. Alle med det karakteristiske AIA mærke.

Af Bjørn Eppler

Vi skulle lukke baneanlægget på Aahavevej ned og flytte til Grønløkke i Tranbjerg. Det blev en vemodig aktivitet. Aahavevej havde været vores hjemsted i 24 år. Minderne trænger sig på. Anlægget som myldrede af både voksne og børn i ni måneder om året. Der var en speciel stemning på Aahavevej – venlige mennesker og orden i tingene – ledere der påtog sig en opdragende rolle ud over det fodboldmæssige. Kammeratskaber blev skabt omkring fodboldglæden. Det myldrede med ungdom på banerne – seks hold i hver af de yngre årgange – vi vandt mesterskaber i ABU og JBU – mesterrækkehold i alle ungdomsrækkerne. 1. holdet var idolerne. I starten havde vi tre græsbaner, og den såkaldte bane 1 ud for klubhuset var lysbane, hvor lysanlægget fra Dalgas var flyttet ud af medlemmerne selv med Helmer Mikkelsen i spidsen. Senere fik vi grusbane over mod mosen med tilhørende grønt areal, og bane 1 blev igen en flot græsbane. Samtidig fik vi en bane 4 etableret ud for parkeringspladsen.

Der var "fuldt hus" på alle banerne alle dage undtagen fredag. "Ry" og Kamma passede anlægget og kiosken. Salen, som opholdsstuen blev kaldt, summede af folk efter træning – Ry sad kl. 19.30 på sin sædvanlige plads foran fjernsynet og så TV Aktuelt – alle bordene var optaget af folk, der spillede kort – andre sad i sofaerne og læste i scrapbøgerne. Det var det, vi kaldte klubliv, som gav sammenhold og kammeratskab.

Porcelænet blev souvenir

Nå, men vi var jo i 1974 blevet forlovet med Tranbjerg IF, og nu skulle vi så giftes og flytte sammen fra den 1. januar 1979. Vi holdt så helt naturligt en "polterabend" som den sidste afslutningsfest i vort elskede klubhus. Det blev med manér. På et tidspunkt sent om natten eller måske tidligt om morgenen blev jeg kaldt ud i køkkenet med besked om, at spillerne tog porcelænet med hjem. Vi havde fuldt service til ca. 60 personer – hvidt porcelæn med vores bomærke i blåt på. Det var forståeligt nok, at i takt med at folk gik, tog de souvenirs med hjem. Der var 18 tallerkener tilbage, som jeg

BJØRN EPPLER

Medlem af AIA 1. august 1951.
127 1. holdskampe.
Medlemsbladets redaktion 1963-72.
Træner for talentholdet i fire år.
I bestyrelsen 1970-78, formand 1979-81, kasserer 1984-90, formand for klubhusudvalget 1989-95.
I Idrætssamvirkets bestyrelse 1974-76.
DBU's repræsentantskab 1978-79, DBU trænerkurser.
Instruktør på DIF's lederkurser og DIF's idrætspsykologikurser.
Redaktør af 50års Jubilæumsskriftet i 1968.
Medlemsbladets Lederpokal 1976.
AIA-TRANBJERGS æresnål i sølv 1982, guld i 1988.
JBU's sølvnål 1990.

Bjørn Eppler.

siden hen har fordelt til gode AIAere, som ikke fik noget med fra denne "polterabend".

Salg af klubhuset

Det blev min opgave som formand at sælge klubhuset. Jeg solgte det til Aarhus Firmasport for 350.000 kr. incl. inventar. Det var en OK pris – firmasportens formand var en stor fan af AIA. Klubhuset var først i 1960'erne regnskabsmæssigt overført til hovedafdelingen, så alle afdelinger bidrog til driften af anlægget og klubhuset. Pengene fra salget blev efter en eller anden metode fordelt mellem de bidragende afdelinger og hovedafdelingen, så fodboldafdelingens andel jævnfør regnskabet kun blev på 105.000 kr. plus 6.000 kr. for inventar.

De penge blev brugt til et lysanlæg på Grønløkke, som kostede 119.578 kr., og med fradrag af tilskud fra tipsmidlerne på 15.000

kr. blev det til 104.578 kr. Så det gik næsten lige op.

Solgte lysanlægget to gange

I løbet af foråret solgte jeg lysanlægget til en mindre klub i Sønderjylland for 15.000 kr. Anlægget var flyttet med fra Dalgas og renoveret i 1965 for 10.000 kr., og i starten af 70'erne forbedret for 16.000 kr. Køberen skulle selv nedtage det, og de savede masterne over ca. 20 cm over jorden. Senere i 1979 fik jeg en henvendelse fra Århus Kommune om, at de gerne ville købe vores lysanlæg, når nu vi var flyttet til Grønløkke. Det morede mig lidt, og jeg skrev til kommunen, at de kunne overtage anlægget, som det er og forefindes for 100 kr. Kort tid efter fik jeg et pænt takkebrev og en check på 100 kr. Øh – det var jo en joke fra min side. Jeg troede, at kommunen ville have besigtiget anlægget og fundet, at der kun var

20 cm master tilbage. For ikke at få et dårligt ry hos kommunen skrev jeg et pænt, måske lidt morsomt, brev og returnerede checken. Det var med et vist vemod, at det således faldt i mit lod at afvikle Aahavevej, hvor vi havde haft så mange dejlige timer. Det anlæg, som vi troede var et blivende sted, holdt i 24 år.

Hans Ørum
ønsker tillykke
med de 100 år

Kontakt mig for et uforpligtende tilbud på tlf.

40 95 54 42

Høj kvalitet og god service...
... og konkurrencedygtige priser finder du alt sammen hos Tranbjerg Murerservice ApS

- Omfugning af murværk
- Skorsten
- Pudsning og vandskuring
- Klinker og flisearbejde
- Tilbygning, ombygning og renovering
- Badeværelser
- Diverse reparationer

TOM MIKKELSEN ER BLANDT KLUBBENS STØRSTE NAVNE

Han har det ikke fra fremmede. Hans far var en strålende spiller med 237 førsteholdskampe, men Tom sluttede med 244 kampe.

Af Mogens Poulsen

I de klubber, der har en Hall of Fame, er det kun de allerstørste spillere og idrætsudøvere, der får en plads i form af en buste eller et portræt til evigt minde om store præstationer. AIA-TRANBJERG har desværre ikke en Hall of Fame. Havde det været tilfældet, ville Tom Mikkelsen være selvskrevet til en plads her som en af klubbens største spillere gennem tiderne. Og han ville ikke være alene om at repræsentere familien Mikkelsen. Tom har nemlig ikke sine evner fra nogen fremmede. Hans far, Hans Viggo Mikkelsen, beskrives af sine samtidige som en af klubbens mest strålende spillere gennem årene. Fra 1936 til 1953 spillede Hans Viggo Mikkelsen 237 kampe i 2. division, Mesterrækken og 3. division. Han endte dog med at blive overgået af Tom, som nåede 244 førsteholdskampe for AIA og AIA-TRANBJERG fra 1966 til 1977. En far-søn konstellation med 481 førsteholdskampe overgås ikke mange steder.

Code barndomsminder om fodbold

"Som barn var jeg mange gange på stadion og se min far spille. Jeg husker tydeligt min fars sidste kamp for AIA. Det var på Aarhus Stadion 2. Pinsedag 1953. Kampen mod HIK var afgørende for oprykning til 2. division. Vi var 21.637, der overværede kampen, som med Gunnar Nu ved mikrofonen blev transmitteret direkte i radioen. 1-1 blev resultatet. AIA rykkede op i 2. division i en kamp, der har en fremtrædende plads i AIA's historie, samtidig med at min far indstillede sin karriere på førsteholdet," fortæller Tom.

Spillede på Dalgas Avenue

Den unge Tom blev medlem af AIA som 6-årig, da han begyndte som babyspiller på

Det originale lykønskningstelegram til Tom og Kaj ved deres debut på AIA's divisionshold i Haderslev i 1966.

Dalgas Avenue, der var klubbens hjemsted fra 1942 til 1954.

"Det er begrænset, hvad jeg kan huske så langt tilbage i tiden. Én ting har dog gjort indtryk på mig. En af dem, jeg kom til at spille med på Dalgas, var Bjørn Eppler, som siden blev min holdkammerat på førsteholdet i mange kampe. Jeg husker ham, fordi han var stor og hurtig og en god spiller. Højde og drøjde betyder meget som ungdomsspiller, og jeg var blandt de mindste," fortæller Tom, mens han fremviser en bog med resultater og egne scorede mål dækkende alle sine kampe fra 1954 til og med juniortiden.

"Fra mine tidlige år i AIA er vi flere fra min årgang – 1946 – der har udviklet et dejligt kammeratskab, som stadig varer ved. Der er bl.a. tale om Leif Maler Sørensen, Tommy Sørensen og Flemming Vejlin. Vi og andre 1946-AIA'ere mødes stadig en gang om året, spiser en frokost og mindes vores gode tid i AIA. Tommy

er flyttet udenbys, men Leif og Flemming plus mange andre gode fodboldkammerater er også med på gåholdet, der vandrer en gang om ugen," beretter Tom med glæde.

Debut som 19-årig i 1966

Den 3. april 1966 fik Tom sin debut på AIA's førstehold. Det skete i en kamp i 3. division i Haderslev. "Vi vandt kampen 2-1, men ellers husker jeg ikke meget fra selve kampen. Hvad jeg imidlertid husker, og som gjorde et stort indtryk på mig, skete før kampen, hvor også en anden ynglingspiller, Kaj Frederiksen, debuterede. I omklædningsrummet modtog vi et telegram afsendt fra Telegrafstation Haderslev med ordlyden "til kaj og tom aia's divisionshold haderslev stadion haderslev – held og lykke med debuten – underskrevet karl og ringsted."

"Det var træneren og holdlederen for ynglingsholdet, Karl Andreasen og Erik Ringsted,

Tom Mikkelsen (i midten) ser til, mens Palle Nielsen (t.h.) scorer i 3-3 kampen mod Frederikshavn i 3. division 31. marts 1968.

som viste os denne fine gestus. Et par dejlige mennesker der virkelig holdt af deres drenge og var stolte over at kunne levere to debutanter til førsteholdet," husker Tom med oprigtig glæde, mens han viser det originale telegram frem.

I Stiftstidendes referat af kampen står der blandt andet: "Et rutineret trekløver stod bag AIA's sejr på 2-1. Den 19-årige Tom Mikkelsen fik en lovende debut. Han er lidt langsom i nærkampene, men har et godt blik for spillets udvikling og afleverer med fornuft." Det rutinerede trekløver? Såmænd 25-årige Ole Maltesen, Kaj Nielsen og Valter Pedersen.

Anfører og topscorer

Efter en fodboldpause på grund af militærtjeneste efterfulgt af en meniskskade var Tom klar til divisionsfodbold igen fra sæsonstarten i 1968. Derefter fulgte en lang og fornem karriere, der strakte sig over tilsammen elleve sæsoner i 3. division og Danmarksserien. En naturlig evne til at gå forrest og tage ansvar betød, at Tom i det meste af sin karriere var holdets anfører. "Jeg var med til at markere vores spil. Det gav mig en lederrolle. Der blev lyttet mere til nogle end til andre på holdet. På den måde opstår der et naturligt hierarki, hvor jeg var med i toppen," lyder det fra Tom.

I nogle sæsoner var Tom desuden sit holds topscorer. Masser af mål blev det til - primært på langskud og hovedstød - men også en del direkte på frispark.

"Vores ubestridt bedste fodboldspiller"

Mange rosende ord er der i tidens løb blevet hæftet på Tom Mikkelsens fodboldspil i pressen, i klubbladet og blandt med- og modspillere. I en hyldest til Tom i anledning af hans førsteholdskamp nr. 200 i 1975 blev

han af klubbladets daværende redaktør Hans Vedholm omtalt som "vores ubestridt bedste fodboldspiller". "Tom er teknisk velfunderet, han læser spillet godt, og han besidder en veludviklet placeringsevne. Han er stærk i hovedspillet og sparker lige godt med begge ben. Føj dertil en stærk fysik og fine taktiske evner. Facit er noget nær den komplette spiller. AIA har en anfører og fodboldspiller, som mange klubber misunder os," lyder et andet citat fra klubbladet.

Sammenhold og kammeratskab

Tom peger på det sociale aspekt, sammenhold og kammeratskab, som noget af det bedste, han har med sig fra karrieren i AIA og AIA-TRANBJERG. Livslange venskaber er det blevet til, fortsat samvær med gamle holdkammerater og det at komme til at spille på lavere

I 1976 var vi tilbage i 3. division. I B.T. blev det til en artikel om, at AIA nu havde to spillere på førsteholdet, der begge er sønner af tidligere berømt heder. Fra venstre Tom Mikkelsen, Kim Homann (Pedersen), Hans Viggo Mikkelsen og Ernst Pedersen. Foto Erik Jepsen.

rangerende hold, specielt på 5. holdet, og lære nye mennesker i klubben at kende efter førsteholdskarrieren, sætter han pris på. Derfor giver klubbens slogan "Aldrig er træets top mere værd end roden" god mening for Tom.

Smør tælleapparaterne

At AIA's spil ofte har svinget fra det sublime til det miserable vil Tom gerne illustrere med denne historie. "I maj 1969 mødte vi i 3. division Odense KFUM på Aarhus Stadion. Vi spillede en drømmekamp og vandt 5-1. Stiftstidendes overskrift lød således: "Smør tælleapparaterne", og det store kampreferat flød over med superlativer om vores spil. "AIA gav opvisning, og fortsætter det, vil folk vælte ind til deres kampe," skrev den begejstrede reporter.

"Næste scene er Odense Atletikstadion fire måneder senere. Returkamp mod Odense KFUM. Allerede i kampens 1. minut kommer vi bagud 1-0, og det blev starten på en AIA massakre. Hele 8-2 tabte vi efter en miserabel indsats. Stiftstidendes kampreferat var skrumpet til en lille énspalter, og der blev vist ikke smurt flere tælleapparater på Aarhus Stadion."

Karrierestop i 1977

Efter 244 førsteholdskampe under seks forskellige trænere valgte Tom forud for sæsonen 1977 efter aftale med træner Leo Mouritzen at drosle ned og lave lidt om på prioriteringen af sit liv. Efter en række kampe besluttede Tom sidst på sæsonen helt at stoppe med førsteholdsfodbold og starte på en kombination af sekunda- og oldboysfodbold uden hård træning, men med mange sejre og godt socialt samvær.

Det var slut med de store kampe, men for Tom var det ikke noget savn. Han glæder sig i stedet over det gode kammeratskab og samvær med AIA-venner fra ungdomstiden, fra tiden på førsteholdet, dem fra 5. holdet og veteranerne i gåklubben. Tom kan med stolthed se tilbage på en lang og flot karriere hos De Blå.

PIGEFODBOLDEN BLEV EN SUCCES

Ungdomsfodbold for piger blev først en realitet omkring 1984. En af pionererne var Bjørn Bülow, der bor på Grønløkke Allé.

Af Kim Homann

Bjørn og hans hustru Jane har i dag tre voksne børn - Morten, Anni og Mikkel - som har spillet fodbold på Grønløkke fra barnsben.

Bjørn fortæller, at han og Jane, som de fleste andre forældre fik deres gang på græsbanerne fra sidste i 70'erne, da storebror Morten (f. 1972) begyndte at spille fodbold. De to mindste - den mellemste Anni (f. 1974) og lillebror Mikkel (f. 1982) - var også med familien på banerne. Anni begyndte at lege med fodbolde på sidelinjen, når familien var med Morten til fodbold, og forældrene opdagede, at hun også var interesseret i at spille fodbold.

Pudsig episode

Da der ingen pigefodbold var i klubben, begyndte Anni i starten at træne og spille med nogle jævnaldrende drenge - og det gik fint. Bjørn husker en pudsig episode, da Anni i en kamp scorede, og medspillerne flokkedes omkring hende for at fejre målet. Men pludselig kom de i tanker om, at målscoreren var en pige - og så blev hyldesten en smule akavet på grund af drengenes generthed.

Bjørn startede sit engagement i klubben som holdleder for Mortens hold, som havde Hans Jørgen Devantier som træner. Men han syntes, at der manglede muligheder for pigefodbold i klubben. Johan Wulff, hvis datter Charlotte også var fodboldinteressert, og Bjørn snakkede om det og aftalte at forsøge at gøre noget ved sagen. Bjørn mener, det var i 1984.

Invitation til Åbent Hus

De tænkte på, hvordan de bedst kunne få fat på de piger i Tranbjerg, som havde lyst til fodbold. De enedes om at få lavet nogle brochurer om pigefodbold, som blev uddelt

i klasserne på de to skoler i området, og der blev inviteret til Åbent Hus-arrangement for de interesserede på Grønløkke.

Da dagen kom for arrangementet, og Johan og Bjørn gik mod bane 4, hvor tingene skulle foregå, var de forbløffet over en mindre folkevandring ned mod banen. Der kom ca. 80 piger i forskellige aldre, og de var fulgt af en stor flok forældre. De kunne med glæde konstatere en overvældende interesse for pigefodbold i Tranbjerg-området.

Anseelsen steg

Den store interesse forpligtede. Johan blev træner for miniputpigerne og Bjørn blev med assistance fra holdledere som Gert Andersen og Jørn Henriksen, træner for to hold lilleputpiger (7 mands- og 11 mands-hold). Bjørn fortæller, at han havde meget lidt forstand på fodbold, da han tog trænerudfordringen op. Han stammer fra Haderslev og havde aldrig tidligere spillet fodbold, men gik til svømning. Han kunne godt sætte sig ind i strategien og se, hvor han skulle placere spillerne på banen. Han gik på med krum hals og tog også de grundlæggende trænerkurser i Vejle. Desuden snakkede han med de gamle garvede trænere i klubben og fik nogle tips af dem.

Bjørn beretter, at pigefodbolden ikke var så velset i starten, men på grund af den store

skare spillere og opbakningen fra forældrene, steg anseelsen i klubben. Bjørn nævner også, at han fik stor hjælp fra nogle af de garvede ledere som for eksempel Hans Jørgen Devantier, Arne Knudsen og Svend Aage Hejlskov med mange praktiske ting. Bjørn fungerede i nogle år som gruppeleder for pigerne og var også medlem af bestyrelsen i Ungdomsafdelingen.

Stævner både ude og hjemme

Bjørn har mange gode minder med fodbolden i 1980'erne. Han husker gode ture til Norway Cup og Karlstad Cup med hygge og gode resultater. Pigerne samlede blandt andet tomme flasker ved Grøn Koncert for at samle penge ind til deltagelse i stævnerne, og der var sædvanligvis stor opbakning fra forældrenes side.

I kølvandet på den store opbakning fra pigeafdelingens ledere og forældre opstod tanken om at lave et stort pigestævne, som kom til at hedde AIA-TRANBJERG Pigecup. Klubben fik succes med stævnet, idet man - i modsætning til ved andre stævner - her garanterede hvert hold minimum fire puljekampe - og desuden var kamplængden længere end ved andre stævner. Johan Wulff, Gert Andersen, Jørgen Henriksen og Bjørn var primus motorer ved disse stævner, som kun kunne lade sig afvikle med hjælp fra mange frivillige fra klubben, som var dommere, hjalp med den praktiske afvikling og meget mere.

Nu i badebukser

Bjørn stoppede sin daglige gang i AIA-TRANBJERG i starten af 90'erne, da "hans" piger blev junior-damer. Han har i hele sit liv arbejdet som socialpædagog ved specialinstitutioner i Aarhus-området, indtil han gik på pension for tre år siden. Han holder formen ved lige med langdistancesvømning (5-6 km) og landevejscykling på motionsplan.

Han vandt DM i 2017 i langdistancesvømning i sin aldersgruppe.

Bjørn Bülow

Junior A. INVITA CUP 1990:

Forrest fra venstre: Heidi Juhl Pedersen, Katrine Eppler, Jannie Schriver, Merete Johansen, Charlotte Boye Jensen, Christina Gammelgaard Andersen, Anni Bülow og Tine Jensen. Bagerst fra venstre: Jørgen Henriksen, Heidi Gulmann Henriksen, Mette Franch, Charlotte Apel, Anette Nicolajsen, Majbrit Schriver, Pernille Pedersen og Bjørn Bülow.

STORT TILLYKKE MED DET FLOTTE 100-ÅRS JUBILÆUM

Som sponsor for AIA-Tranbjerg igennem 37 år – er det her fra Nybolig Per Faurholt en glæde at ønske alle i og omkring klubben et stort tillykke med jubilæet i fodboldafdelingen.

Per Faurholt
Indehaver, Ejendomsmægler, MDE

Nybolig Per Faurholt

Højbjerg/Viby/Risskov
Rosenvangs Allé 106 · 8270 Højbjerg · 8614 4011
Skanderborgvej 207 · 8260 Viby J · 8614 4011
Nordre Strandvej 37 · 8240 Risskov · 8617 3322

SPAREDE SAMMEN TIL NYT KLUBHUS

Igennem 1970'erne var vores økonomi holdt i stramme tøjler. Formuen lå mellem 50.000 kr. og 100.000 kr. – takket være festugetombolaen og bankospillene. Men i starten af 1980'erne gik det galt. Gælden nåede op på 191.614 kr. i 1985. Nu måtte der ske noget.

Af Bjørn Eppler

Da Initiativudvalget var gået i opløsning ved udflytningen til Grønløkke, fortsatte aktiviteterne med banko og tombola uændret, og de blev organiseret i det, vi så kaldte "Fodboldens Venner".

Uagtet disse store alternative indtægter endte vi i 1985 med en gæld på næsten 200.000 kr. til Arbejdernes Landsbank. Ole Plejdrup blev formand i 1986, og jeg var blevet kasserer i 1985. Vi var enige om, at der kun var en vej frem: At spare, hvor spares kan og øge indtægterne fra de alternative kilder. Det lykkedes.

Der var også nye ideer: Salg fra Ishuset på Bane 1, Julemærket og Julekalender, der gav ca. 10.000 kr. om året. Slaget om Aarhus-bugten, som også gav ca. 10.000 kr. om året i 1991 og 92, var et samarbejde mellem IHF, Skovbakken, Åbyhøj, AGF og AIA-TRAN-BJERG, hvor et udvalgt hold spillede mod AGF. Vi solgte Brian Jørgensen til Silkeborg i 1991 for 25.000 kr. Vi afholdt i 1992 to halfester med diskotek for unge mennesker. Vi havde også i perioden fået råd til en tribune på Bane 1. Den kostede 92.678 kr. Som noget helt ekstraordinært udskrev fodboldbestyrelsen et ekstrakontingent på 100 kr., som i 1990 gav 17.300 kr.

Drømmen i 1980'erne var at få vores eget klubhus. Genskabelsen af klublivet fra Aahavevej i skolens kantine havde vi indset at være en umulighed. Gradvis forsvandt medlemmerne efter træning.

Vi fik afviklet gælden og oparbejdet en formue, som gjorde, at vi turde gå i gang. Vi havde i klubhusfonden 83.499 kr., og vores andel af kommunens tilskud var på 339.901 kr. Resten tog vi fra egenkapitalen, så det samlede indskud i klubhuset blev på 547.683 kr. - bogført pr. 1. januar 1992.

Indtægter fra 1980 til 1986

Kr.	1980	1984	1985	1986
Banko	14.403	31.667	55.000	20.000
Tombola	19.354	15.921	24.862	9.839
Bamsetombola	27.214			
Festugeavis	7.032			
Jul i Tranbjerg	4.568	7.901	14.543	
Lotteri		3.199	23.241	15.497
Kampprogram, Sponsor			80.641	93.457
I alt	72.571	58.688	198.287	138.793

Mindre, mellem
eller stor virksomhed.
Hos os vil du altid
være **nummer 1**

REVISION · REGNSKAB · RÅDGIVNING · SKAT

Tangen 9 · 8200 Aarhus N · Tel. 87 32 57 00

www.beierholm.dk

Indtægter fra 1990 til 1992

Kr.	1990	1991	1992
Banko	45.000	35.000	60.000
Tombola	16.533	11.119	10.133
Bandereklamer	52.838	58.122	38.296
Sponsorer	101.902	72.059	74.702
Julemærket	8.844	14.353	8.911
Kampprogram	6.148	17.643	20.993
Avis - klubhusåbning		52.030	15.255
Halfest			70.000
I alt	231.265	260.326	298.290

Økonomi 1980-92

Kr.	Overskud	Formue
1980	-97.005	94.522
1981	-38.742	56.779
1982	-29.519	27.260
1984	-147.141	-165.208
1985	-26.406	-191.614
1986	42.519	-149.094
1987	138.759	-10.335
1988	104.000	93.665
1990	39.602	144.300
1991	-36.081	448.125
1992	44.397	461.124

DANMARKS BEDSTE OLDBOYSHOLD

AIA-TRANBJERG blev danmarksmestre i både 1981 og 1982 efter en målrettet indsats gennem flere år, og det gav genlyd i både den lokale og den landsdækkende presse.

Af Mogens Poulsen

I begyndelsen af 80'erne fristede klubbens førstehold en lidt anonym og upåagtet tilværelse i Danmarksserien. De store resultater udeblev. Men alligevel blev der i fodboldkredse talt om AIA-TRANBJERG, og klubbens navn blev flittigt nævnt i medierne – såvel lokale som landsdækkende. Det skyldtes klubbens bedste oldboyshold, som i årene 1981 og 1982 markerede sig stærkt som Danmarks absolut bedste oldboyshold.

DBUs landspokalturnering

Der var tale om et stærkt og velspillende hold bestående primært af tidligere divisionsspillere i midten af 30'erne plus tre til fire ældre spillere. Holdet havde i en årrække klaret sig flot i Midtjysk Oldboys Alliance, en turnering med deltagelse af hold fra midtjyske divisionsklubber som bl.a. Randers Freja, AGF, Horsens, Ikast, Viborg, Vorup og Silkeborg. Siden midten af 70'erne opnåede AIA-TRANBJERG år efter år flotte placeringer her og tilmed flere midtjyske mesterskaber. Derfor var det oplagt, at vi skulle deltage, da DBU i 1981 for første gang arrangerede en landsdækkende pokalturnering for oldboys. Alle klubber i hele landet kunne tilmelde sig. De første kampe blev spillet i puljer, og derefter gik man over til cup-systemet frem til finalen. På den måde kom vi til at møde en lang række hold, vi aldrig tidligere havde spillet

mod. I alt 192 klubber var tilmeldt den første turnering i 1981. Vores mål var klart – vi ville være danske mestre. Og det blev vi – oven i købet to år i træk.

Vejen mod finalen i 1981

Vores første modstander i DBUs Landspokalturnering 1981 var Solbjerg, som vi besejrede med 5-0. Herefter fulgte en række kampe mod forholdsvis overkommelige modstandere. Og efter seks sejre ventede stærke modstan-

2 med et nederlag i semifinalen. 2-1 vandt vi på to hovedstødsmaal af Bjarne Rønberg. Vi var nu godt på vej til at nå vores mål om at blive landets første danske mestre i oldboysfodbold. Og efter kampen udtalte formanden for AIA-TRANBJERGS fodboldafdeling, Bjørn Eppler, følgende til Aarhus Stiftstidende: "Det er fodboldafdelingens bedste resultat i mange år. Det er skrappt, at vi skal ty til de gamle for at nå noget."

Klar sejr over Ikast i finalen

Vores modstander i finalen blev Ikast. Et stærkt hold som vi havde mødt mange gange i Midtjysk Oldboys Alliance. En slags arvefjende i de år og et hold vi kendte godt, fik et fint venskab med og arrangerede sammenkomster med efter kampene. Men nu var det alvor. Kort tid før finalen, som fandt sted den 30. august 1981 på Aarhus Stadion, havde vi tabt den afgørende kamp til

Holdet der vandt DBUs Landspokalturnering for Oldboys 1981. Fra venstre ses Erik Laursen, Leif "Maler" Sørensens, Jimmy Nielsen, Tom Simonsen, Per Borch, Tom Mikkelsen, Kaj Nielsen, Keld Homann, Mogens Poulsen, Ole Maltesen, Flemming Guldmann, Flemming Vejlin og Poul Pedersen. Med mikrofonen DBUs repræsentant Thorkild Bekker. Foto: Brit

dere. Først Odense KFUM som vi besejrede med 3-1. En klub vi også kom til at møde de næste år, og som vi udviklede et fint venskab til med hyggelige sammenkomster efter kampene. Efterhånden kom der flere tilskuere til vores kampe end til førsteholdets. Derfor fik vi lov at spille de næste to kampe på Aarhus Stadions Bane 2. I kvartfinalen ventede et stærkt hold fra Køge, som vi besejrede med 4-1. Og også Køges naboer fra Herfølge måtte forlade Bane

Ikast om det midtjyske mesterskab. Så der var lagt op til revanche. Efter en halv time førte vi med 2-0 på mål af Per Borch og Tom Mikkelsen. I 2. halvleg øgede Per Borch til 3-0, som blev kampens resultat. AIA-Tranbjerg var landets første danmarksmestre i oldboysfodbold nogensinde. Efter kampen var DBU vært ved en banket i restauranten på Aarhus Stadion. Et sølvfad og guldmedaljer fik vi overrakt på banen, og ved banketten var der ud over taler fornemme erindringsgaver til alle spillere.

Holdet der vandt DBUs Landspokalturnering for Oldboys i 1982 er her fotograferet i Vanløse Idrætspark før finalen mod Averta. Bagest fra venstre: Erik Laursen, Per Borch, Kaj Nielsen, formand og holdleder Svend Aage Pedersen, Jimmy Nielsen, Jan Nielsen, Leif "Maler" Sørensen og Tom Mikkelsen. Forrest fra venstre: Mogens Poulsen, Keld Homann, Bjarne Rønberg, Ole Maltesen, Flemming Vejlin og Poul Pedersen.

En dejlig stund, et kært minde og en stor dag for klubben, for spillerne og ikke mindst for vores formand, holdleder og indpisker Svend Aage Pedersen.

216 klubber fra hele landet var med i 1982

Der var tilmeldt 192 hold til den første landspokalturnering i 1981, og turneringen var en succes. Det betød, at DBU også arrangerede en tilsvarende landsdækkende turnering i 1982. Selvfølgelig skulle vi være med igen. Vi rådede over de samme spillere som i 1981 plus enkelte lidt yngre kræfter. Og målet var klart: Vi gik selvfølgelig efter guldet igen. Til turneringen i 1982 var der tilmelding fra 216 klubber, og med det system, turneringen blev afviklet efter, betød det, at der inden finalen skulle spilles 574 kampe overalt i landet. Så vi stilede efter at stille til start i kamp nummer 575. Efter en række sejre og godt og solidt spil nærmede vi os de svære modstandere som Kastrup, der var modstanderen i kvartfinalen. På vores favorit-hjemmebane, Aarhus Stadions Bane 2, blev det til en sejr på 4-0 til AIA-TRANBJERG.

Slaget på Peter Bangs Vej

Modstanderen i semifinalen viste sig at blive KB, landets vel nok bedst kendte, mest respekterede og fornemste fodboldklub. Det skulle vise sig at blive en nervepirrende kamp både uden for og på banen – det blev ganske

enkelt slaget på Peter Bangs Vej. En kamp alle involverede fra AIA-TRANBJERG stadig mindes med både glæde og forundring.

KB sejrede uden for banen

Da vi ankom til Københavns Hovedbanegård, var toget forsinket. Med taxaer nåede vi frem til KBs baner på Peter Bangs Vej et kvarter før kampstart. KBs spillere løb allerede og var medede op, og vi bad dommeren om at få kampen udsat 10-15 min. Det gik han selvfølgelig med til. Men KBerne anført af Niels Christian Holmstrøm protesterede over for dommeren. Grunden var, at Holmstrøm, som dengang var træner for B1903s 1. divisionshold, senere på dagen skulle med holdet til Ikast og spille aftenkamp. Det første slag uden for banen vandt KBerne, da dommeren ombestemte sig, så kampen skulle fløjtes i gang til det normale tidspunkt. Vi nåede ikke vores ritualer, vi fik ikke varmet op, og et par AIA-TRANBJERG-spillere kom først på banen, da dommeren satte kampen i gang.

Jyder kan man da ikke tabe til

KB stillede med et stærkt mandskab, der bl.a. talte landsholdsspillerne Niels Hagenau, Niels Christian Holmstrøm og Finn Laudrup. Og det var helt klart fra starten, at det bare var en kamp, de skulle have overstået. Det skinnede igennem på deres indbyrdes indforståede snak og på en del uartige tilråb til os spillere i de blå trøjer. Sådan en flok ukendte jyder kunne

man da umuligt tabe til, var deres arrogante holdning.

Tre hovedstødsmaal

KB kom da også ret hurtigt foran 1-0 ved Uffe Brage, og deres indbyrdes snak drejede sig nu kun om, hvor stor sejren ville blive. Men efterhånden kom vi ind i kampen, og på vores hold var der en jyde, som KBerne ikke havde taget i ed. Tom Mikkelsen har i karrierens løb lavet mange hovedstødsmaal, og den sensommerdag i 1982 var han slet ikke til at styre. Med tre flotte mål på hovedstød bragte han os foran med 3-1 til stor frustration for de mere og mere desillusionerede KB-stjerner. Til slut fik KBs Niels Christian Holmstrøm reduceret til 3-2, som blev kampens resultat. En kærligkommen sejr til de blå var en realitet, og det blev slået fast med syvtommersøm, at hovmod står for fald.

Finale mod Averta

Nu hvor vi havde stiftet bekendtskab med københavnsk arrogance, var det dejligt et par uger senere at møde nogle søde, rare og venlige mennesker fra Averta, som blev vores finalemodstander.

Kampen fandt sted i Vanløse Idrætspark, og næsten 400 tilskuere var mødt op, heriblandt en lille skare på 20-25 AIA-TRANBJERG tilhængere. Den ordinære kamp endte 0-0. Det samme gjorde omkampen. Så det hele skulle afgøres på straffespark. Her var vi bedst og vandt 5-4 på mål af Kaj Nielsen, Tom Mikkelsen, Mogens Poulsen, Flemming Vejlin og Jan Nielsen. Vi fik således igen hængt guldmedaljer om halsen, og det blev slået fast med syvtommersøm, at Danmarks bedste oldboyshold for andet år i træk hed AIA-TRANBJERG

AIA'ER SOM DIREKTØR I KB

Henrik Eigenbrod: "AIA var en dejlig klub. Det var dér, jeg fik min fodboldopdragelse. Jeg var med i et fantastisk kammeratskab og mærkede en klubånd, der var super for sådan en knægt som mig."

Af Kurt Leth

"Jeg tænker tit tilbage på min ungdomstid som fodboldspiller i AIA. Min fodboldopdragelse kunne ikke have været bedre. Der var styr på tingene," siger Henrik Eigenbrod - et af AIAs største fodboldtalenter gennem tiderne 60 kampe for AIA, 236 kampe for KB, 9 A-landskampe og 3 ungdomslandskampe - professionel i to år i den hollandske klub AZ Alkmaar.

Rykket op som yngling

"AIA på Aahavevej har betydet uendelig meget for mig - såvel menneskeligt som fodboldmæssigt. En tid, jeg aldrig vil glemme."

Henrik debuterede for "De Blå" i Danmarksserien den 25. august 1974. AIA vandt 6-2 over Randes Freja.

Knap to år senere spillede han sin sidste kamp for AIA. Vi mødte hjemme Brøndby i 3. division den 14. november 1976. AIA sejrede med 4-3.

Der er kræfter i det gamle AIA, der fortæller mig, at hvis Henrik Eigenbrod ikke var rejst til KB, ville "De Blå" have haft pæne chancer for en plads højere oppe i rækkerne end i dag.

KB og hallen

Henrik Eigenbrod - i dag 62 år - er direktør på femte år i kontinentets ældste fodboldklub KB - Københavns Boldklub. En 142 gammel forening, der oses af en lang og gløvedig idræts historie med fodbold, tennis og cricket på programmet.

Det er en stor arbejdsopgave, der er lagt på Henrik Eigenbrods skuldre med ansvar for den daglige drift i KB med sine 4500 medlemmer fordelt på fodbold, tennis og cricket.

Og som om det ikke skulle være nok. Oveni direktør-jobbet for KB står Henrik så også for tilsynet med genopbygningen af kæmpepro-

jektet: KB-Hallen efter den voldsomme brand for syv år siden.

Bedste udgave

Om jyd Henrik Eigenbrod siger den navnkundige Niels-Chr. Holmstrøm, hovedformand for KB, tidligere spiller og træner: "Henrik er den bedste udgave af en jyde. Jeg har haft ham som både medspiller og som spiller, da jeg blev træner for KB. Da vi mange år senere manglede en direktør for driften af KB, ansatte vi Henrik. En beslutning, vi er rigtig glade for."

På Aahavevej

På Aahavevej var Henrik et lysende talent. Han blev rykket op på førsteholdet allerede som andetårs yngling. Det var ellers ikke noget, der huede træneren Hans Vedholm. For han havde et rigtigt lovende kuld ynglinge, og nu blev holdet svækket, fordi den bedste skulle op og spille senior. Men Henriks talent var så indlysende, at der ikke var nogen vej udenom. Det viste sig at blive en god disposition. For Henrik Eigenbrod var med til at spille AIA tilbage til dansk divisionsfodbold. Der er ingen tvivl om, at AIA kunne have fået meget ud af den dygtige midtbanespiller, som Henrik var i sine yngre år.

Soldat og KB

Men en dag skulle han ind at springe soldat. "Jeg blev indkaldt til Høvelte Kaserne, og jeg skulle finde en klub på Sjælland. En af mine holdkammerater fra AIA, Niels Erik Nielsen (Pils) spillede på KB's 1. divisionshold. Han sagde: Du skal ind til KB. Jeg fulgte hans råd og meldte mig i KB. Det har jeg aldrig fortrudt. I starten virkede KB med sit store flotte klubanlæg og KB-hallen ved siden af meget imponerende på mig. På KB's hold var der spillere som Finn Laudrup, Torsten Andersen og Ole Qvist."

Men Henrik Eigenbrod lod sig ikke dupere.

"Ledere, trænere og medspillere gav mig en fantastisk velkomst, og jeg var heldig at komme på KB's 1. divisionshold med det samme. I den første kamp mod Vejle på udebane som indskifter. Og allerede kampen efter var jeg fast mand hos KB. Derefter gik det bare derudad uden særlig mange dikkedarer. Jeg var heldig at være på det rigtige sted på det rigtige tidspunkt, men jeg må jo have været god nok."

På Langenæs

"Oprindeligt spillede jeg i Aarhus 1900 under Ringgadebroen. Jeg boede i kvarteret tæt på Læssøesgades Skole - ligesom min bedste kammerat Per Linaa Jørgensen. Per spillede ude på Aahavevej. Han ville have mig med derud. Jeg var ikke svær at overtale. Selv om både Pers og min familie senere flyttede længere væk - til Beder, drømte vi ikke om at droppe AIA og spille et andet sted. Jeg havde god støtte i Per og hans familie. Mine forældre var blevet skilt. I den forbindelse tog Pers forældre sig rigtig meget af mig. Hvad jeg har spist af mellemadder inde hos dem er ikke småting. Jeg havde nærmest fri adgang til hus og køleskab."

Tom med den brillante teknik

"Fra tiden som senior mindes jeg trænere som Leif Holm og Leo Mouritzen. Men den person, der påvirkede mig mest, var så absolut en af mine medspillere Tom Mikkelsen. Han var 10 år ældre end mig og var i besiddelse af en rutine, som jeg misundte ham. Så jeg gjorde alt for suge nogle af hans færdigheder til mig.

Tom husker jeg som spilleren med den brillante teknik. I kampene var han strategen med det gode blik for spillet."

To år i AZ Alkmaar

Om sine to år AZ Alkmaar i Holland i 1982-1984 fortæller Henrik Eigenbrod:

"Det gik rigtig godt for KB og dermed også for mig personligt. Blandt andet erobrede vi Danmarksmesterskabet i 1980. Jeg debuterede på A-landsholdet i 1981 i en venskabskamp mod Rumænien med blandt andre Allan Simonsen på holdet. Vi vandt 2-1.

Personligt kom jeg i bedre og bedre form, og pludselig en dag fik jeg et tilbud fra hollandske AZ Alkmaar.

At spille fodbold på heltid var fantastisk. Jeg skulle ikke længere passe et job eller en uddannelse ved siden af fodbolden. Nu kunne jeg koncentrere mig 100 procent om min sport."

80.000 tilskuere

"Jeg nød årene i Holland. At spille for 80.000 tilskuere på et totalt udsolgt San Siro stadion i Milano var så absolut et af højdepunkterne. Det var i 1982. Vi mødte Inter i et Europa Cup-opgør.

Efter to år i Holland var jeg hjemme i Danmark igen. Ledelsen i AZ Alkmaar formåede ikke at skaffe tilstrækkelig med kapital, så der opstod økonomiske problemer. Klubben blev tvunget til at gå over til semiprofessionalisme. Så da min kontrakt udløb skulle jeg rejse hjem til Danmark. Men hvor hen?"

Hjem til OB

"Heldigvis var der en herre, som stod klar i kulissen - nemlig Richard Møller Nielsen. Træner i OB. Han havde i mange år et godt øje til mig - også inden jeg begav mig ud på mit professionelle eventyr.

Richard vidste godt, at jeg var uddannet politibetjent. Så når KB og OB mødtes, sagde han ofte: "Det er galt med kriminaliteten i Odense. Du må komme og hjælpe mig."

Tiden i OB var både hård og udfordrende for mig. Ikke kun på grund af fodbolden, men ligeså meget fordi jeg nu igen skulle passe mit job ved politiet i København ved siden af at træne tre-fire gange om ugen i Odense. Plus kampene. Men det gik. Efter en sæson i OB lå det i luften, at jeg vendte tilbage til KB med Holmstrøm som ny træner. Det var jeg tilfreds med. Det var som at komme hjem igen."

Henrik Eigenbrod i aktion for landsholdet. Han er nu 62 år, spiller oldboysfodbold og skyder fortsat lige hårdt og præcist med sit venstreben. Foto: dbufoto.dk

Efter tiden i OB blev det til tre sæsoner på KB's førstehold, inden karrieren sluttede.

Ni landskampe

Om sin karriere på det danske A-landshold, der strakte sig over en fireårig periode fra 1981 til 1985, siger Henrik Eigenbrod:

"Ni A-landskampe og to mål blev det til. Min plads var forstopper. Jeg må erkende, at jeg havde svært ved at bide mig på som fast mand. Konkurrenterne var Ivan Nielsen og Søren Busk. De to gjorde det jo glimrende, så jeg var tredje valg. At det blev til ni A-landskampe, er jeg både tilfreds med og stolt af.

Tilbage

Tiden i AIA fik Henrik Eigenbrod for alvor genopfrisket i år 2000. Da arrangerede AIA-TRANBJERG en kamp mod oldboyslands-holdet. Ved den lejlighed spillede Henrik for AIA-TRANBJERG.

"Mit besøg dengang fik minderne om en super AIA-tid til at vælte frem."

Henrik Eigenbrod slutter som han begyndte, da jeg sagde goddag til ham på Peter Bangs Vej på Frederiksberg:

"AIA var en dejlig klub. Ånden i træhuset på Aahavevej var som født til mig. Det var her, jeg kunne udfolde mig maksimalt. Hjerteligt tak for det."

SYV ÅR MED UDFORDRINGER

Min tid som formand for fodbolden i AIA-TRANBJERG husker jeg som en periode med en masse arbejde. Men med alle de hjælpere, jeg var omgivet af, følte jeg mig altid i godt selskab.

Af Kurt Leth

"Det var både spændende og hårdt at være formand for AIA-TRANBJERGS fodboldafdeling. Jeg mindes tiden som en af de bedste perioder i mit liv med nogle fantastiske mennesker omkring mig." Sådan siger Ole Fly Plejdrup om de syv år, han stod i spidsen for klubbens fodboldspillere.

Bankede på døren

"Aftenen før generalforsamlingen i 1984 kom et par AlAere til mig og bankede på min dør og sagde: "Du skal være formand for fodboldafdelingen!"

Min reaktion: "Skal jeg det?"

"Jeg må ha' haft et svagt øjeblik. For det endte med, at jeg sagde ja til den store udfordring." Ole Fly Plejdrup er ikke født AlA'er. Han kommer udefra - fra Skiveforstaden Braarup. Han spillede som helt ung i Skive IK og røg til Jyllandsseriekлубben Ørslevkloster, inden turen gik til AIA.

Man må sige, at Ole blev godt og grundigt integreret i AIA. Med sin lune nordvestjyske facon kommer indehaveren af Ole Fly Reklamebureau hurtigt i snak med alle og enhver.

Elendig økonomi

Ole Fly Plejdrups formandsperiode strakte sig fra 1984 frem til 1991.

"Økonomien i AIA-TRANBJERG var i starten af min formandsperiode elendig. Kassen var tom, og banken var på vej til at lukke for os, men vi kæmpede os ud af vanskelighederne. Med det ene tiltag efter det andet. Væk fra det økonomiske morads, så vi atter kunne se bankfolkene i øjnene."

Afgang før indvielsen

"Min afgang fra posten som fodboldformand havde været undervejs i et stykke tid. Meldingen om mit farvel som formand skete

dagen før indvielsen af vores nye klubhus i Tranbjerg," fortæller Ole.

"Jeg følte, at jeg ikke kunne komme længere. Jeg smækkede ikke med døren, men jeg var nået dertil, at andre måtte tage over. Generelt synes jeg, at jeg var med til at overdrage et godt fundament for fremtiden. En stor og veldreven klub med masser af gode ledere."

Sled og slæbte

"Fodbolden i AIA-TRANBJERG gik rigtig godt. Vi sled og slæbte som små bæster. Jeg havde masser af hjælpere, som var fantastiske. De gik igennem ild og vand for klubben. Herlige ildsjæle.

Ingen nævnt ingen glemt. Dog vil jeg gerne trække min ungdomsformand Hans Jørgen Devantier frem. Han var en fantastisk person og en knaldgod arbejdskraft. Hans Jørgen døde desværre for nogle år siden. Et dejligt menneske at lære at kende."

Rent organisatorisk kom AIA-TRANBJERG til at køre bedre og bedre. Takket være den store stab af ledere.

Sportslige ambitioner, men

"Men hvad angår det sportslige udtryk, nåede vi ikke derhen, hvor jeg og andre i klubben havde ambitioner om at komme.

Når jeg trådte til som fodboldformand, var det med den klare ambition, at jeg gerne ville have AIA-TRANBJERG op i toppen af dansk fodbold. Nøjagtig som AIA havde været det nogle år forinden."

I 1984 spillede vi i Danmarksserien. Vi ville gerne vende skuden, og mit ønske var, at vi kom frem i rækkerne.

Min første sæson som formand mindes jeg som direkte rædselsfuld sportsligt. Vi mistede den ene spiller efter den anden. Spillelæssigt var der overhovedet ikke noget at råbe hurra for. Vi tabte og tabte, og kun med hiv og sving overlevede vi i rækken.

Formand Ole Plejdrup byder velkommen til reception ved 70-års jubilæet i 1988. Receptionen blev afholdt i Grønløkkeskolens kantine.

Tog udfordringerne op

"Lykkeligvis lod vi os ikke slå ud af de dårlige sportslige resultater, men tog udfordringerne op. Det ene tiltag afløste det andet. Stemningen var som regel altid god. Gennemsyret af en travl arbejdskultur med udfordringer, der blev løst med smil og bakket op af en fantastisk korpsånd. Vi gjorde alt for at tage AIA's motto på Aahavevej med til Tranbjerg: "Aldrig er træets top mere værd end roden."

"Et af tiltagene var et biltilbud til spillere og ledere. Skabt for at gøre det så lækkert som muligt for klubbens folk. Jørgen Østergaard hjalp os med billige biler. 100 personer fik tilbudt de gode rabatordninger til Mazda-biler. 33 tog imod bilordningen, der var bedre end den, som AGF's førsteholdsspillere havde."

Rabat og events

"En såkaldt Lederklub gav ledere og spillere 15-20 procents rabat ved køb af møbler, benzin,

Danmarksserieholdet i 1979. Forrest fra venstre: Knud Erik "Bønne" Rasmussen, Michael Hansen, Poul Søe, Lars Møller II, Bruno Asmussen og Leif "Maler" Sørensen. Bagerst fra venstre: Ole Plejdrup, Lars Møller I, Keld Homann, Lars Nørgaard, Thorkild Rasmussen og Michael Rahbek.

Min ungdomsformand Hans Jørgen Devantier var en fantastisk person og en knaldgod arbejdskraft. Hans Jørgen døde desværre for nogle år siden. "Et dejligt menneske at lære at kende," siger Ole Plejdrup.

tv og radioer og meget mere i bestemte forretninger.

Fodboldens Venner sørgede for en lang række events. Banko i Østergade var en god økonomisk hjælp til foreningen. Det samme med Jydsk Telefon Cup, halfester blandt andre med Bamse, Tranbjerg Uge med gadefodbold, tombola m.m.

I en periode kørte vi parløb med Aarhus Fremads Jan Hammerholt og AGF-Håndbold ved Ole Eliassen. Sammen med dem udgav vi annonceaviser. Og tjente penge til fodbolden i AIA-TRANBJERG."

Initiativer og Blå Bog

"Efterhånden var AIA-TRANBJERGS fodboldafdeling en velpolstret klub. Økonomisk gik det forrygende.

Initiativerne var mange. Og der var gode kræfter til at hjælpe. Der blev udarbejdet en såkaldt Blå Bog. Et opslagsværk specielt for nye ledere. Havde man spørgsmål om det ene eller andet - så kunne den Blå Bog for eksempel fortælle, hvad man skulle gøre, eller hvem man skulle kontakte. Et fint lille opslagsværk. Det findes desværre ikke mere."

Blå Værdier

"Vi fik også noget, vi kaldte de Blå Værdier. De gik på kammeratskab og loyalitet overfor hinanden. Værdier, som var med til at give os en god korpsånd. Jo, der skete en hel del," siger Ole Fly beskedent.

Også på bredden

"Vi havde virkelig ambitioner om at skabe en klub, som både havde sigte på bredden, men også på at komme til tops i dansk fodbold. Hvad angår bredden, sammenlignede vi os tit med TST - klubben i Tilst, som havde ildsjælen,

journalist Klaus Hansen, som formand i mange år. Og hvis vi selv skal sige det, var vi fuldt på højde med, hvad de udrettede derude i Tilst."

Manglede nogle

"Men vi havde nogle udfordringer, som vi ikke lykkedes med. Den generation af 1. holds spillere, som havde været med AIA i 2. og 3. division, så vi desværre alt for lidt til, efter vi flyttede fra Aahavevej til Tranbjerg.

Her tænker jeg f. eks. på nogle af de AIA'ere, der i dag går til oldboygymnastik om tirsdagen på Læssøesgades Skole. Dem har vi set alt for lidt til ude i Tranbjerg. De spillere, der havde været med AIA i divisionerne, kunne vi godt have brugt som trænere eller ledere. For de vidste noget om fodbold. Vi havde nemlig lidt svært ved at skabe den vinderkultur, som herskede i AIA førhen.

En vinderkultur på eliteplan kan man ikke forlange af ledere, der kommer fra en serieklub, som Tranbjerg IF jo var."

Ikke et surt opstød

"Det må og skal ikke lyde som et surt opstød eller bebrejdelse fra min side - blot som en konstatering: Ledere og spillere fra en serie 3 og serie 4 klub har andre ting med i bagagen end spillere med en fortid som divisionsspillere.

Opgaven var at vi skulle få en konkurrencepræget kultur til at gå i spænd med, hvordan en serieklub så på det. Det gav spændende udfordringer!

Sidst i halvfjerdserne var AIA på et par fronter i toppen af dansk idræt. Klubben havde et top hold i kvindernes 1. division, håndboldherrene befandt sig i 2. division og fodbolden i 3. division.

Pludselig røg vi ud til Tranbjerg. Ud til en skole med en masse omklædningsrum og mange baner. Der var et cafeteria, men det var lukket, når der var ferie. Det skabte utilfredshed.

Vi var uden klubhus og stadion. Først da vi skrev et åbent brev til Aarhus Byråd og skoleinspektøren på Grønløkkeskolen, blev der skabt en dialog om et klubhus."

Gamle arbejderværdier

"Sket er sket. Nu handler det for dem, der har med AIA-TRANBJERG at gøre i dag, om at få det bedste ud af situationen.

AIA-TRANBJERG er stadig en stor og vel-dreven idrætsforening, hvor mange børn og voksne har deres daglige gang med en fornøftig og indholdsrig ramme om deres tilværelse. Og selv om vi snakker breddeidræt, kan vi godt være stolte af, at klubben stadig hviler på de gamle arbejderværdier om fællesskab og kammeratskab.

Min tid som formand for fodbolden i AIA-TRANBJERG husker jeg som en periode med en masse arbejde. Tre aftener om ugen mindst. Men med alle de hjælpere, jeg var omgivet af, følte jeg mig altid i godt selskab. Udfordringer blev løst med højt humør. Hvem ved: Måske oplever vi en skønne dag AIA-TRANBJERGS 1. hold i fodbold spille lidt højere oppe i rækkerne end i dag!"

FRA TANKE TIL KLUBHUS

Klubhusavis fra 1991 fortæller om, hvordan idé blev til virkelighed på bare tre år.

Af Kim Homann

"I fodboldafdelingen blev der for alvor snak om at få vores eget klubhus i forbindelse med en målsætningsdebat, vi havde ved et træner- og ledermøde i 1988," fortæller Bjørn Eppler, der kom til at stå i spidsen for klubhusbyggeriet, til Klubhusavisen.

"Alle var enige om, at vores største behov nu var vores eget klubhus. Denne tilkendegivelse resulterede i nedsættelsen af et internt klubhusudvalg, som udarbejdede det første oplæg og skitsetegninger til et klubhus.

Ved et hovedbestyrelsesmøde i april 1988 blev oplægget forevist og principielt godkendt. Efter flere møder aftaltes, hvilke afdelinger, der ønskede og havde økonomisk mulighed for at deltage i projektet og med hvilken procentandel. Badminton og gymnastik tegnede sig for 5 procent hver - håndbold og fodbold for 45 procent hver. Fodboldafdelingen ønskede yderligere to omklædningsrum og et bestyrelseslokale, hvilket de andre afdelinger var indforstået med, når fodboldafdelingen blot

selv stod for økonomien i dette klubhusafsnit. Hermed var vejen banet for nedsættelsen af et egentlig klubhusprojektudvalg.

Godt samarbejde

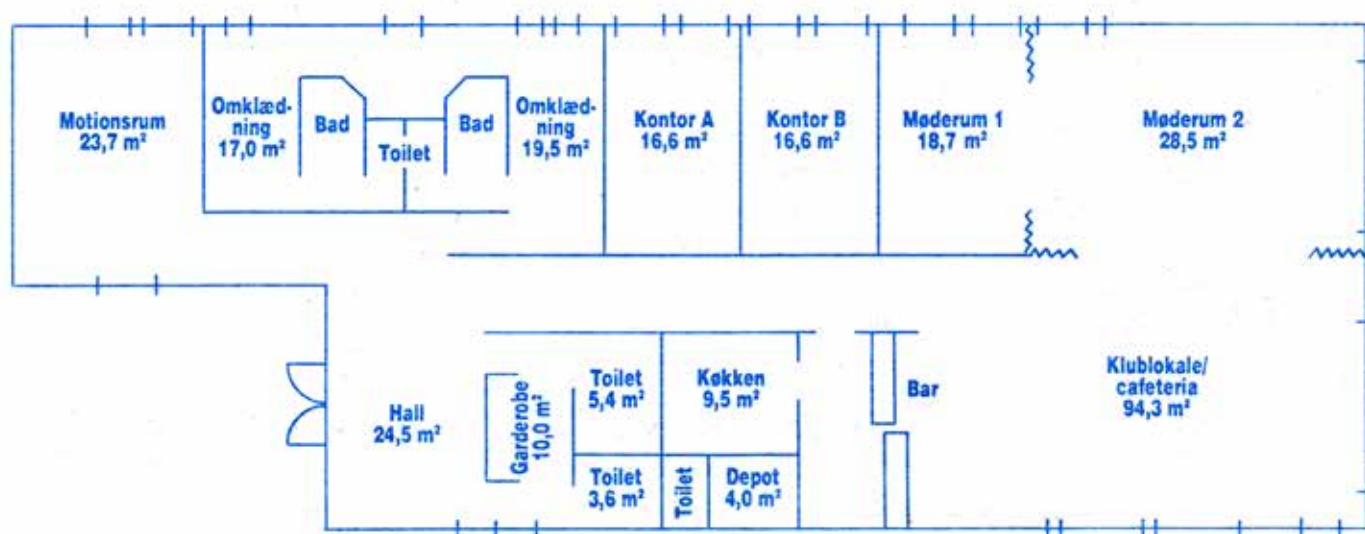
Efter udarbejdelsen af mere detaljerede tegninger og en projektmappe blev ansøgningen om tilladelse og tilskud indsendt til behandling i Idrætssamvirket og Aarhus Kommune i marts 1990. Den 30. april blev projektet godkendt og 500.000 kr. i tilskud bevilget. I juni blev licitationsmateriale udsendt, og 6. august åbnedes tilbuddene. 15 august blev de valgte tilbud accepteret, og kort tid efter gik jordarbejdet i gang. Så den sidste fase inden byggeriets igangsætning gik egentlig hurtigt.

Vi må sige, at vi har haft et vældig godt samarbejde med de institutioner og instanser, der har været involveret i projektet, fortsætter Bjørn. Lige fra Arbejdernes Landsbank (byggekredit), Nykredit (forhåndslånetilsagn), Idrætssamvirket (godkendelse af

projektet på én dag), Grønløkkeskolens inspektør (Bjørn Beck) til Aarhus Kommune (hurtig og smidig sagsbehandling) mødte vi velvilje.

Overraskelser i undergrunden

Klubhuset blev indviet på festlig vis lørdag den 23. februar 1991, men indvielsen skulle efter planen have været allerede i midten af november 1990. Sådan skulle det ikke være. Den "heldigste" disposition vi har foretaget os i forbindelse med byggeriet, er selve placeringen af huset op ad Grønløkkehallen. Udsættelsen af færdiggørelsen fra november 1990 til februar 1991 skyldes nogle fund i undergrunden. Ikke fund af hverken olie eller en ny Grauballemand, men af opfyld af murbrokker og andet opfyld stammende fra skolens opførelse. Dette fund resulterede i en pause i byggeriet med møder og forhandlinger med byggefirmaet, idet et sådant arbejde ikke var forudset i licitations- og tilbuds materialet. Disse problemer blev løst med opgravning og piloting. Samtidig skulle der støbes en korridor til fjernvarme-

Den oprindelige grundplan. I dag er motionsrum, omklædning og bad i øverste venstre hjørne ombygget til kontorer.

Så er vi næsten klar til at byde velkommen.

rørene. En ekstraudgift på små 100.000 kr.

Kig ind i hallen

Fjernelse af murstensvæggen og etablering af vinduer til indkik i hallen samt genetablering/omlæggelse af brandvejen kostede også mange penge. Alt i alt ekstraudgifter på grund af placeringen klos op ad hallen på ca. 300.000 kr. Alligevel er jeg sikker på, at det var det rigtige, vi gjorde. Det er fornuftigt for omsætningen i cafeteriet, at man kan følge aktiviteten i hallen derfra.

Menneskene bag huset

Klubhusprojektudvalget, der var sammensat af repræsentanter fra de fire involverede afdelinger, havde i den forløbne tid haft et fint og frugtbart samarbejde. Der var mange gode diskussioner, og det var været godt for sammenholdet i foreningen at prøve at samarbejde tæt om et så stort projekt over en lang periode.

Udvalgets medlemmer var Bent Andersen, Frank Karlsen, Ole Knudsen, Kai Kristensen, Svend Lind Kristensen, Bjørn Eppler, Leo Ørum, Tom Mikkelsen, Henning Meinsbæk, Hans Jørgen Devantier og Harry Lockhart. Harry Lockhart er arkitekten, der har tegnet klubhuset, og som siden fungerede som tilsynsførende på byggeriet. Hans Jørgen Devantier var i byggefasen foreningens kontaktperson på byggepladsen og førte det daglige tilsyn. Tom Mikkelsen tog sig af betalinger, bilag og regnskab. Hjælpen fra de tre var vigtig for en succesfuld gennemførelse af projektet.

Bestyrelse og udvalg

Når klubhusprojektudvalget har overdraget huset til interessenterne, er det meningen, at det skal styres af to organer, nemlig en klubhusbestyrelse og et driftsudvalg. Klubhusbestyrelsen, som får ansvaret for driften, er sammensat af repræsentanter fra de fire økonomisk involverede afdelinger: Bjørn Eppler, formand (fodbold), Svend Jørgensen, kasserer (fodbold), John Bøhne, sekretær (badminton), Lyngø Østergaard (fodbold), Bent Andersen (håndbold), Frank Karlsen (håndbold), Ole Knudsen (håndbold) og Svend Lind Kristensen (gymnastik).

En af bestyrelsens opgaver er personaleansættelse, og Erna og Leo Jacobsen blev ansat som det første bestyrerpar i klubhuset. Driftsudvalget skulle udfærdige regler for brugen af klubhuset. Det vil sige regler for booking, afholdelse af fester, ordensreglement m.v. Hovedformanden Flemming Knudsen blev formand, og alle foreningens afdelinger var repræsenteret.

Prisen

Prisen for klubhuset inklusive inventar m.m. løb op i ca. 2,6 millioner kr. incl. moms. Heraf skulle vi selv udrede 0,5 millioner kr. Aarhus Kommune ydede 0,5 millioner kr. i tilskud, AAG (Aarhus Amts Gymnastikforeninger) ydede et rentefrit lån på 50.000 kr., og vi var også heldige at få 50.000 kr. i rentefrit lån fra DIF. Restbeløbet blev finansieret ved et 30-årigt lån hos Nykredit. I byggeperioden var vi begunstiget af stiggende kurser, så umiddelbart forudså vi ikke økonomiske problemer med driften.

Mere værd end prisen

Ved indretningen forsøgte vi at lave et så pænt og funktionelt cafeteria som muligt. Vi købte bøgemøbler, stole med stofbæder og tæpper i stedet for linoleum på gulvene. Vi har ladet de blå og hvide klubfarver være gennemgående, og det var også dyrt med skydedørene, der blev etableret med henblik på en fleksibel ruminddeling. På dette område lavede vi ikke mange kompromiser – til gengæld førte vi benhårde forhandlinger med leverandørerne og fik derved få kvalitetsting til lave priser.

På trods af mangler har vi i en årrække kunnet fastholde et vist klubliv, men jeg tror, at det er af uvurdelig betydning for foreningen med eget klubhus. Hvis medlemmerne udnytter og behandler stedet ordentlig, og vi får skabt et godt miljø, vil det foruden den sociale betydning også kunne få en stor sportslig betydning for os. Et godt miljø tiltrækker og fastholder børn og voksne. Det giver lyst til træning og lyst til fællesskab. Klubhuset skal være et sted, hvor alle har lyst til at komme. Et sted hvor Tranbjergs ungdom og deres forældre er velkomne og kan opholde sig uden nødvendigvis at skulle købe noget. De kan snakke sammen, tage et slag kort – vide her har de et fristed. Et sted, hvor vi mødes og kender hinanden på tværs af afdelingerne,” slutter Bjørn Eppler.

Det var et krav, at klubhuset skulle ligge klos op ad Grønløkkehallen.

KLUBHUSETS ARKITEKT

Harry Lockhart er manden, som har tegnet AIA-TRANBJERGS klubhus.

Af Kim Homann

Harry Lockhart kom ret tidligt med i klubhusprojektet, idet han på det tidspunkt var ansat ved Højbjerg Ejendomshandel hos Per Faurholt.

"For mig har det været interessant at være med i et byggeri af denne art. Normalt beskæftiger jeg mig fortrinsvis med boligbyggeri, så det var en anderledes opgave at blive koblet på," fortæller Harry.

"Byggeriet involverede flere mennesker og offentlige instanser, end jeg var vant til i almindeligt boligbyggeri. Hele processen var derfor også mere langsommelig, men det var positivt og spændende at samarbejde med de mange mennesker.

I den ydre udformning af huset havde vi stramme bånd på. Kommunens krav var, at klubhuset skulle være i stil med de øvrige bygninger på Grønløkke, så dermed var meget jo givet på forhånd. I forhold til den indvendige indretning kunne vi naturligvis selv bestemme.

Her var det i høj grad cafeteriet, der var fokus på, og som blev prioriteret højt. Vi bestræbte os på at skabe et så funktionelt hus som muligt, hvor samspillet mellem kontorer, omklædningsrum, cafeteria og mødelokaler skal fungere optimalt."

Harry Lockharts indsats var i sagens natur størst før selve byggeriets igangsætning, men han førte også tilsyn i hele byggefasen. Og sammen med Hans Jørgen Devantier, der udførte et stort stykke arbejde med det daglige tilsyn i byggeperioden, deltog han i byggemøder ca. hver 14. dag.

"Når der til foråret bliver planeret og ryddet op omkring huset, og der bliver opsat et skilt med klubnavnet, vil det præsentere sig flot og som en integreret del af Grønløkke. Jeg er sikker på, at klubhuset vil blive til stor gavn og glæde for foreningens medlemmer og gæster fremover," slutter Harry Lockhart.

Arkitekt Harry Lockhart

Claus Jensen
Tømrmester

Alt indenfor tømmer- og snedkerarbejde
 - ring for et godt tilbud

Tlf.: 28 21 82 01

khalida **POPAL**

***"Fodbold
blev for mig
symbolet
på kvinders
manglende
rettigheder
i Afghanistan"***

FIGHTS *that* **MATTER**

Khalida Popal voksede op i et land i krig. Som en del af en generation, der aldrig har prøvet andet. I et samfund der havde modsat sig kvinders deltagelse i alle slags aktiviteter. Men Khalida ønskede forandring. Også selvom det tager tid og energi at ændre normer og nedbryde barrierer, der er blevet bygget op gennem mange år.

"Med fodbold fik jeg en mulighed for at bruge min stemme og rette alles opmærksomhed mod de uretfærdigheder, vi som køn blev udsat for. Fodbold var den første officielle sport i Afghanistan, og hvis mænd har lov til at spille, hvorfor skulle vi så ikke også have det?"

I 2007 Khalida lykkedes at få det Afghanske Fodboldforbund til at godkende en kvindelig afghansk fodboldliga. Kort efter blev også det første kvindelige afghanske fodboldlandshold etableret

Hos hummel tror vi på dem, der tror på andre. Derfor donerer vi 1% af salget fra vores webshop til initiativer der er med til at nedbryde barrierer og skabe ligestilling.

I 2018 donerer vi 1% af salget på hummel.dk til Khalida Popals organisation Girl Power.

#fightsthatmatter

#hummelsport

SPORTMASTER
Vild med sport

hummel

ET TIDSNEDSLAG FRA KORTKLUBBEN

"Kortklubben" har holdt sammen i over 25 år, og den var en del af førsteholdet i løbet af 1980'erne.

Af Kortklubben

Denne tekst er skrevet af "Kortklubben". Ja, det siger nok ikke ret mange særlig meget, og mon ikke de fleste på et eller andet tidspunkt har været en del af en kortklub.

I vores tilfælde handler det om en kortklub, der faktisk har kunnet fejre sølvbryllup, og fælles for deltagerne er, at vi alle har været en del af AIA-TRANBJERG's førstehold i løbet af 80'erne - og for enkelte af os også ind i 90'erne.

Seks mand

En kort præsentation af lige præcis vores kortklub er: Torben Kristensen, Claus Bossow, Peter Jørgensen, Claus Poulsen, Tino Hvid og Jan Harrit.

Vores beskedne bidrag til festlighederne i forbindelse med AIA's 100 års jubilæum er derfor et lille tidsnedslag omkring vores tid og oplevelser i den blå trøje - og som vi husker dem.

I det følgende vil vi nævne et væld af andre gode kammerater, som vi har haft og i mange tilfælde stadig har kontakt med. For AIA, fællesskab og kammerater har altid gået hånd i hånd.

Sammenbragt flok

Rent faktisk er det kun Torben Kristensen og Claus Bossow, der kan trække aner tilbage til AIA og den spæde start. Torben boltrede sig som ungdomsspiller på Aahavevej. Claus begyndte faktisk sin karriere som 4-årig (!) via en enkelt sæson på Aahavevej i 1968, men blev siden som Tranbjerg-dreng igen en del af AIA via sammenlægningen i 1974.

Det var tiden inden Grønløkke, og da udfoldelsesmulighederne "ude på landet" kun bestod af en grusbane og en enkelt græsbane på hver sin side af Tranbjerg Skole. Derfor blev der lavet aftale om bustransport til samtlige træ-

Kortklubben i dag. Fra venstre Claus Poulsen, Jan Harrit, Torben Kopp Kristensen, Peter Jørgensen, Tino Hvid og Claus Bossow.

ningsaftener på Aahavevej - og vist nok betalt af Aarhus Kommune.

Viby Turistfart ved Ejnar var vores faste chauffør og blev næsten en sand institution i organisationen AIA-TRANBJERG gennem flere år.

Der gik faktisk flere år, før holdene fra Aahavevej blev blandet med drengene fra Tranbjerg - ja, der blev tilmed i det tidlige forår og i hver aldersgruppe spillet en kamp mellem Aahavevej og Tranbjerg om retten til at være førstehold.

Del af 1. holdet

Men nu frem til starten af 80'erne, da kortklubben gradvist blev en del af AIA's førstehold.

Efter et par år i Danmarksserien var der lidt resultatmæssig krise i slutningen af 1982. Som vi har hørt historien fortalt, var det noget med,

at der skulle bruges minimum ét point i den sidste kamp for at sikre overlevelse. Nerverne hang uden på tøjet, da den debuterende målmand Lars Grunnet i selve bevægelsen fortrød et udkast, der så ramte egen stolpe og sprang i spil igen. Det gik alligevel via et uafgjort resultat.

Ny træner

I 1983 præsenterede klubben Hardy Sørensen som træner, og Hardy stod på mange måder som nytænkende og en lidt mere professionel tilgang. Det samme gjorde en ny bestyrelse bestående bl.a. af Kim Homann, Leo Ørum og formand Ole Plejdrup - nu skulle der ske noget i AIA. Og det gjorde der også. Vi unge var naturligvis nok lidt tilbageholdende i denne sæson, for førsteholdets grundstamme bestod stadig af koryfæer som anfører Bruno Asmussen, måltvyen Kent Ni-

colaisen, slideren Aksel Horsager og kompromisløse Flemming Sommer. Der skulle virkelig bevises noget, hvis man ville være en del af klubbens bedste hold.

Der blev da også kæmpet reelt på alle pladser. Den senere indehaver af klubrekorden Michael Hansen var på lynvisit i Skovbakken, men havde glemt at læse træner Rolf Hjernøes (løbe-) koncept igennem og vendte tilbage midtvejs i sæsonen. Tranbjerg-drengen Jørgen Guld var kommet til fra AGF og sammen med terrieren Carsten Boll blev det ret hurtigt nødvendigt, at vi også skulle have benskiner på til træningen.

Løb

Der blev også arbejdet med grundformen, og turene i løbesko omkring Grønløkke-anlægget var ikke få. Kent Nicolaisen har jo aldrig været bange for at sige sin mening, så engang under en løbetur til en lørdagstræning kaldte han Hardy frem i løbegruppen. Hardy opholdt sig bagest - på cykel.

"Hardy, kender du Susanne Nielsson?" spurgte Kent med henvisning til datidens store svømmestjerne.

Hardy bekræftede, at det gjorde han naturligvis, hvortil Kent fortsatte: "Tror du, at hun har fået EM-sølv ved at løbe omkring bassinet?"

Sæsonen 1983 startede fint, og holdet viste i den indledende fase en stabilitet, som ikke er set ret mange gange siden da – og måske heller ikke tidligere. Danmarksserien bestod også dengang af en række andethold fra de store klubber, og da disse naturligvis ikke kunne rykke op i 3. division, krævede det lidt overblik at studere stillingen mandag morgen.

Rent faktisk var der efter to kampe i efteråret tre point ned til Aalborg Chang og Hjørring IF i kampen om oprykkningspladsen, men så gik det hurtigt ned af bakke. Kun en sejr over Dronningborg i næstsidste runde sikrede en definitiv overlevelse i rækken.

Men 1983 bød dog også på optur for AIA, da andetholdet formåede at blive jyske mestre – ja, ganske vist i Serie 3, men tegningen til gode oplevelser i 1984 var til stede og stadig under Hardy Sørensens ledelse.

1984

Hardy blev desværre sygemeldt tidligt i 1984 og blev i en periode erstattet af Anders Halting. En af Anders' første kampe var på vores traditionsrige hjemmebane Aarhus Stadion Bane 2, og her fik vi deciderede tæsk af Ikast FS's andethold. 1-7 endte kampen, hvor en af forfatterne til disse linjer måtte lide den tort at blive taget ud efter 21 minutter. Og det var altså før muligheden for at kunne blive skiftet

ind igen.

Ikke desto mindre tog vi kun tre dage senere til udekamp mod topholdet Holstebro, og her blev det til en 2-0 sejr til De Blå. Som vi husker det, var vi over midten tre gange. Ved de to scoringer, og så da vi gav bolden op til anden halvleg.

Sæsonen 1984 går næppe over i historien, men vi formåede trods alt at forblive i Danmarksserien.

Nye folk

Derefter fulgte et par sæsoner, hvor flere af de nævnte koryfæer trappede ned. Det betød jo naturligvis også en masse nye folk på banen. Jens Jensen fra Mols var blandt disse – og én af dem, som man husker. Langt hår, træsko og så en slidt Brugsen-pose som sportstaske var ikke noget, som man tidligere havde set i AIA. Søren Eppler var et andet hyggeligt bekendtskab med sit John Lennon-look, og man undrede sig næsten over, at der kom et par fodboldstøvler og ikke en guitar op af sportstasken. Nævnes skal også mørke Amadou Adams, der måtte medbringe et billede fra sin tid på Nigerias ungdomslandshold, før vi troede på hans fortællinger om sin fortid. Og hvor de to Brøndby-profiler Uche og Friday Elahor faktisk var blandt medspillerne på billedet. Amadou kunne dog ikke træne hver gang, da han af og til havde opvasketjansen i sit kollektiv i Gellerup.

Ned i 85

Efter to sæsoner under Hardy Sørensen tog Svend Hugger over som træner for AIA's førstehold. Det var også tiden, da forfatterne bag denne historie nu udgjorde en form for stamme på holdet. Suppleret med klubbens store målmandstalent i form af Brian Jørgensen, unge Ole Palmå, solide Ole Westergaard og teknikeren Kent Lauenborg skulle vi prøve at løfte den tunge arv. Og det var vi så ikke helt klar til.

Det blev nemlig til nedrykning til Jyllands-serien efter en temmelig mager sæson, og hvor der nok også var blevet rykket lidt ved AIA-værdierne.

Der skulle ske noget andet forud for sæsonen 1986, og det blev så med Arne Søby ved roret. Og Arne har altid været en folkets mand – en spillernes mand.

Sæsonen 1986 var uden de helt store sportslige højdepunkter, men der blev genetableret gode værdier og fundamentet for nye oplevelser bygget på fællesskab og sammenhold. Og dermed var scenen sat for tilknytningen af Gert Elkjær fra sæsonen 1987.

Løb igen

Pyha. Pludselig skulle de gamle løbesko findes frem igen. De lå vist stadig i en gammel plasticpose fra Hardys tid. Minimum én gang ugentligt blev træningen i opstartsfasen nemlig henlagt til asfalten omkring Tranbjerg. Mange husker stadig bemærkningen, da desværre nyligt afdøde Lars Nørgaard ude på den mørke landevej højlydt råbte "endelig" ved synet af fodboldbanen og de store lysmaster – lige indtil han blev gjort opmærksom på, at det var Mårslets idrætsanlæg, der kunne ses forude.

Men Gert Elkjær havde ambitionerne på plads og ud fra devisen, at de fleste kampe vindes i de døende minutter, blev der gået til den. Det blev til to rigtigt gode sæsoner i Jyllandsserien med masser af gejst, og hvor blandt andet Claus Møller fra førnævnte Mårslet for alvor kunne sætte modstandernes forsvar af via sin voldsomme hurtighed og fine sparketeknik.

Op i 88

Kronen på værket var, da oprykningen til Danmarksserien i sæsonen 1988 blev sikret via en 1-0 sejr mod Kolding Boldklub. Det skete i næstsidste runde og på et langskudsmål af John Schønberg, og så kunne vi se frem mod finalen om det jyske mesterskab på Aalborg Stadion mod Aalborg Freja.

Desværre fik Brian Jørgensen en advarsel i sæsonens sidste kamp, og det udløste karantæne til finalen i Aalborg. Reservemålmand Lars Sørensen gjorde det fortrinligt, men efter forlænget spilletid måtte AIA på en frosthård bane alligevel nøjes med sølvet.

Brian fik som bekendt revanche på de store scener senere i karrieren, da han via kontrakt med Silkeborg nåede et stort antal kampe i Superligaen. Desværre for Brian betød rygproblemer, at karrieren alt for tidligt måtte indstilles.

Ned i 89

Sæsonen 1989 i Danmarksserien blev ikke nogen udpræget god historie. Slet ikke. Grundet omlægningen af turneringerne på divisionsniveau fra kalenderår til efterår/forår var der i 1989 kun én nedrykker fra Danmarksserien. Den satte AIA sig så på efter en sæson, der på alle måder var en skuffelse.

Trods meget pauvre resultater var der faktisk alligevel mulighed for redning i sæsonens absolut sidste kamp mod Lindholm, men det blev i stedet til et nederlag – og retur til Jyllandsserien.

På mange måder var det også et farvel til flere

1. holdstruppen i 1988: Forrest fra venstre: Claus Poulsen, Lars Sørensen, Hans Henrik Hejlskov, Claus Bossow, Claus Møller, Ole Westergaard, Brian Jørgensen og Tonni Legind. Bagerst fra venstre: Gert Elkjær (træner), Søren Schmidt, Torben Kristensen, Jan Harrit, Kent Lauenborg, Flemming Sommer, Peter Jørgensen, Tino Hvid, Ole Palmå, Michael Hansen og Flemming Harmsen (holdleder).

af undertegnede, om end især Peter Jørgensen holdt fanen højt i mange år endnu.

Sådan gik det os

Og hvordan er det så gået med os i "Kortklubben"?

Torben Kristensen (debut 1981 og 190 kampe) var i mange år markeringsspiller og anfører på førsteholdet. Han sluttede fodboldmæssigt i Aarhus via hyggebald i Aarhus 1900 inde på Langenæs og vendte dermed tilbage til rødderne, da Torben oprindeligt voksede op i "bananblokken" derinde. De seneste år er det blevet til oldboysholdet i Hårby på Fyn, og rent faktisk er Torden den eneste af os, der stadig er aktiv i forhold til fodbolden.

Claus Bossow (debut 1983 og 119 kampe) peakede vel tidligt og spillede samtlige kampe på førsteholdet i 1983 som 1. års senior. Det stoppede mere eller mindre allerede i slutningen af 80'erne grundet en svær lyskeskade. Det kostede et par års pause, og derefter blev det tidligere niveau aldrig nået. Det blev dog til yderligere en halv sæson på førsteholdet som sweeper i ordets stillestående forstand i starten af 90'erne under Ernst Bech. Siden handlede det om oldboysholdet på Mols, mens det i dag primært handler om motions-cykling.

Peter Jørgensen (debut 1983 og 370 kampe) kom til AIA i sidste halvdel af sin ynglingesæson, som foregik i Mesterrækken. Peter blev førsteholdets omdrejningspunkt i mange år og snuste endda til klubrekorden. Med hele 370 førsteholdskampe i AIA overgås Peter kun af Michael Hansen (422) og legenden Poul Pedersen (389), og gennem 90'erne blev det til både topscorerpriser og kåringer som Årets Spiller adskillige gange. Peter har også været en del af stjernebemandingen på AGF's old-boyshold inden for det seneste årti, men krop-

pen er nu ikke længere til disse strabadser.

Claus Poulsen (debut 1985 og 92 kampe) var AIA's offensive kraft i flere sæsoner i slutningen af 80'erne og scorede mange mål. Oprindeligt kom Claus fra TST, og det var da også i Tilst, at karrieren blev sluttet – men blot for at starte en ny. Claus er en af landets bedste maratonløbere og har en personlig rekord på 2 timer og 31 minutter. Det har udløst adskillige Top 100 placeringer i Berlin Maraton, og måske når han målet at sætte dansk rekord på distancen for aldersgruppen 50+.

Tino Hvid (debut 1986 og 69 kampe) var i ungdomsårene en af de hårde nysere fra Skovbakken – en af dem, man gerne ville spille udenom. Det blev jo lidt svært stadig at praktisere, da Tino i 1986 kom til AIA og gennem flere sæsoner tilhørte den stabile defensiv i venstre side. Desværre blev det til en alvorlig knæskade under en træningskamp på grusbanen i Hjortshøj, og trods operationer har fodbolden siden da mest været på hyggebasis. Tino har en årrække boet i Schweiz og dernede spillet på højt oldboys-niveau, og det blev i 2008 og et par år frem til udvekslinger og et par kampe mod et oldboyshold fra Alpe-landet – og med nationalsange og en velopløst Flemming Knudsen som speaker.

Jan Harrit (debut 1984 og 152 kampe) er yngste mand og kom til AIA i 1984. Jan er oprindeligt fra Hørning, men var omkring AGF, inden fodbolden blev udfoldet i Tranbjerg. Jan var teknikeren, der med stort overblik kunne organisere det offensive spil – og score mål. Jan har rejst en del via forskellige jobs og boede blandt andet med familien i Los Angeles i nogle år. Og nu er han så for alvor rykket til de hvide... Nej, der handler IKKE om fjenden fra Fredensvang, men Jan er i dag koncern-direktør i Parken Sport & Entertainment og administrerende direktør i Lalandia og dermed

selveste FC København.

Fem-kamp

Som nævnt indledningsvist har vi haft vores kortklub i omkring 25 år. Sideløbende hermed har vi også organiseret en årlig Fem-kamp, hvor ti mand dystet i fem discipliner over en hel lørdag – og den lille seance har faktisk mere end 30 år på bagen. Vi er delt op i fem hold à to mand, og så er det taberholdet, der har planlægningsopgaven til det næstkom-mende år. Og med kun svensk whist og bowling som obligatoriske discipliner er der prøvet ikke så lidt gennem de 30 år.

Der har naturligvis været en stor personkreds inde over Fem-kampen gennem de mange år fra de oprindelige friske fyre over voksne mænd til nu pensionister in spe. Et bud på antallet vil være 40, men med stor marginal har det været personer med tilknytning til AIA og fodbolden. Og det siger meget om den AIA-ånd, der har været fundamentet for vores store interesse i fodbolden, men også i begreber som fællesskab, sammenhold og interesse for hinanden.

Vort bidrag

Vi blev aldrig de store stjerner, ligesom klubben ikke har haft divisionsstatus siden slutningen af 70'erne. Forklaringerne kan være mange og mangeartede, og vi skal ikke kloge os på årsagerne dertil. Vi har i hvert fald valgt ikke at nævne Peter Gift i den sammenhæng. Mange er nævnt i de foregående linjer, men endnu flere nåede vi ikke omkring. Det må vi råde bod på en anden gang.

Vi valgte at lave et lille tidsnedslag fra omkring midt 80'erne og nogle år frem, og denne lille opremsning af "vores historie" i AIA vil så være vores bidrag til jubilæet – og så ses vi til markeringen i august.

FIRE TIDLIGERE AIA'ERE MED I SPIDSEN FOR DANSK FODBOLD

Topledere fra F.C. København, Brøndby I.F., K.B. og H.I.K., der tidligere spillede på 1. holdet i AIA, har i dag stor indflydelse på dansk topfodbold.

Af Mogens Poulsen

Een gang AIA'er, altid AIA'er. Den fornemmelse kender alle, der har spillet i den blå trøje. Sammenholdet, kammeratskabet og den stærke klubfølelse fremhæves

af både nuværende medlemmer og spillere og dem, som er rejst fra klubben, som noget ganske særligt.

De, der rejser fra byen, følger fortsat klubben med interesse. Og omvendt følger dem, der

stadig har deres gang i klubben, også interesseret med i, hvordan det går tidligere medlemmer, der kommer til andre klubber som spiller eller leder. Og vi føler en særlig glæde, når det går godt for tidligere AIA'ere.

Det er derfor med stor glæde, vi kan præsentere fire af AIA's tidligere førsteholdsspillere, som har drevet det vidt på lederfronten i store københavnske klubber og dermed har eller har haft stor indflydelse på dansk topfodbold.

Jan Harrit
FC København

- Startede med at spille fodbold som dreng i Hørning.
- Spillede junior DM i AGF med Bent Martin som træner.
- Var i 1983 med til at vinde ynglinge DM for AGF.
- Kom til AIA i foråret 1984 og debuterede den 7. april ude mod Aalborg Chang i Danmarksserien.
- Spillede 152 kampe på AIA's førstehold og scorede 30 mål.
- Jans sidste kamp i den blå trøje var mod Aabyhøj den 18. juni 1991. Flyttede derefter til København og kom ikke rigtig i gang med fodbold siden.
- Jan er i dag koncerndirektør i Parken Sport & Entertainment og administrerende direktør i Lalandia.

Ole Palmå
Brøndby IF

- Ungdomsspiller i AGF. Kom til AIA efter flytning til Tranbjerg.
- Debut på AIA-Tranbjergs førstehold i Jyllandsserien i august 1986. Nåede 41 kampe på førsteholdet indtil juni 1988. Ole var også ungdomstræner i klubben.
- Flyttede til København for at læse. Opnåede her 120 førsteholdskampe for Avarta i 1. og 2. division. Ole var holdets anfører ved oprykningen til 1. division.
- Vendte efter et ophold i USA hjem og blev kommerciel direktør og administrerende direktør for Brøndby IF fra 2004 til 2011.
- Var i perioden 2013-2017 administrerende direktør i FC Nordsjælland.
- Ole vendte derefter tilbage til Brøndby IF, hvor han i dag er CCO, direktør med ansvar for alle kommercielle forhold og marketing.

Henrik Eigenbrod
KB

- Ungdomsspiller i AIA på Aahavevej. Blev i 1974 som ynglingespiller rykket op i førsteholdstruppen.
- Debut for AIA i Danmarksserien 25. august 1974.
- Spillede i 1976 sin sidste kamp for AIA i 3. division.
- Nåede i alt 60 førsteholdskampe for AIA, inden karrieren fortsatte i KB.
- Her opnåede Henrik at spille 236 divisionskampe for KB, 9 A-landskampe og 3 ungdomslandskampe. Var desuden professionel i to år i Holland hos AZ Alkmaar. Herefter en kort periode på kontrakt i OB.
- Henrik er i dag direktør i KB med ansvar for den daglige drift. KB er Danmarks ældste fodboldklub.

Christen Dalum
HIK

- Medlem af AIA i 1958 som drengespiller. På byholdet som junior. Udtaget til træning med 1. divisionsholdet under Ernst Netuka som ynglingespiller.
- I førsteholdstruppen som senior i 1963 og 1964.
- Debut på AIA's førstehold i 1963 mod Lyngby i 3. division.
- Opnåede 6 førsteholdskampe i 3. division inden en skade stoppede den videre karriere i AIA.
- Indkaldt til militærtjeneste i København i 1964 og har boet der siden.
- Bestyrelsesformand i HIK 2003-2007, da klubben spillede i 1. division.
- Mange kampe som oldboys-spiller for HIK.
- Christen har i mange år været en af top-headhunterne i dansk erhvervsliv og er i dag bestyrelsesmedlem og partner i Taplow Executive Search.

TALENTFULDE MINIPUTTER MED KÆMPESUCCES

Med Dan Homann og Arne Ølgaard som trænere præsterede AIA-TRANBJERGS miniputter i 1991 ungdomsafdelingens bedste resultat siden sammenlægningen.

Af Mogens Poulsen

Historien om en flok talentfulde og succesrige miniputter fra AIA-TRANBJERG begynder i 1988. Dengang var de boldglade drenge syv år og hed microer. En kombination af drenge-nes talent og et dygtigt træner-team blev den simple opskrift på den succes, holdet kom til at opleve i de efterfølgende år.

Træner Dan Homann fortæller:

"Når man selv har spillet fodbold, og interessen for spillet går i arv til ens søn, er det naturligt, man følger interesseret med. Jeg og min ven, Arne Ølgaard, har hver en søn, som var microspiller i AIA-Tranbjerg i 1988. Da vi jo alligevel ville bruge tid på at følge sønnerne,

blev vi enige om at melde os som trænere for microdrene, hvis vi kunne få opfyldt vores betingelser.

Én bold til hver spiller

Vi havde lagt mærke til, hvordan mange ungdomsspillere var inaktive under træningen, fordi de ventede på, at det blev deres tur til at få bolden, sparke på mål eller dribble. Derfor var vores krav til klubben, at vi ville have én bold til hver spiller på holdet. Det var helt uhørt dengang, men vi fik vores krav igennem. Vi vidste, de unge knægte havde talent, og vores ambition var at få det maksimale ud af holdet.

Store resultater

Da drengene i 1991 var blevet miniputter, begyndte deres talent og vores trænerarbejde for alvor at bære frugt. Der fandtes på det tidspunkt ingen mesterrække, så holdet hed Miniput A. Og de fejede al modstand til side – blev først jysk mester og derefter også vinder af den jyske pokalturnering. Med disse resultater kvalificerede de sig til at spille med ved finalstævnet om Miniput DM i august 1991. DM stævnet fandt sted i Vejle med deltagelse af Danmarks 16 bedste miniputhold. Store klubber som Brøndby, Vejle, OB, Køge og Frem var med – og også B93 med den senere landsholdsspiller Patrick Mtiliga på holdet. Vores drenge leverede en fornem indsats og kom i finalen, der blev spillet på Vejle Stadion.

Miniput A på Vejle Stadion hvor holdet blev nr. 2 ved DM i 1991. Forrest fra venstre: Michael Almstrup, Kasper Nielsen, Morten Kærgaard, Martin Lunding Hansen, Thomas Feldberg, Peter Hausted, Casper Homann. I midten fra venstre: Morten Jørgensen, Morten Møller, Daniel Handberg, Nils Pedersen, Chris Birch, Niels Nørgård. Bagest fra venstre: Holdleder Ole Almstrup og chefrænerne Arne Ølgaard og Dan Homann.

Dan Homann til venstre og Arne Ølgaard til højre.

Desværre blev det til et nederlag, men med andenpladsen og en status som det næstbedste miniputhold i Danmark, havde vores drenge præsteret, hvad der siden har vist sig at være det bedste resultat i AIA-TRANBJERGs ungdomsafdeling siden sammenlægningen i 1974," fortæller Dan Homann.

Drenge, junior og ynglinge M

Den anden del af den succesrige trænerduo, Arne Ølgaard, fortæller, at AIA-TRANBJERG drengene holdt sammen og spillede i mester-rækken som både drenge, juniorer og ynglinge. Som ynglinge blev holdet jysk mester, men herefter begyndte nogle spillere at få andre interesser og faldt fra. Flere nåede dog at spille på klubbens førstehold, blandt andet Dans søn, Casper Homann, som i dag er assisterende 1.holdstræner i klubben. Casper nåede også at spille 78 kampe på Vardes 2. divisionshold, mens han var politibetjent i Sønderjylland.

Stor forældreopbakning

"Et vigtigt element på vejen mod drengenes succes var en fantastisk opbakning blandt forældrene. De engagerede sig i holdet og bakkede os og drengene op før, under og efter kampene. Det var vigtigt for os som trænere og havde stor betydning for holdets fornemme resultater," er Dan og Arne enige om.

Stor ungdomsafdeling

Både AIA og Tranbjerg IF havde ved sammenlægningen i 1974 hver sin store ungdomsafdeling. Det var herfra talenterne skulle komme og være med til at føre fusionsklubbens seniorhold længere op i rækkerne. Efter 25 år med fodbold i Idrætsforeningen AIA-TRANBJERG kunne man i et jubilæumsskrift i 1999 fortælle følgende om ungdomsfodbolden:

"Som en af de største ungdomsafdelinger i Aarhus har vi virkelig gode muligheder for udvikling af talenter. Samtidig med en stor indsats fra trænere, ledere og velvillige sponsorer har vi i 1999 for første gang fire mesterrækkehold. Dette overgås faktisk kun af AGF her i Aarhus. En stor og flot præstation af ungdomsafdelingen. Men det er også i ungdomsafdelingen, vi skal hente hovedparten af vores spillere til 1. herrehold. Selv om vi indimellem kan tiltrække gode spillere fra andre klubber, kan vi kun rykke op i rækkerne ved et vellykket ungdomsarbejde. Det er ved at lykkes nu."

Svære betingelser

Dan Homann var ungdomsformand nogle år i begyndelsen af 00'erne, og han ved om nogen, hvor svært det er for en klub af AIA-

TRANBJERGs størrelse at skabe elitespillere fra egne ungdomsrækker og holde på dem.

"Selv om vi har dygtige trænere og ledere og talentfulde spillere, har vi slet ikke den økonomi, der skal til for at kunne konkurrere med de store klubber. I 1992, da vores succesrige miniputdrenge var 10-11 år og rykket op i lil-leput M, blev tre til fire af dem inviteret til prøvetræning i AGF, hvor man havde fulgt vores drenge tæt. Ingen af dem lod sig dog friste af tilbuddet om at spille i den store klub og få del i goder, vi ikke kunne tilbyde dem. De foretrak det gode kammeratskab på Grønløkke. Men mange lader sig friste og skifter klub, inden de for alvor skal til at gøre sig gældende på førsteholdet. Vi kan så i stedet glæde os over, at vores klub har udviklet flere spillere, som har eller har haft en fin karriere i store klubber. Eksempelvis Lasse Vibe, Brian Jørgensen, Martin Nielsen, Mikkel Vendelbo og Henrik Eigenbrod. Og med de regler, der gælder i dag, har det også givet vores klub pæne beløb til ungdomsarbejdet," fortæller Dan Homann.

30 ungdomshold i dag

AIA-TRANBJERGs fodboldafdeling har i jubilæumsåret 2018 i alt 635 medlemmer, hvoraf de 387 hører til i ungdomsafdelingen, der således overgår seniorafdelingen i størrelse. De mange ungdomsspillere fordeler sig på 30 hold for drenge og piger, og klubben kan mønstre hold i alle aldersgrupper fra U05 og op til U19, som er den eneste årgang, hvor klubben ikke har et drenge-ungdomshold.

Harlev EL

v/Brian Pedersen
Edelhofvej 3
8462 Harlev

Tlf: 8694 1059

Mobil: 23 60 0494

Email: brian_pedersen.bp@jubii.dk

EN FORNEM AMBASSADØR FOR SIN KLUB

Leo Ørum har virket som spiller og leder på næsten alle poster i 46 år, og han fortsætter med sine mange gode initiativer.

Af Mogens Poulsen og Poul Søe

Leo Ørum gjorde sin entré i AIA's klubhus på Aahavevej i 1972. Hvad ingen dengang kunne vide var, at denne høje, slanke og beskedne unge mand snart skulle vise sig at blive en værdifuld gave med Aalestrup som afsender og AIA som den heldige modtager. I starten gjorde Leo sig fordelagtigt bemærket som spiller, og senere var det på lederfronten, den unge mand fra Aalestrup tog fat og gennem årene har ydet en uvurderlig og uegennyttig indsats for klubben.

Direkte på førsteholdet

"Jeg begyndte først at spille klubfodbold som 14-årig og har derfor ikke fået den samme skoling som de fleste andre fodboldspillere. Det er måske derfor, nogle betegner mig som en lidt uortodoks spillertype," fortæller Leo. Andre vil betegne ham som en hårdtarbejdende holdspiller, som fra sin foretrukne plads som venstre wing i kraft af sin hurtighed og sine skarpe driblinger gennem tiden har sat

mange backs af for derefter at servere en perfekt og ofte målgivende aflevering til en medspiller.

"Som spiller er man spændt på at komme til en ny klub. Da jeg i 1972 i forbindelse med mit arbejde flyttede til Aarhus, valgte jeg at spille i AIA, fordi min træner i Aalestrup kendte AIA's træner Leif Holm. Et heldigt valg for mig. Jeg blev godt modtaget af alle, kom hurtigt med i førsteholdstruppen og fik min debut på klubbens bedste hold i Danmarksserien i den allerførste kamp i sæsonen 1972," husker Leo.

Det blev indledningen på en karriere, der strakte sig over 10 år. I hele perioden var Leo fast mand på førsteholdet – kun afbrudt af enkelte skader. I alt nåede Leo at spille 152 førsteholdskampe i den blå trøje, inden han droslede ned og spillede sin sidste førsteholdskamp i 1981.

Højdepunkterne

Leo er ikke i tvivl om, hvad der var højdepunkterne i hans fodboldkarriere. "Jeg var så heldig at være blandt de udvalgte AIA'ere, som i

1973 fik den store oplevelse at spille mod KB i Københavns Idrætspark – i øvrigt AIA's sidste optræden i nationalarenaen. I nostalgiske øjeblikke lytter jeg til et bånd, jeg stadig har, med optagelser fra RadioSporten, der bragte flere direkte indslag fra kampen".

"Og så er jeg nok en af de få, der har løbet en æresrunde på Hjørring Stadion. Nemlig efter jeg i 1975 havde scoret det hovedstødsmaal, der gav os sejren på 1-0 og dermed sikrede AIA-TRANBJERG oprykning til 3. division," beretter Leo med stor glæde.

Efter tiden på førsteholdet havde Leo en række gode år som oldboysspiller. Det blev til et par sæsoner i Midtjysk Oldboys Alliance og flere mesterskaber i Østjysk Old Boys.

Leder i 1976

Leo blev leder ved lidt af en tilfældighed. Som spiller på klubbens hold i 3. division i 1976 undrede han sig over, at der ikke var noget program til holdets hjemmekampe. Og som kontormand påtog han sig opgaven. Leo har siden lavet masser af kampprogrammer. Og da der i 1978 blev udgivet et jubilæumsskrift i anledning af klubbens 60-års jubilæum, var Leo med i redaktionen.

"Det var de to første ting, jeg deltog i som leder, og det førte til, at fodboldafdelingens formand, Bjørn Eppler, i 1979 foreslog mig til bestyrelsen. Jeg blev valgt, og det blev starten på omkring 25 års arbejde i bestyrelsen.

For mig er det at være leder blevet en livsstil. Jeg har forsøgt med en pause et par gange, men er hver gang vendt hurtigt tilbage. Jeg kan ikke undvære det," siger Leo, som i året for klubbens 100 års jubilæum på 42. år fortsætter sit lederarbejde for De Blå – nu som et skattet medlem af Materialeudvalget.

Spiller, træner og leder klar til sæsonen 1989. Fra venstre målmand Brian Jørgensen, som senere fik en fin karriere på Silkeborg IF's Superligahold, træner Ernst Beck og lederen Leo Ørum.

Leo Ørum har rundet Skives back og sender en perfekt aflevering ind til Kent Nicolaisen, som kort efter scorer sejrs målet til 1-0 på Skive Stadion i 1975.

Har prøvet det hele

42 års højt respekteret, alsidigt lederarbejde og en uvurderlig, ulønnet indsats for De Blå er det foreløbig blevet til for Leo Ørum. En kort opsummering af Leos lederroller kan tage pipet fra enhver: Formand, Bestyrelsesmedlem, Programudvalg, Redaktionen for jubilæumsskrift 60 år, 100 år og oldboys 50 år, Målklubben, Fodboldens Venner, Klubhusudvalg, Sponsorudvalg, Materialeudvalg, Erhvervsklub, Årbøger, De Blå Træf og Klubfotograf.

Erhvervsklubben - en kæmpesucces

En af Leos største succes'er som leder var stiftelsen af AIA-TRANBJERGS Erhvervsklub. Klubben blev skabt på Leos initiativ, og den omtales af alle, der husker den, som en kæmpesucces.

Erhvervsklubben blev stiftet på AIA-TRANBJERGS 80-års dag, den 17. august 1998. Der var tale om en klub for sponsorer, der ville medvirke til, at AIA-TRANBJERGS førstehold i fodbold skulle tilbage til divisionen.

"Fremtrædende erhvervsfolk fra lokalområdet kom med i bestyrelsen, hvor jeg repræsenterede AIA-TRANBJERG. Vi fik hurtigt 39 medlemmer, som hver betalte et kontingent på 5.000 kr. årligt. Penge som skulle gå udelukkende til goder for førsteholdet. Selv om vi kun spillede i Serie 1, var der før hver hjemmekamp arrangeret spising for sponsorerne og oplæg til kampen ved træneren. Hver sponsor fik desuden opsat en plakette i klubhuset. Det var en succes, der kørte på skinner, lige indtil den dag, da andre afdelinger i klubben begyndte at stille spørgsmålstejn ved, at pengene skulle gå til førsteholdet. Det førte til en strid, hvorefter erhvervsfolkene trak sig ud af Erhvervsklubbens bestyrelse, og det var således intern kivi i klubben, der førte til nedlæggelse af en gedigen succes efter kun to år. Ærgerligt, ærgerligt," siger Leo.

Årbøger

I 1982 fik Leo ideen til at udgive en omfattende årbog, som på over 100 sider var en "Året fortalt i tekst og billeder" om klubbens

virke. Med tekst, fotos og udklip indeholdt den en fyldig omtale af alle klubbens hold fra førsteholdet til yngste babyhold. Bogen var en succes, man som abonnent glædede sig til. Over hundrede abonnenter blev det til, da årbogen udkom for sidste gang i 1991.

De Blå Træf

I 2005 var Leo sammen med Kim Homann initiativtager til, hvad der skulle vise sig at blive endnu en succes. Efter et kæmpearbejde med at udarbejde et adressekartotek inviterede man alle tidligere AIA'ere fra nær og fjern til en sammenkomst på Grønløkke med fodbold, frokost, taler og underholdning samt masser af røverhistorier, der alle begyndte med "Kan du huske ...?" Over 100 mødte op til det, der blev kaldt De Blå Træf i både 2005 og 2007. Alle hyggede sig med gamle holdkammerater og venner, og alle spørger, hvornår der næste gang bliver blå træf. "I år er alle inviteret til 100 års jubilæet, så måske om et par år. Men det kræver en kæmpe arbejdsindsats," siger Leo uden at love noget.

Kulturbærere og ambassadører

Ingen – eller kun meget få – har ydet så stor en indsats for AIA-TRANBJERG som Leo Ørum. Han har været med i alt omkring klubben i over 46 år. "Lederarbejdet har givet mig en stor tilfredsstillelse. Jeg kender alle spillere, ledere og trænere, der har været i klubben i min tid – og de kender mig. Jeg har også været med til at fortælle klubbens historie. Det har været en lang og spændende rejse, der har krævet stor opbakning hjemmefra," slutter Leo Ørum, en ægte kulturbærer og en fornem ambassadør for sin klub.

Åbningstider:

Man-Tors	9.00 - 17.30
Fre	9.00 - 18.00
Lør	9.00 - 13.00

www.dgs-tranbjerg.dk
Tlf: 86 29 39 59

Husk vi laver alt i smørrebrød og mad ud af huset

EN OPRINGNING ÆNDREDE HVERDAGEN

Frivillige ledere samt opbakning fra klubbens medlemmer er hele grundlaget for en velfungerende klub og gode sportslige resultater.

Af Christian Damberg

En dag i februar 1991 ringede min telefon.

Det var ikke Dansk Tipstjeneste, men Ole Plejdrup, som var formand for AIA-TRANBJERGS fodboldafdeling.

Der manglede nogle personer til den kommende generalforsamling, og Ole mente, at jeg skulle være kasserer for fodboldafdelingen.

Jeg kendte lidt til klubben, da jeg via mit daværende job i Arbejdernes Landsbank var kontaktperson til klubben i forbindelse med, at klubben var kunde i banken, og banken var sponsor i klubben.

Derudover boede jeg og min familie i Tranbjerg, og min søn Thomas spillede på et ungdomshold i klubben.

Så Ole mente, jeg var den rette person til "jobbet" (han er jo ikke i reklamebranchen for ingenting).

Det skulle jeg da lige tænke over, og et par dage efter besluttede jeg mig til at sige ja tak.

Ringede igen

Nogle dage før generalforsamlingen ringede Ole Plejdrup igen. Der var opstået et lille problem. Lynge Østergaard, der var udset til, at skulle overtage formandsjobbet efter Ole, måtte melde pas på dette. Det passede ikke hans arbejdsgiver, så Ole mente, vi skulle bytte. Lynge som kasserer og jeg som formand. Den skulle jeg lige tygge på et døgn tid – men jeg accepterede det. Set i bakspejlet vidste jeg nok ikke helt, hvad jeg gik ind til, men jeg har aldrig fortrudt.

Hæsblæsende år

Så den 19. februar 1991 blev jeg valgt som formand for AIA-TRANBJERGS Fodboldafdeling. Herefter startede otte hæsblæsende år som formand for Fodboldafdelingen, to år

som formand for Oldboys, 27 år som kasserer i klubhuset, fire år som formand i sekretariatet med Football Festival Denmark, fire år som bestyrelsesmedlem i Aarhus Fodbold Forum med masser af udfordringer, men også rigtig mange gode timer i samvær med en masse fantastiske mennesker.

Hård konkurrence

Klubben havde netop fået bygget klubhuset færdigt i februar 1991 i samarbejde med Håndbold, Badminton og Gymnastik – så rammerne for det sociale samvær var på plads. Der var fra starten af min formandsperiode i fodboldafdelingen utrolig stor fokus på 1. herrehold, som lige var rykket ned fra Danmarks-serien, og forventningerne var helt klart, at der skulle ske hurtig oprykning igen.

Men konkurrencen i Aarhus området var benhård. Klubben havde svært ved at tiltrække spillere fra andre klubber i Aarhus, men også spillere der kom til Aarhus for blandt andet at studere. Her var klubber som Aarhus Fremad, Skovbakken, Viby IF samt AGF mere attraktive. Mange syntes, vi lå for langt ude fra byen, selvom vi syntes, vi lå perfekt.

Klubben kunne heller ikke helt tilbyde de vilkår, som andre klubber i Aarhus tilbød. Så – selvom vi producerede rigtig gode talenter fra ungdomsrækkerne, var det dog ikke nok til, at 1. herre kunne vende tilbage til Danmarksserien, og vi måtte også i perioder helt ned i serie 1. Det gjorde ondt på mange – specielt de ældre i klubben – som jo kunne

huske, da vi spillede i væsentlig højere rækker. Da der samtidig var mange andre hold i klubben, som gjorde det godt og som også gerne ville have flere penge til udvikling, var det altid en benhård prioritering at fordele de penge, der kom ind.

Vores 1. damehold var for eksempel også på vej frem. De rykkede op i Jyllandsserien i min formandsperiode og mente, at de skulle have samme rammer/vilkår som 1. herre – så det kom der tit spændende "samtaler" om. Derudover gjorde mange af vores ungdomshold det også rigtig godt, og her var der også pres på for at få flere penge til rådighed.

Penge til klubben

Der blev fra mange sider gjort et stort stykke arbejde for at skaffe penge til klubben, således at der kunne skabes bedre rammer for de sportslige resultater.

Bankofolkene gjorde i en årrække et kæmpearbejde og skaffede mange penge til klubben, hvilket man kun kan have stor respekt for. Fodboldens Venner lavede også rigtig mange initiativer for at skaffe penge til primært ungdomsafdelingen. Der blev afholdt halfester med Bamse, På Slaget 12, Sussie og Leo og flere andre. Der blev også solgt julemærker, julekalender og meget mere – så der var altid gang i den hos Fodboldens Venner for at skaffe penge.

Foldboldafdelingen afholdte også halfester for områdets unge mennesker. Disse fester blev helt klart en succes rent økonomisk, men gav

**blikkenslagerfirmaet
Steffen Petersen ApS**

Gunnar Clausens Vej 19 A
8260 Viby J - Tlf. 86 222 600 - www.spblik.dk

Formanden Christian Damberg overrækker i 1996 blomster til Peter Jørgensen, der var fast mand på 1. holdet fra 1983 til 2000 med i alt 370 kampe.

også store udfordringer. Der var lidt for meget ballade ved halfterne – primært fra personer udenfor Tranbjerg, og selve konceptet var måske ikke helt foreneligt med klubbens værdier. Så efter en fire til fem halfter lukkede vi denne aktivitet ned igen.

Samarbejde

Der blev også arbejdet på tværs af klubberne i Aarhus. Aarhus Fodbold Forum blev etableret – primært på initiativ af Jan Hammerholt fra Aarhus Fremad. Aarhus Fodbold Forum blev etableret med det formål at skaffe bedre forhold for klubberne i Aarhus samt øge samarbejdet mellem klubberne i Aarhus, og langt hen af vejen synes jeg, det lykkedes.

De frivillige

Men ingen klub uden frivillige ledere og dem var der rigtig mange af i min formandsperiode. Det vil være forkert at fremhæve nogen, for alle de frivillige ledere bidrog med det, de kunne – og så kan man næppe forlange mere af frivillige.

Men der kunne måske forventes mere opbakning fra dem, som rent faktisk er medlem i klubben samt forældrene til ungdomsspillemene. Der var tit, vi stod og manglede hjælp til forskellige arrangementer. Og det var næsten altid de samme, som tilbød at hjælpe. Det er nok det største problem i foreningslivet i dag. Der er for få, der tilbyder hjælp. Og man behøver jo ikke at give 100 timer om året – mindre kan gøre det.

Ikke ved "militæret"

Jeg prøvede i starten af min formandsperiode at tælle, hvor mange møder jeg deltog i, og hvor mange kampe jeg så i løbet af et år. Det blev faktisk over til over 100 stk. det år. Så derfor stoppede jeg med at tælle de efterfølgende år – tidsforbruget kunne næsten ikke forsvares overfor min familie. Da min mindste søn en dag blev spurgt, om jeg var hjemme, svarede han, at jeg var inde ved noget "militær". Det korrekte svar var, at jeg var til "generalforsamling" i Fodboldafdelingen!

Det forpligter

Frivillige ledere samt opbakning fra klubbens medlemmer er hele grundlaget for en velfungerende klub samt gode sportslige resultater. Sloganet "Aldrig er træets top mere værd end roden", som hænger i indgangen til klubhuset, beskriver vel også dette meget godt. Det er rødderne – de frivillige samt medlemmerne, som sammen skal skabe resultaterne og en velfungerende klub.

Selvom klubben nok aldrig kommer tilbage i toppen af dansk fodbold, så forpligter det at videreføre denne 100-årige, traditionsrige klub, og derfor ønsker jeg fremgang for AIA-TRANBJERGs Fodboldafdeling.

Indtægter fra ikke - sportslige aktiviteter

Kr.	1993	1994	1995	1996	1997	1998
Sponsorer	121.258	105.987	113.977	147.580	154.742	119.152
Tombola	11.542	8.878	0	9.000	7.356	0
Banko	0	0	0	0	70.000	50.000
Jul i Tranbjerg	17.860	11.089	9.661	19.623	14.852	13.613
Julekalender	4.882	10.454	4.637	7.950	6.563	2.530
Jubilæum 75 år	26.974	-	-	-	-	-
Diskofest	0	62.568	30.000	76.070	-2.783	18.998
Fodboldens venner	-	-	-	-	40.000	10.000
Målklub	-	8.404	10.676	8.865	4.595	12.101

NOGLE SPÆNDENDE ÅR

Vi fik Football Festival Denmark til Tranbjerg i 2004

Af Torben Kristiansen

De gode relationer med kammeraterne omkring et fodboldhold er ofte driveren i involvering og engagementet som frivillig. Det var også med denne indgangsvinkel, at jeg sagde ja til at overtage formandsposten fra Christian Damberg i 1999. Der var fuld fart på de sportslige aktiviteter og mange medlemmer i fodboldafdelingen.

Økonomi og satsning

Jeg husker, at et af mine fokusområder var økonomien. Jeg kunne ikke acceptere den usikre situation med en slunken kasse, så de første år fik vi gennemført besparelser og trimmet økonomien, så vi kunne fremvise sorte tal på bundlinjen.

Og det var i den periode, da driftige erhvervsfolk havde startet Erhvervsklubben for at skabe optimale rammer for klubbens 1. herresenior-hold. Der blev lagt mange kræfter i opbygning af en økonomi og en organisation, som kunne skabe succes med denne satsning.

Elitemålsætningen og resultater nåede imidlertid ikke helt sammen. Samarbejdet imellem elite, erhverv og den frivilligt baserede breddeklub gav lidt knubs, og efter nogle år med en ihærdig indsats fra mange engagerede mennesker, måtte man erkende, at denne satsning ikke kunne løftes til en succes i Tranbjerg.

Tilgang

Vi oplevede i disse år en stor tilgang af de yngste årgange til klubben, mens det var lidt mere vanskeligt at fastholde spillerne, når de nåede teenagealderen – i øvrigt en tendens som ramte mange andre klubber. Samarbejde med Lyseng blev afprøvet i de ældste drengeårgange – både på elite- og breddeplan. Det var en succes nogle år. Udfordringerne med fastholdelse på drengesiden oplevede vi til gengæld ikke på pigesiden.

Fodboldbestyrelsen i 1999. Forrest fra venstre Susanne Konge Christiansen, formanden Torben Kristiansen og Kim Krabbe. Bagerst fra venstre Dan Homann, Søren Kock, Leo Ørum, Christian Damberg og Claes Bjørnemoose.

Dame- og pigefodbolden har altid haft en plads i fodboldafdelingen, og i disse år var der stor fremgang på pigesiden, og vi havde nogle gode årgange med fantastiske trænere, gode spillere og ikke mindst engagerede forældre. Vi brugte nogle år i tæt samarbejde med JBU på at styrke fodboldafdelingen på de indre linjer og få struktur og engagement længere ud i klubben til spillere og forældre, og vi oplevede en række år hvor "Tordenskjolds soldater" blev aflastet.

Samarbejde

I begyndelsen af 00'erne fik vi etableret et samarbejde med Århus Fremad om et fælles U21-herrehold. Nogle af vores unge talenter fik vist sig frem på den lidt større scene, og vi havde et par gode sæsoner omkring dette samarbejde.

Samarbejdet knyttede AIA-TRANBJERG lidt tættere på Århus Fremad og deres daværende klubmand Tom Mathiasen. Manchester City kom til Aarhus og gennemførte et træningspas på Grønløkke Stadion, der var opvisningskamp med Manchester United på Aarhus Stadion, hvor vi hjalp til, og sidst men ikke mindst fik vi muligheden for at komme med i samarbejdet omkring Football Festival Denmark.

Fodboldafdelingen var en del af Football Festival Denmark i mange gode, men også hårde år, og vi opnåede at få arrangementet til Tranbjerg i 2004. Tranbjerg blev sat på fodboldens verdenskort og byen fyldt med deltagende hold fra hele verden.

Husker

Og fra perioden husker jeg også: "Tiden var rendt fra banko-aftener, og vi var nødt til at stoppe disse aktiviteter. Den fantastiske fodboldhal i Hasselager. Vi var med andre klubber i tætte forhandlinger om at overtage denne hal, så vi kunne fortsætte indendørs fodbold om vinteren. Ærgerligt det ikke lykkedes – den kunne den dag i dag have været et scoop. Oldboyslandsholdet besøgte Grønløkke Stadion og satte tilskuerrekord. Fodboldafdelingen kom på internettet med sin egen hjemmeside. Vi fik tilknyttet et række hovedsponsorer, der den dag i dag stadig støtter aktivt op om fodboldafdelingen. Vi skiftede en mangeårigt tøjsamarbejde med Puma til Hummel." Jeg selv engagerede mig i en række år i ledelsen af Football Festival Denmark. Formandsposten i fodboldafdelingen valgte jeg derfor at afstå i 2005, hvor nye kræfter kunne tage over.

FLERE END 100 KAMP PÅ KLUBBENS 1. HOLD

KAMPE DEBUT

Michael Hansen	422	1979
Poul Pedersen	389	1950
Peter Jørgensen	370	1983
Kaj Kjeldsen Nielsen	337	1963
Bruno Asmussen	337	1970
Henrik Thor	330	1985
Willy Pedersen	314	1943
Ernst Pedersen	293	1944
Hans Henrik Hejlskov	264	1986
Ib Thygesen	261	1949
Bent Gammelgaard	260	1946
Flemming Sommer	255	1977
Kent Nicolaisen	250	1974
Tom Mikkelsen	244	1966
Vagn Jensen	239	1945
Hans Viggo Mikkelsen	237	1936
Morten Bülow	229	1992
Finn Thygesen	219	1961
Valter Pedersen	213	1960
Leif Holm	212	1956
Agner Hansen	209	1953
Knud Erik Olsen	205	1937

Erik Vinther Andersen	201	1958
Morten Jensen	193*	1999
Michael Thybo	193*	1990
Jørgen Guld	192	1983
Torben Kopp Kristensen	190	1981
Carsten Larsen	187	1970
Per Svantemann	183	1957
Ole Westergaard	178	1980
Brian Jørgensen	176	1986
Finn Wachmann	171	1947
Jens Brøgger	164*	2000
Casper Homann	156	1999
Aksel Horsager	156	1977
Leo Ørum	152	1972
Jan Harrit	152	1984
Michael Søby	148*	2001
Lars Møller (1)	148	1976
Herluf Jensen	146	1944
Ove Rasmussen	146	1947
Jimmy Nielsen	144	1957
Claus Møller	140	1987
Kim Homann	137	1973
Peter Kristensen	132	1997
Poul Søe	129	1973
Bjørn Eppler	127	1962
Steen Jacobsen	127	1988
Erik "Gabber" Christensen	126	1958
Carsten Boll	125	1982
Ole Risak	123	1965
Kell Pedersen	122	1964

Leif "Maler" Sørensen	122	1969
Per "Jet" Sørensen	120	1947
Claus Bossow	119	1983
Claus Borregaard	119	1992
Keld Homann	116	1968
Niels Erik Nielsen	116	1970
Robert Andersen	113	1945
Børge Werner	113	1953
Preben Laursen	113	1964
Rasmus Vibe	111*	2002
Ole Maltesen	111	1959
Niels Nørgaard	111	2000
Dennis Hansen	110	1992
Knud Nielsen	109	1942
Kurt Kjeldsen Nielsen	108	1964
Bo Pedersen	107	1994
Thomas Bjødstrup	104	1999
Casper Rasmussen	102	1999
Kurt Pedersen	101	1936
Michael "Unge" Hansen	100	1994
Jan Faurholt	100	1977

*Disse spillere har spillet flere kampe end anført. Det skyldes, at registreringen af kampe, som er opført siden 1936, ved en stor fejl ophørte i 2007.

POUL

www.pp-as.dk

PEDERSEN A/S

Murer- og Entreprenørfirma

DEN MINDSTE BLEV EN AF DE STØRSTE

Lasse Vibe er en vaskeægte Tranbjerg-dreng. Han har opnået at spille 10 A-landskampe og er i dag professionel i Kina.

Af Mogens Poulsen

Med bopæl lige over for baneanlægget på Grønløkke – og med en far og en storebror, der begge havde spillet eller spillede fodbold i AIA-TRANBJERG, var det blot et spørgsmål om at blive gammel nok, før Lasse Vibe kunne trække fodboldstøvlerne på og blive medlem af AIA-TRANBJERG.

Sandkasseholdet

"Jeg husker tydeligt Lasse Vibe," fortæller en af klubbens mangeårige ledere, Leo Ørum, og fortsætter: "I 1992 gjorde den da 5-årige Lasse sin entré på vores Sandkassehold. Man lagde straks mærke til ham, fordi han var en af de allermindste i sin årgang, samtidig med at han fra første færd udmærkede sig på banen med sin hurtighed, fikse driblinger og masser af mål. Ingen i klubben var i tvivl om, at Lasse var et kæmpetalent," husker Leo Ørum. Otte gode ungdomsår på AIA-TRANBJERGS bedste hold, der dengang spillede i Mester-rækken, blev det til for Lasse, inden han i 2001 lod sig friste til at prøve lykken i AGF. Det blev ikke den store succes, og Lasse vendte som juniorspiller i 2003 tilbage til kammeraterne på Grønløkke. Dog kun for en enkelt sæson, inden AGF igen blev hans sidste klub som ungdomsspiller og den første som senior.

Flot seniorkarriere

Som senior trænede Lasse i et par år med førsteholdstruppen i AGF, men opnåede kun to kampe i Superligaen. Han skiftede derfor i 2012 til FC Fyn, hvor det blev til både spilletid og mål, inden turen i sommeren 2010 gik videre til FC Vestsjælland. Her gjorde Lasse det så godt, at Superliga-klubben SønderjyskE tilbød ham en kontrakt fra januar 2012. Mange mål og assists i landets bedste række banede vejen for Lasse til landsholdet, og den drøm, han havde som sandkassespiller på

Med 10 A-landskampe og 4 U/23 landskampe er Lasse Vibe den AIA-TRANBJERG spiller, der har opnået næstflest kampe i den rød-hvide trøje – kun overgået af legenden Poul Pedersen. Foto: dbu.foto.

Grønløkke, gik i opfyldelse. Lasse Vibe blev første gang udtaget til det danske A-landshold til en kamp mod Slovakiet i august 2012, hvor han dog ikke kom på banen.

Landsholdsdebut i 2014

Lasse Vibe fortsatte med at score mål på stribe. Først for SønderjyskE og derefter i Allsvenskan for IFK Göteborg, som købte Lasse i juni 2013. Hele 23 mål i 26 kampe blev det til i sæsonen 2014, og som topscorer i den bedste svenske række hentede Morten Olsen atter Lasse ind på landsholdet. Debut'en blev mod Tyrkiet den 3. september 2014, og i sin tredje kamp scorede Lasse Vibe sit første og hidtil eneste landskampmål i en EM-kvalifikationskamp mod Albanien i oktober 2014.

Brentford og Kina

Lasse Vibe har repræsenteret Danmark i alt 14 gange – 10 gange på A-landsholdet og fire gange på U/23 landsholdet. Efter masser af succes i IFK Göteborg – 56 kampe og 31

mål – fortsatte Tranbjerg-drengen karrieren hos Brentford FC i den næstbedste engelske række. Her fik Lasse fra 2015 til og med 2017 31 kampe og scorede 16 mål. I januar transfervinduet 2018 startede et nyt spændende kapitel i Lasse Vibes liv som professionel fodboldspiller. Denne gang under fremmede himmelstrøg hos Changchun Yatai FC, der spiller i den kinesiske Super League. Den 15. april i år scorede Lasse sit første mål for sin nye kinesiske klub, da Changchun besejrede Henan Jianye med 3-0.

Penge til AIA-TRANBJERG

Som uddannelsesklub for Lasse Vibe modtager AIA-TRANBJERG et beløb, hver gang Lasse skifter klub. Som kompensation for at have uddannet spilleren skal de klubber, han har repræsenteret indtil sit 23. år, deles om 5 procent af transfersummen. Det har ved Lasses skifter til Brentford og Changchun givet pæne pengebeløb til klubben på Grønløkke Allé, hvor Lasses mor og far stadig bor.

Lasse Vibe har skænket to af sine landskamptrøjer til AIA-TRANBJERG i anledning af 100 års jubilæet. Den ene tilfaldt i april i år Lasses første træner i AIA-TRANBJERG, Erik Mylius Jensen, da han på fodboldafdelingens generalforsamling modtog klubbens æresnål i sølv.

KLUBMAND I EN MENNESKEALDER

Arne Søby: Vi ønsker en sund, velfungerende og socialt godt funderet klub med en ordentlig økonomi og meget gerne med gode resultater på banerne.

Af Kim Homann

Folk, der er gamle nok, kan huske dengang AIA var en divisionsklub og kendt i hele landet af de fleste fodboldinteresserede. Sådan er det ikke mere. Vi spillede hidtil sidste divisionskamp i 3. division i 1977. Via danmarksserie- og jyllandsseriefodbold har vi nu spillet seriefodbold i en del år. Vi befinder os i foråret 2018 i serie 3.

Én af de personer, som kender klubben ud og ind - og som har været tilknyttet klubben i en menneskealder - er Arne Søby. I skrivende stund driver han Seniorudvalget sammen med Johan Søgaard.

Alsidigt virke

Arne har været AIA'er, siden han kom til klubben i 1967 som 3. års-senior. I sin ungdomstid spillede han fodbold i Fuglebakken. Han kom til AIA for selv at spille, men blev hurtigt rodet ind i træner/leder-gerningen. Han startede som ungdomstræner og blev i den forbindelse også tilknyttet en fritidsklub - Kuben - som AIA drev i vinterhalvåret på anlægget på Aahavevej.

Sideløbende fortsatte han med at spille fodbold på et - på den tid - meget succesfuldt 7. hold. Siden den tid har han stort set altid haft en eller anden funktion i klubben:

"De eneste poster, jeg ikke har været involveret i, er kontingentopræver, kasserer og kampfordeler. Jeg har været træner - også for førsteholdet midt i 80'erne - og ellers haft alle andre funktioner i klubben. Lige fra formand til kridtmand. Så jeg tror godt, jeg kan sige, at jeg har haft fingeren på pulsen i klubben," siger Arne.

Arne Søby, født 1946. Blev i 2017 æresmedlem i Guld i AIA-TRANBJERG for sin mangedårige indsats for klubben.

Et vakuum

Arne fortæller om seniorafdelingens udvikling i perioden siden 2010:

"Omkring 2010 mistede vi syv til otte spillere, som rejste til hovedstaden. Vores spillemæssige status fik et dyk, og det er i høj grad årsagen til, at 1. holdet i de sidste fem år har spillet serie 2 og 3.

Vi har manglet meget få (1-2 point) de seneste år for at rykke en tak op til serie 2.

Vi har befundet os i et vakuum i en periode. Vi har også lidt under, at vi har manglet spillere fra nogle årgange blandt ungdomsspillerne, som fulgte med nogle trænere til Mårslet (TMG), da vi ved generalforsamlingen for et par år siden droppede en sammensmeltning med TMG til en fusion kaldet Aarhus Syd. Samarbejdet kollapsede i 2016 i forbindelse med generalforsamlingens afvisning af en sammensmeltning. Jeg mener, at de siddende bestyrelser i TMG og AIA-TRANBJERG ikke have koordineret forløbet godt nok. Resultatet

betyder desværre, at vi har et hul i "fødekæden" fra de ældste ungdomshold og op til seniorafdelingen."

Mere seriøse

"Men der er lys forude. I årgangene med de mindste piger og drenge, ser vi en stor vækst for øjeblikket. Og tre helt unge spillere slog sig i efteråret 2017 igennem som 1. holdspillere, og der spiller fem til seks andre helt unge spillere i 2. holdstruppen.

Siden 2016 har Karsten Kristensen været 1. holdstræner. Vi kender Karsten fra tidligere ansættelser som cheftrener i klubben, og det har været en god beslutning at genansætte ham. Spillerne er blevet mere seriøse end de var en overgang, og vi har også fået tilgang af spillere udefra - flere end tidligere.

Både 1. og 2. holdet spiller i foråret i år i serie 3., og stemningen blandt spillerne er god. 1. holdet har Casper Homann som assistent-træner (spillende), og Flemming Kristensen er holdleder. 2. holdet trænes af Daniel Handberg, med Michael "Humble" Christiansen som assistenttræner, og Silas Trusbak er holdleder."

Målsætningen

Arne Søby slutter med at ridse bestyrelsens målsætning for seniorafdelingen op:

"Vi vil selvfølgelig meget gerne have gode resultater og højere op i serierne, men det må ikke være på bekostning af et godt miljø, kammeratskab og samvær. Vi ønsker en sund, velfungerende og socialt godt funderet klub - med en ordentlig økonomi."

DBU'S FODBOLDSKOLE HVERT ÅR

Der deltager 320 drenge og piger fra mandag til fredag fra vores nærområde, og vi har oprettet vores egen Microfodboldskole for de 5-7 årige.

Af Kim Homann

Hvert år i den første uge af skolebørnenes sommerferie har AIA-TRANBJERG i samarbejde med DBU arrangeret fodboldskole for interesserede drenge og piger i alderen 7-14 år.

Lederen af Fodboldsskolen i AIA-Tranbjerg - Bo Willestoft - fortæller, at Fodboldskolen er en DBU-aktivitet, hvor klubberne stiller sig til rådighed med faciliteter og dygtige trænere og assistenter - ofte på tværs af klubberne - for at give børnene en hel uges leg og fodboldspil med andre børn, der også har en passion for at spille fodbold.

DBU skriver på sin hjemmeside:

DBU's Fodboldskole er en fodboldskole for unge arrangeret af Dansk Boldspil-Union. Fodboldskolen afholdes årligt i skolernes sommerferie og havde i sommeren 2017 deltagelse af 27.000 drenge og piger i alderen 7-14 år.

Deltagere kommer fra hele nærområdet

Bo Willestoft er som nævnt leder af AIA-TRANBJERGS afdeling af DBU's Fodboldskole. Han har været med siden 1996 og har haft den overordnede ledelse af Fodboldskolen i ca. 20 år.

Bo fortæller: Børnene betaler hver ca. 800 kr. til DBU for deltagelsen i Fodboldskolen, som foregår mandag til fredag i tidsrummet kl. 9-15. Børnene bliver inddelt i årgange samt grupper på 16 spillere - ikke inddeling i forhold til fodboldmæssige evner. Børnene, der deltager i fodboldskolen i Tranbjerg, kommer typisk fra nærområdet, hvilket vil sige Tranbjerg, Kolt/Hasselager, Mårslet, Solbjerg, Brabrand og Åbyhøj.

Bo Willestoft har været leder af Fodboldskolen i mange år.

AIA-TRANBJERGS filosofi er at søge at fremme kammeratskabet på tværs af klubberne. Der er plads til ca. 320 børn og heraf er ca. 25-30 procent piger. Børnene modtager hver en fodbold, en drikkedunk og et spillesæt fodboldtøj fra DBU i forbindelse med deltagelsen i Fodboldskolen.

Trænerne (40 - 45 stk.) - de fleste fra AIA-Tranbjerg, men også fra andre klubber - kommer typisk fra nærområdet. Trænerne søger via DBU om at blive tilknyttet den Fodboldskole, de ønsker, så den del af rekrutteringen ligger i DBU-regi. Trænerne modtager en løn på ca. 2.000 kr for ugens arbejde samt en tøjpakke fra DBU. En flok unge mennesker, der fungerer som assistenter hele ugen er ulønnede, men får også en tøjpakke.

Også for 5-7 årige

Sideløbende med den officielle fodboldskole for de 7-14 årige har AIA-TRANBJERG i samme uge på eget initiativ lavet en Microfodboldskole for de 5-7 årige. Det er Kim Frandsen, der er leder og tovholder for den "lille" skole.

Forberedelse og organisation

Der forestår et større logistisk arbejde forud for Fodboldskolens igangsætning. I de sidste 14 dage før skolen løber af stablen, skal der pakkes tøjpakker, laves baneplaner, gruppeinddelinger og trænerfordelinger. Så der er travlhed, inden Fodboldsskolen kan skydes i gang, og en stor gruppe af unge assistenter hjælper med pakning og alt det andet.

Kim Frandsen er tovholder på fodboldskolen for de 7-14 årige.

Der er hele ugen masser af aktiviteter fra klokken 9-15, og børnene elsker det. Foto: fotodbu.dk

I 2017 fik AIA-TRANBJERG en landskamptrøje fra 1992 som tak for indsatsen med gennemførelse af DBU's Fodboldskole.

Der er de seneste fem til seks år lavet den tradition, at der i løbet af ugen arrangeres en grillaften for alle trænere og ledere - og det er rigtig hyggeligt også at mødes på den måde.

Anerkendelse fra DBU

Det er Bo Willetoftes opfattelse, at AIA-TRANBJERG får meget goodwill fra de andre klubber i nærheden. Og DBU viste sidste år også deres anerkendelse af AIA-TRANBJERGS mangeårige arbejde med Fodboldskolen, da klubben modtog en landsholdstrøje fra 1992 - Europamesterskabs-året - med en tak fra DBU for indsatsen.

GO' DAW DO – VIL DO DANS' MED MIG?

Bamse og Laudrup-brødrene var populære gæster på Grønløkke, hvor de spillede penge ind til klubbens ungdomsarbejde.

Af Mogens Poulsen

AIA-TRANBJERGS støtteforening "Fodboldens Venner" har til formål at gennemføre arrangementer og aktiviteter, der kan skaffe midler til gavn for fodboldafdelingen og først og fremmest ungdomsafdelingen. Foreningen har været en kæmpesucces, hvor en lang række frivillige ildsjæle med et blåt hjerte har lagt tusindvis af timer i at stable pengeskabende arrangementer på benene. Flere af den slags arrangementer er nævnt i særskilte artikler her i jubilæumsskriftet.

Spisning, dans og fodboldballet

Her drejer det sig om de store halballer, som Fodboldens Venner stablede på benene i 90'erne og begyndelsen af 00'erne med spisning og dans samt om kampen på Grønløkke i 2000 mellem oldboyslandsholdet og et forstærket AIA-TRANBJERG hold. For at give os et indblik i det store arbejde med disse arrangementer har vi talt med Arne Ølgaard, som var formand for Fodboldens Venner i årene 1996-1999, og Dan Homann som i en årrække var formand for ungdomsafdelingen.

Flemming en af Bamses venner

"Vi havde længe forsøgt at arrangere et stort halbal med Bamses Venner. Det var et af tidens mest populære danseorkestre, og vi vidste, vi kunne skabe en succes. Men vi gik forgæves – Bamse spillede alle de store steder, og dem hørte Grønløkkehallen bestemt ikke til. Så vi fik nej fra hans booker. Indtil vi kom i tanke om, at vores klubikon Flemming Knudsen var gode venner med Bamse. Flemming fortalte Bamse om klubben og Grønløkkehallen, og det betød, at vi i 1997 for første gang kunne invitere hele byen til bal i Tranbjerg med populære Bamse og hans venner," fortæller Arne Ølgaard.

Karbonader med gemyse

"Billetsalget gik over al forventning, og vi samlede 650 gæster til spisning i Grønløkkehallen. Omsætningen i barerne var enorm, og da Bamse gik på scenen og annoncerede sin kendingsmelodi med ordene "Go'daw do – vil do dans' med mig?", var dansegulvet fyldt til bristepunktet efter under et minut.

Hvad menuen til gæsterne bestod af, husker

jeg ikke. Men vi havde på forhånd fundet ud af, at Bamses livret var karbonader med gemyse, og det fik vi personalet i vores kantine til at lave til ham. Det glemte han vist aldrig. Venskabet med Flemming, de mange glade gæster på dansegulvet, de lækre karbonader og den gode behandling, han fik hos os, betød, at Bamse kom igen og spillede til fester i Grønløkkehallen flere gange – og hver gang med

Oldboyslandsholdet mødte AIA-TRANBJERG på Grønløkke Stadion i 2000, og her spillede brødrene Michael og Brian Laudrup for første gang sammen.

Flemming "Bamse" Jørgensen optrådte til vore halfester. Her er han sammen med Arne Ølgaard til venstre og Flemming Knudsen før en koncert.

stor succes," husker Arne Ølgaard og fortæller, at omsætningen ved festen i 1997 kom lidt bag på arrangørerne, der hele aftenen måtte køre i pendulfart til banken og aflevere penge. Og da regnskabet var gjort op, viste det et stort overskud, som primært gik til ungdoms-afdelingen.

Over 100 frivillige

Festen med Bamse var startskuddet til en lang række lignende halballer på Grønløkke sidst i 90'erne og i begyndelsen af 00'erne med andre populære orkestre og solister som På Slaget 12, Sussi og Leo og Le Freak.

"Planlægningen af festerne var et kæmpe-arbejde, som startede mange måneder i forvejen, og de kunne kun gennemføres takket være et stort korps af frivillige. Vi var over 100 mand fra klubben til montering og afmontering af gulv i hallen, pasning af barer og garderobe, servering, kontrol og vagttjeneste," fortæller Dan Homann, der som ungdomstræner sammen med Arne Ølgaard glædede sig over den økonomiske støtte til ungdomsafdelingen.

Plads til 3.900 tilskuere

Klubbens frivillige måtte atter tage en tårn, da det i 2000 lykkedes Fodboldens Venner i samarbejde med klubbens fodboldafdeling og DBU at arrangere en kamp mellem et stjerne-spækket oldboyslandshold og et forstærket AIA-TRANBJERG mandskab på Grønløkke Stadion.

I sin velkomst i kampprogrammet siger fodboldafdelingens daværende formand, Torben Kristiansen: "Vi har brugt mange timer på at planlægge arrangementet, således at alle får bedst mulige forhold og udsyn – uanset om man er lille eller stor. Grønløkke Stadion kan normalt rumme ca. 600 tilskuere, men til aftenens kamp har vi gjort plads til 3.900 tilskuere".

"Udvidelsen skete ved hjælp af mobile tribuner, som blev stillet op under vanskelige vejrforhold med masser af regn, så banerne blev kørt op. Men ved en ekstra indsats fra mange sider kunne vi præsentere en fin bane på kampdagen," siger Arne Ølgaard.

Laudrup-lækkerier

På oldboyslandsholdet optrådte en lang række af de seneste års største danske landsholdstjerner anført af brødrene Laudrup. Det var første gang, Brian Laudrup var med på oldboyslandsholdet, da han først kort forinden havde afsluttet sin aktive seniorkarriere, og det var således også første gang, Laudrup-brødrene optrådte sammen på oldboyslandsholdet. De forstod at levere varen og diskede op med en række af de lækkerier, der har gjort dem så afholdte i fodbold-Danmark og internationalt.

Det stjernespækkede landshold, der også talte navne som Flemming Povlsen, John Sivebæk, Henrik Larsen og Lars Høgh, vandt kampen mod det forstærkede serie 1 hold fra AIA-Tranbjerg med 5-2. De 2.700 tilskuere fik, hvad de kom efter – god underholdning, flotte detaljer og det show en sådan kamp skal være. Fodboldens Venner fik igen et pænt overskud til ungdomsarbejdet i klubben, og AIA-TRANBJERGS Morten Bülow og Casper Homann (søn af Dan Homann) fik scoret mod de gamle landsholdskæmpere.

AERESNÅLE

En række personer inden for klubben, som har udført et stort og uegennyttigt arbejde for fodboldafdelingen, har modtaget nåle som tak for deres indsats:

1923	Alexander Jensen	Guld
1960	Chr. Rasmussen	Sølv
1960	Christian Nielsen	Sølv
1965	Jens Thygesen	Guld
1965	Poul Pedersen	Guld
1967	Henry Jørgensen (Ry)	Guld
1975	Axel Larsen	Guld
1975	Aage Holm	Guld
1976	Verner Schlæger	Guld
1977	Kaj G. Knudsen	Sølv
1977	Egon Krone	Guld

1977	Flemming Knudsen	Sølv
1980	Egon Andersen	Sølv
1980	Knud Rudfeld	Sølv
1982	Bjørn Eppler	Sølv
1983	Sofus Kirkemann	Sølv
1983	Svend Aage Andreassen	Sølv
1984	Svend Aage Pedersen	Guld
1985	Flemming Knudsen	Guld
1988	Bjørn Eppler	Guld
1990	Leo Jakobsen	Sølv
1992	Brian Pedersen	Sølv
1992	Kaj Poulsen	Sølv
1994	Svend Aage Hejlskov	Sølv
1996	Anni Pedersen	Sølv
2000	Arne Knudsen	Sølv
2005	Egon Andersen	Guld

2006	Arne Ølgaard	Sølv
2006	Christian Damberg	Sølv
2006	Jens Chr. Svejstrup	Sølv
2006	Brian Pederse	Guld
2008	Leo Ørum	Sølv
2010	Arne Søby	Sølv
2010	Bjarne Rønberg (Jensen)	Sølv
2010	Ole Maltesen	Sølv
2013	Per Schou	Sølv
2017	Arne Søby	Guld
2018	Erik M. Jensen	Sølv

DE ER SVÆRE AT FASTHOLDE

Brian Pedersen har været med i damefodbolden siden 1975, og det er gået op og ned for damerne og pigerne, men vi fortjener en bedre placering end i dag.

Af Hans Vedholm

"Dame/Q afdelingen er i øjeblikket inde i en omforandring," fortæller Brian Pedersen, der er bestyrelsesmedlem, og som i 2006 modtog Æresnålen i Guld for sin store og uegennyttige indsats for klubben.

Lisa Møller var med fra 1979 og debuterede på 1. holdet i 1987, og hun opnåede at spille 266 kampe. Hun har ikke spillet rigtigt siden 2003, og i dag koncentrerer hun sig om løbetræningen.

Holdet bliver lige nu trænet af et par af spillerne selv, Maya og Josefine. Det går egentlig godt. Selv om vi ikke har vundet nogle kampe i foråret, er der et godt humør på holdet. U16 piger spillede 8 mands og blev nr. 3. U15 piger spillede 11 mands og blev nr. 2. U14 piger spillede 8 mands og blev nr. 2 i deres pulje, men vandt ved regionsmesterskabet, så det var et godt resultat."

Brian Pedersen har været med siden 1975, og hans kone, Anni, har også været med i mange år som både spiller og leder.

Situationen nu

"Vi har i de sidste par år haft et oldgirlshold, der har vundet deres puljer enten forår eller efterår, og i indeværende sæson blev de nr. 2 ved regionsmesterskabet," fortsætter Brian. "Damerne har været inde i en tilpasning. For to år siden havde vi omkring 35 spillere, da der var rykket en del U17 spillere op, men gruppen er desværre blevet reduceret til 15 spillere lige nu. Så vi har trukket et par stykker op fra U16 piger, og de er faldet godt ind på holdet."

Husker starten

"I midten af 1970'erne havde vi to damehold og omkring 30 spillere. De var meget ivrige og trænede konstant. De opfattede sig som et hold, og det var sjældent, de meldte afbud til træning - og slet ikke til kamp. Problemet for dem var, at de ikke havde 'lært' at spille fodbold, da de var helt unge, og derfor havde de ikke den teknik og taktiske forståelse, som det er nødvendigt at have for at være med helt fremme. Men da vi fik unge piger ind - de var fra 10 til

DAMER

1. HOLDETS PLACERING

1971	Nr. 3
1972	Nr. 1
1973	Jyllandsserien
1974	JBU-2 nr. 2
1975	Serie 1
1982	Serie 2
1984	Serie 1
1988	Serie 2
1989	Serie 1
1992	Jyllandsserien
1998	Serie 1
2000	Jyllandsserien
2002	Serie 1
2003	Jyllandsserien
2005	Serie 1
2005	Serie 2
2006	Serie 1
2007	Serie 3
2010	Serie 2
2016	Serie 1
2017	Serie 2
2018	Serie 2

18 år - så begyndte der at ske noget, for de var i stand til at tilegne sig de fodboldmæssige færdigheder på en helt anden måde."

I Jyllandsserien

"I 1992 havde vi to gode hold med et i Jyllandsserien, og der holdt vi os indtil 1998. I dag har vi kun ét hold. Vi får ikke den nødvendige tilgang nedefra, for der er næsten en automatik i, at når pigerne skal rykke op som senior, så holder de op. Vi formåede at kæmpe os op i Jyllandsserien både i 2000 og igen i 2003, men siden er det gået ned ad bakke med enkelte undtagelser.

1. damehold i 2018. forrest fra venstre: Line P. Nielsen , Frederikke Reher , Maya Ø. Eichmüller , Josefine Hjerminde , Maja Severinsen. Bagerst fra venstre: Julie Thybo , Catrine Laugesen , Kristina C. Nielsen , Mette B. Friis Sørensen , Sarah Graversgaard , Emilie Krog. I truppen indgår også Freja Monberg, Signe Sinnbeck, Cecilie L. Arve, Cecilie Dalby Kristensen og Linda Helstrup.

I 2016 havde vi dog den opmuntring, at vore oldgirls i +29 blev puljevinder med et 7-mands hold."

Ungdommen

"I dag har vi ungdomshold for U7, U9, U12, U14, U15 og U16. I 2015 forsøgte nogle af vore trænere at gennemføre, hvad vi kalder "den blå tråd", så der blev mere sammenhæng mellem de forskellige ungdomshold og også op til seniorerne, og vi omtaler og kalder derfor os for "Afdeling Q".

Det er svært at holde på de 16-18 årige, men vi kan glæde os over, at der i de yngre ungdomsrækker er stor aktivitet, og vi vil gerne have endnu flere piger til at spille fodbold."

Fremtiden

"Vores ønsker og mål for fremtiden er, at der kommer lidt mere stabilitet og lidt flere spillere i de forskellige grupper, så vi kan komme lidt op i rækkerne , hvor vi egentlig hører hjemme," slutter Brian Pedersen

VORES MOTTO: HVOR STAMMER DET EGENTLIG FRA?

For AIA'ere fra Aahavej har den runde træskive med de velkendte ord "ALDRIG ER TRÆETS TOP MERE VÆRD END RODEN" i guldbogstaver altid hængt over pejsen i opholdsstuen. Nu ser vi det i forhallen til vores klubhus på Grønløkke, og vi har taget det til os og betragter ordene som en af vores kerneværdier.

Men hvordan kom det til verden?

Historien er sådan:
Ved indvielsen af klubhuset på Aahavevej i december 1954 var Erik Winther fra AGF til stede og overrakte gaver. Han var en af de helt store ildsjæle i AGF fra 1922-51, hvor han var bestyrelsesmedlem og med i det udvalg der stod for at erhverve AGF's nuværende anlæg og bygge klubhuset i 1941-42. Han var indehaver af Jyllands Skiltefabrik A/S, og han foreslog, at der over pejsen kom en udsmykning, som han gerne ville donere.

AIA's hovedformand, Jens Thygesen, takkede i et brev af 2. februar 1955 for tilsagnet om et stykke mahognitræ med den foreslåede tekst og sluttede med at skrive, "at det ville pynte pejsen og være særpræget med en tekst, der giver anledning til eftertanke."

Det må man nok sige, at teksten har gjort.

Erik Winther var medstifter af Jydsk Pokalturnering af 1940, og han sad som turneringens sekretær fra stiftelsen i 1940 og indtil 1961. Han blev hædret med AGF's hæderstegn i guld, og han var tillige æresmedlem i Aarhus Boldspil-Union. Han døde i 1967 i en alder af 69 år.

Til endnu mere eftertanke: Det var altså en AGF'er, der formulerede og gav os et motto.

Tak for det.

POLLE ER IKKE MERE

Poul Pedersen var i den grad AIA, og han var en fremragende repræsentant for fodbolden, klublivet og kammeratskabet både som spiller og uden for banen. Han døde i 2016.

Af Hans Vedholm

Poul Pedersen er et ikon i AIA, og han fik en bemærkelsesværdig karriere. Han sov stille ind den 23. december 2016 i en alder af 84 år.

AIA er måske gået i glemmebogen hos nogle, men for mange mennesker forbindes AIA simpelthen med Poul Pedersen, der fra begyndelsen af 1950'erne spillede noget af det flotteste, der er set på danske fodboldbaner.

Knud Lundberg så det

Allerede i 1958 var der en artikel i "Fodbold-Jul". Her beskrev Knud Lundberg, læge, landsholdsspiller i fodbold, håndbold og basketball, journalist og redaktør, der havde en dyb indsigt i idrættens verden og specielt fodboldens teknik og taktik, en artikel om Poul Pedersen under overskriften "Det kan han bedre end alle andre".

Bedste fodboldspiller

Og Knud Lundberg fortsatte: "I dag er han så konstant, at jeg ikke betænker mig på simpelt-hen at kalde ham vores bedste fodboldspiller. I en bestemt henseende er han uovertruffen: Hans løb med bolden er perfekt. Når han spadserer op ad banen med bolden, går det stærkt. Han er en af de få, der kan løbe hurtigere med bolden end en modstander, der bare skal koncentrere sig om at styrte af sted. Og alligevel har Poul hele tiden bolden under kontrol. Finter og drejninger under løbet sagtner ikke farten mere, end hvis bolden ikke var med. Så når han er gået fra en modstander, bliver han ikke indhentet. Man gør sig vistnok ikke helt klart, hvad det betyder for vort landshold."

Så rigtigt

Knud Lundberg så rigtigt i 1958, både når det gælder Polle som spiller og menneske. Polle har henrykket tusinder på Aarhus Stadion,

"Poul Pedersen, wing, AIA, arkitektstuderende, f. 31.10.32, debut landsholdet 21.6.53." Sådan står der på bagsiden af dette foto, der blev udgivet som postkort af Dansk Boldspil-Union.

og nogle gange kunne man næsten få lidt ondt af AGF's venstre backs Per Knudsen og senere Bjarke Gundlev, der blev kørt rundt om i en sådan grad, at de må have været lettere fortumlede efter kampene.

Slog rekorden

Pauli Jørgensen fra Frem havde i mange år haft det højeste antal kampe på A-landsholdet - nemlig 47. Den rekord tangerede Polle den 28. maj 1961, da vi spillede 1-1 mod DDR. Og han opnåede så at spille kamp nr. 48 den 17. september, da vi slog Norge med 4-0. Tre dage efter var han også med mod Tyskland, da vi tabte 1-5.

Landskamprekorden

I 1962 skrev Polle bogen "Landskamprekorden", og på forsiden hilser han på Kong Frederik IX. Fra 1953 til 1961 havde han hvert år spillet på landsholdet og var nået op på 49 kampe.

Bogen er absolut værd at læse, for den fortæller ikke kun om de enkelte kampe og de sportslige oplevelser, men også om nogle af de tanker, Polle havde omkring fodbold og idrætten. Der var også nogle hug til ledere og trænere i D.B.U., som ikke altid optrådte med den fornødne respekt for de danske amatørspillere.

Den kritik var måske en medvirkende årsag til, at Polle ikke spillede på landsholdet i 1962 og 1963. Men i 1964 fik han sin kamp nr. 50 den

Poul Pedersen i Parken 2010 ved sølvholdets 50-års jubilæumsfest. Foto: Birger Vogelius.

6. september, da vi tabte til Finland med 1-2. Det var ikke en foræring. Det var nærmest et folkekrav, der blev bakket op af sportsredaktører i hele landet, og hvor var det fortjent.

Ingeniør uden for banen

Polles far var tømrermester, så det var ikke unaturligt, at sønnen skulle være tømrer. Det blev Polle også, og han gennemførte derefter en uddannelse som ingeniør. Det førte til ansættelse i Jysk Murer & og Entreprenørførretning, JME, hvor han blev meddirektør. Det samarbejde ophørte i 1982, og Polle startede som selvstændig "Poul Pedersen A/S - Ingeniør- og entreprenørvirksomhed", som hurtigt blev en succes.

"Det skulle jeg have gjort noget før," har Polle senere sagt. Virksomheden kunne fejre 25 års jubilæum i 2008, og den blev senere overdraget til Polles kompagnon.

OL i Rom

De Olympiske Lege i Rom i 1960 står i klar erindring hos mange danskere. Vi fik guldmedaljer, og det samlede hele nationen, da vi vandt sølvmedaljer i fodbold. Specielt semifinalekampen mod Ungarn, som vi vandt 2-0, er gået over i historien.

Det var naturligvis en stor oplevelse for spillerne, men typisk for Polle så husker han den ikke som den største oplevelse. I AIA's 50 års jubilæumsskrift fra 1968 skriver han: "Jeg kunne ønske for enhver fodboldspiller, at han

måtte komme på landsholdet, men det er mig magtpåliggende at fastslå, at jeg som fodboldspiller ikke har haft bedre tid end som dreng og junior. Fodboldglæde er ikke forbeholdt landsholdet."

Den største oplevelse

"Den største oplevelse," fortsætter Polle "havde jeg allerede som junior, da jeg på Idrætsparkens bane i København var med til at vinde landsjunior-stævnet på Jydsk Boldspil-Unions udvalgte hold. Jeg husker endnu hvert eneste mål og hver eneste afgørende situation i disse juniorkampe. Det var for mig uden overdrivelse "alle tiders" stævne. Finalen blev overværet af 40.000 tilskuere, da den var forkamp til kampen mellem København og Provinsen."

Blev ved

Polle spillede sin sidste 1. holdskamp for AIA i 1965, men han lagde bestemt ikke støvlerne på hylden. Han fortsatte med at spille på 2. holdet og blev et trækplaster, når oldboysholdet var ude at spille opvisningskampe. Og det fortsatte, og vi har fundet frem til, at den sidste oldboyskamp var i 2006, da Polle var 73 år.

Polle har været aktiv i oldboys siden starten i 1966 og været en ivrig deltager i gymnastikken. Han er tit blevet spurgt, hvorfor han blev ved, og svaret har hver gang været nogenlunde sådan: "Glæden ved fodbold har

BLÅ BOC POUL PEDERSEN

Født 31. oktober 1932.
Død 23. december 2016.
Debut på AIA's 1. hold i 1949.
Gift med Jytte 1. marts 1958. Sammen har de børnene Jens, født 1961, og Jane, født 1964.
Sidste kamp på 1. holdet i 1965 mod Køge på Aarhus Stadion.
389 1. holdskampe
Debut på A-landsholdet den 21. juni 1953 mod Sverige i København.
På holdet der vandt sølv ved De Olympiske Lege i Rom i 1960.
Opnåede som den første 50 A-landskampe den 6. september 1964 mod Finland i Helsinki.
Antal mål for A-landsholdet: 17.
Anfører i 17 kampe.
Udgav bogen "Landskamprekorden" i 1962, da han med 48 kampe overgik Pauli Jørgensens 47 kampe.
Anfører for oldboysholdet, der i 1981 og 1982 vandt DBU's Pokalturnering.
Spillede sin sidste oldboyskamp i 2006 - i en alder af 73 år.
Modtager af BOYE-pokalen 1964.
Æresmedlem i Guld 1965.
Æresmedlem i Oldboys 1994.
Optaget i Fodboldens Hall of Fame i 2014.

jeg altid haft. Og efter arbejdet har det været dejligt at smide alle bekymringer til side og bare koncentrere sig om at spille fodbold. Og så er der samværet med alle de andre og det kammeratskab, som vi har opbygget og sætter pris på. Det har bare været fantastisk."

Mindeord

Polle blev - beskeden som han var og efter eget ønske - bisat i stilhed. Ole Maltessen sluttede sine mindeord af således: "Livet går videre, men vi vil savne den kammerat, vi har måttet sige farvel til. Hans måde at være på, og de spor, han har sat sig, vil leve videre og fortsat præge livet i vores klub. Æret være hans minde."

JUBILÆUMSARRANGEMENTER 2018

31. maj

Besøg af AGF's superligahold.
Træning af ungdomsspillere,
autografer og showkamp mod
AIA-TRANBERG.

Fredag den 17. august (jubilæumsdagen)

15.00-17.00

Reception i klubhuset for medlemmer, støtter og indbudte.

18.00-01.30

Legendefest på
Tranbjerg Kro.

Lørdag den 18. august

10.00-17.00

Sportsdag på Grønløkke med kampe for alle klubbens hold og med aktiviteter for alle omkring klubhuset og på anlægget. Alle er velkommen.

18.00

Jubilæumsfest for medlemmer, pårørende og samarbejdspartnere i et telt uden for klubhuset.

KLUBSANGEN

Tekst: Svend Ørnby

Vi er unge, der spiller
fodbold,
og vi gør det med humør.
Vi står sammen,
og vi kæmper som de mange
gange før.
Fremgang er, hvad vi ønsker,
om vort klubnavn skal stå gny.
AIA ja, det er navnet,
som skal kendes i hver by.

Elleve gutter er sammensvejset,
som en enhed ta'r vi fat.
Vi vil vogte holdets ære, og om
det stå last og brast.
Vinder eller taber
kæmp i spillets rette ånd.
Kammerater, kom nu alle
og ræk hinanden hånd.

Svend Ørnby

1919 til 2017

Svend Ørnby var atletiktræner og hjalp AIA i flere omgange fra 1949 til 52 og senere.

I 1949 - hjemkommet fra De Olympiske Lege i London i 1948 - arrangerede han "De Internationale Drengeløbe" - et atletikstævne i Løgstør.

Her hørte han et FDF-orkester spille en melodi, som han blev så betaget af, at han ved hjemkomsten skrev en tekst til denne melodi, som blev til AIA's Klubsang.

Svend Ørnby var en hård træner, men en festlig fyr, og han deltog i træffene for "De Blå" både i 2005 og 2007, selv om han var bosat i København.

Svend Ørnby.